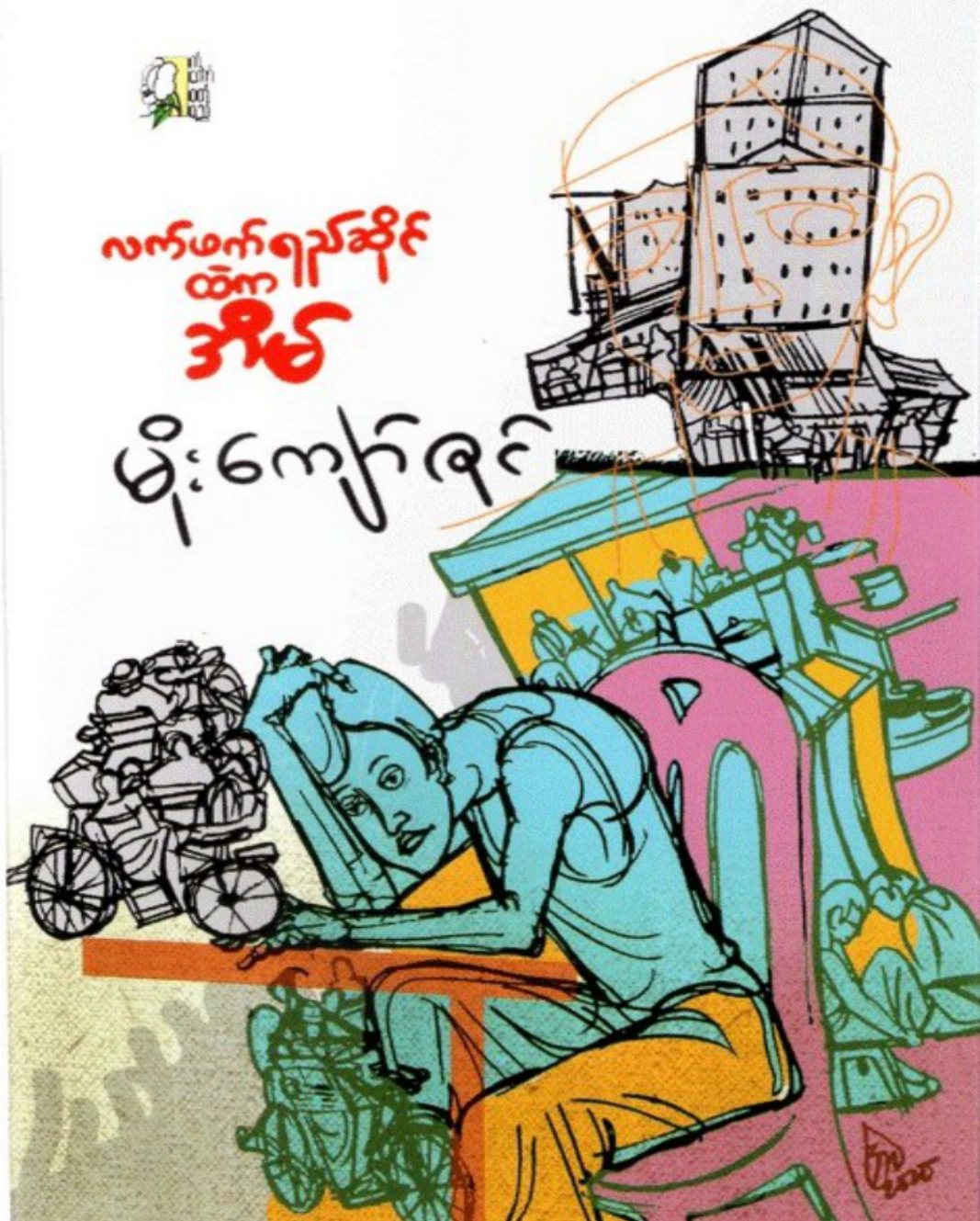

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထဲက
အိမ်

မိုးကျော်ရင်

စာအုပ်တစ်အုပ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် စစ်ပွဲကလေးများ

(၁)

အနုပညာပစ္စည်းတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အပြန်အလှန် ဓာတ်ပြုတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကို မိတ်ဆွေ လက်ခံနိုင်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငြင်းဆန်လိုက်မှာလား။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒါဟာ မိတ်ဆွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး ဖြစ်ပြီး ဒီစာအုပ်လေးအကြောင်း ပြောပြဖို့ကတော့ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီ "လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကအိမ်" ဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို အဓိက လှုံ့ဆော်တဲ့အရာနှစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေက စာအုပ် တစ်အုပ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ပါပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်က ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း ဘာသာပြန်တဲ့ နိုဗယ်ဆုရ အီဂျစ်ဝတ္ထု "အစနဲ့ အဆုံး" ကို ဖတ်ရပါတယ်။ အစိုးရဌာန တစ်ခုက အလယ်အလတ်တန်း အရာရှိ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဖခင် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိသားစု အခြေအနေကို ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ "စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး" လို့ ကြီးမားတဲ့ သမိုင်းဇာတ်အိမ်ကြီးမျိုးနဲ့ နောက်ခံတည်ဖွဲ့ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ဦးစီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ထဲက ကျန်ရစ်သူ မိသားစုဝင် ၄ ဦးရဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင်၊ သူတို့ အချင်းချင်း၊ သူတို့နဲ့ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင် ကြားက စစ်ပွဲကလေးတွေရဲ့ အကြောင်းပါပဲ။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလို စစ်ပွဲကလေးတွေမှာ ပါဝင်တိုက်ခိုက် ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် ၁၈ နှစ်သား အရွယ်မှာ ကျွန်တော့်ဖေဖေ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန် သွားခဲ့တဲ့နောက် လောကဓံ စစ်တပ်တွေဟာ စစ်အင်္ဂါ မစုံတော့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို အကြိမ်ကြိမ် ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဒီလိုစစ်ပွဲမျိုးလေးတွေ ရှိနေခဲ့၊ ရှိနေဆဲပါပဲ။ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အဝေးကြည့် မှတ်ချက်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အနီးကပ် တိုးရှေ့သွားမယ် ဆိုရင်တော့ စောစောက သုံးသပ်ခဲ့တဲ့ အဝေးကြည့် မှတ်ချက်နဲ့တင် မလုံလောက်တော့ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိရှိလာမှာပါ။ "အစနဲ့ အဆုံး" ဟာ အဲဒီလို ဝတ္ထုမျိုးပါပဲ။

ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ရတဲ့အခါ မေ့လျော့နေတဲ့ အချက်အလက် တချို့ကို ကျွန်တော်

ပြန်သတိရပါတယ်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ခံစားချက် တချို့လည်း နိုးထလာခဲ့ပါတယ်။
ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကိုလည်း ပြန်မြင်ယောင်လာပါတယ်။

(၂)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆိုပေမယ့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ လမ်းသွယ်လေး တစ်လမ်းဘေးက
ဆိုင်လေးပါ။ တာလပတ် အမိုး၊ တာလပတ် အကာနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့
ဆိုင်လေး။ အဲဒီဆိုင်လေးထဲမှာ မိသားစုတစ်စုနဲ့အတူ အဆင်မပြေမှု တချို့လည်း
နေထိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ အသစ်စက်စက် ဧည့်သည်လေးအဖြစ်
အဆောင်တစ်ခုမှာ ခိုတွယ်နေချိန်ပေါ့။ မနက်မိုးလင်းလို့ အဆောင်အောက်ကို
ဆင်းလိုက်တာနဲ့ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ တံစက်မြိတ်ကို တန်းရောက်
သွားတော့တာပဲ။ နေ့လယ်ပိုင်း အားလပ်ချိန်တွေ ဆိုလည်း အဲဒီဆိုင်လေးကို
ရောက်၊ ညဦးပိုင်း လူစုံချိန်ဆိုလည်း အဲဒီဆိုင်လေးမှာ ပိုင်းဖွဲ့ကြပေါ့။

ကျွန်တော် အဆောင်က ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုလောက် ကြာတော့ အဲဒီ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကြားသိခဲ့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်၊
ဘယ်တုန်းက၊ ဘယ်သူတွေ၊ ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုပါ
ကြားသိခဲ့ရတာပါ။

နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ် ထပ်ကြာတဲ့ အထိ ကျွန်တော် အဲဒီ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို တစ်ခါတစ်ရံ သတိရတတ်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း လုံးဝ
မေ့လျော့သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းရဲ့ "အစနဲ့ အဆုံး" ဘာသာပြန်
ဖတ်ပြီးသွားချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် မေ့လျော့နေခဲ့တဲ့ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်လေးကို ပြန်လည် သတိရခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ လူမသိ သူမသိ စစ်ပွဲကလေးတွေ
ကိုလည်း တွေးတော ဆင်ခြင်မိတယ်။ ဒီလို အခြေအနေ တွေကပဲ ကျွန်တော့်ကို
ဒီဝတ္ထု ရေးဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းခဲ့တာပါ။ ဒီလို အခြေအနေတွေကပဲ
လည်ပင်းရှည်ရှည်၊ ပိန်ညောင်ညောင် ကောင်လေးရဲ့ ဝိညာဉ်က ကျွန်တော့်ကို
ပူးကပ်စေခဲ့တာပါ။

(၃)

ကျွန်တော် ဒီဝတ္ထုကို ရေးပြီးတော့ စာဖတ်နာသူတွေနဲ့ စာပေလောကထဲက မိတ်ဆွေတွေ၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတစ်တွေကို ပေးဖတ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရပါတယ်။ တကယ်တော့ ထုတ်ဝေသူဆီ မပို့ခင် အကြိုအယ်ဒီတာတွေ အဖြစ် အကူအညီ တောင်းတာပါပဲ။ ကံကောင်းချင်တော့ ဆရာမ ကြည်ဇင်နှင်းဆီ ဖတ်ကြည့်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းရာက ဆရာမကတစ်ဆင့် ဆရာ ကြည်မင်းဆီ ဒီဝတ္ထုစာမူ ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကလည်း သေသေချာချာ ဖတ်ပြီး အီးမေးလ်ကတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ဆီ မှတ်ချက် ရေးပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမ အဖြူရောင်(ရွှေ)နဲ့ ဆရာမဆေးဆေ တို့သာမက ကျွန်တော့်ဦးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ကိုမျိုးဝင်းကလည်း ဖတ်ရှုဝေဖန် ထောက်ပြပေးခဲ့ ကြပါတယ်။ ဒီလို ချစ်ခင် လေးစားရသူတွေရဲ့ မှတ်ချက်တွေ၊ ထောက်ပြချက်တွေဟာ ဒီဝတ္ထုအပေါ် အကျိုး သက်ရောက်မှုတွေ ရှိခဲ့တာ အသေအချာပါပဲ။ ဒါကြောင့် "လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကအိမ်" ဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် ဒီနာမည်တွေကို ကျွန်တော် မေ့ထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ကို စာပေလောကမှာ မိဘ လူကြီးသဖွယ် အရိပ်မိုးပေးကြတဲ့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း၊ ဆရာ ဇူးကျော်၊ ကျွန်တော့်ကို ရှင်သန်ခွင့် ပေးခဲ့ကြတဲ့ အယ်ဒီတာတွေ၊ ဖတ်ညွှန်းဆရာတွေနဲ့ ထုတ်ဝေသူ အစ်မ မဝိုင်း (ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ) တို့နဲ့အတူ ဒီ စာအုပ် ထွက်ပေါ်လာစေဖို့ အသီးသီး ထည့်ဝင်ခဲ့ကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကို ကျေးဇူး တင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စာရေးသူတစ်ယောက်ရဲ့ ဗီဇနဲ့အတူ ရှင်သန်ခွင့် ပေးကြတဲ့ မိဘ၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတွေနဲ့ ချစ်ဇနီးတို့ကိုသာမက ကျွန်တော့်စာတွေကို တခုတ်တရ အားပေး ဖတ်ရှုကြတဲ့ စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေအပေါင်း၊ ဖွဲ့စည်းတတ်ခံမှာ ကျွန်တော် ရေးသမျှ စာအုပ်တွေကို ဓာတ်ပုံတွေနဲ့တကွ အညွှန်းရေးကြတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်း တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူး တင်ရှိရပါကြောင်း ဒီနေရာက ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

အားလုံးကို လေးစားလျက်

မိုးကျော်ဇင်

(နိဒါန်း)

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လမ်းတစ်လမ်းဘေးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။
အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာ မရှိခြင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့
အိမ်လေးတစ်အိမ် ရှိပါတယ်။ အဲဒီ အိမ်လေးထဲမှာ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်...
ကောင်လေး တစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ အဲဒီ ကောင်လေးကလည်း
မရှိခြင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။

ဒီအကြောင်းတွေဟာ မရှိခြင်းများစွာကြောင့် ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုလိုတာက
"မရှိခြင်း" မှာလည်း "ရှိခြင်း" တွေ ရှိတယ် ဆိုတာပါပဲ။

* * *

လမ်းဟောင်းထဲက ကြွရွက်များ

ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်မကူးခင် ကားမှတ်တိုင်လေးကို သေချာ ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။ တယ်လီဖုန်း ဆင်းကတ် ကြော်ငြာတွေနဲ့ အလှဆင်ထားတာက လွဲလို့ ဘာမှ သိပ်ပြောင်းလဲ သွားသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ လူ လေးငါးယောက်လောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရုံနဲ့ ကျဉ်းကျပ် သွားတတ်တဲ့ အမိုးကုပ်ကလေး။ တွေ့သမျှ နေရာလွတ်တွေမှာ အဆင်ပြေသလို ကပ်ထားကြတဲ့ ဘော်ဒါဆောင် ကြော်ငြာ စာရွက်တွေ၊ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းနဲ့ အင်္ဂလိပ် စကားပြော သင်တန်း ကြော်ငြာ စာရွက်တွေနဲ့ ရေတမာပင်တန်းလေးတွေ ကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။

ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ အစီအရီ မတ်တတ်ရပ်နေကြတဲ့ ရေတမာပင်လေးတွေမှာ မျက်စိတွေ ပါခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိကြမှာလား။ ကားမှတ်တိုင်လေးသာ အသက်ရှိခဲ့ရင်ကော ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ဦးမှာလား။ ညနေ ၅ နာရီလောက် ဆိုရင် ဒီနေရာလေးမှာ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ပေါ်လာဦးမှာလား။ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ စားပွဲ တစ်ဝိုင်းကနေ တစ်ဝိုင်း ကူးသန်း နေတတ်တဲ့ ခြေတံရှည်ရှည်၊ လည်ပင်းရှည်ရှည်နဲ့ ပိန်ညပ်ညပ် ကောင်လေး တစ်ယောက်ကော ပြန်ပေါ်လာဦးမှာလား။

အဖြေမရှိတာ သေချာနေတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ပွေ့ပိုက်ရင်း ကျွန်တော် ကားလမ်းဖြတ်ကူး လိုက်ပါတယ်။

လမ်းမတစ်ဖက်ကို ရောက်တာနဲ့ ကျွန် တော့် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အခုမှ ရင်စခုန်တာမျိုးလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဦးနှောက်က ထိန်းချုပ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ တစ်လမ်းပြီး တစ်လမ်း အလိုလို ရွေ့လျားနေတဲ့ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေကို ကျွန်တော် ပြန်အုံ့ဩ နေမိပါတယ်။ နွားတွေဟာ မိုးဦးလေဦးအချိန်ဆိုရင် သူတို့ ချည်တိုင်ဟောင်းကို ပြန်သတိရတတ် ကြတယ်တဲ့။ နှစ်တွေ ကြာပေမယ့် အခွင့်အရေးရတာနဲ့ သူတို့ချည်တိုင်ဟောင်းကို ပြန်လာတတ်ကြတယ်တဲ့။ ဒီအချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှည်လျားလှတဲ့ မိုးဦး လေဦး ကာလပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ချည်တိုင်ဟောင်းကို ပြန်သတိရနေတဲ့ နွားတစ်ကောင် ပါပဲ။ အခုတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လွင့်ခဲ့ရတဲ့ နွားတစ်ကောင်ဟာ သူ့ချည်တိုင်ဟောင်း နေရာကို ပြန်လာခဲ့ပြီလေ။

လမ်းထိပ် ရောက်တော့ အရင်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတာက ဗာဒံပင်အောက်က ဆိုက်ကားဂိတ်။ ဆိုက်ကားဂိတ်ဘေးက ပလက်ဖောင်း ထောင့်ချိုးလေးမှာတော့

အထမ်းလေးချပြီး ဆိုင်ခင်းထားတဲ့ ဝက်သား တုတ်ထိုးသည်။ ဝက်သား တုတ်ထိုးသည် ဆီက ဝက်သားနဲ့ မွေးမွေးကို လျစ်လျူရှုပြီး ဆိုက်ကားဂိတ်က ဆိုက်ကားဆရာတွေဟာ သူတို့ဆိုက်ကားပေါ်မှာပဲ တချို့က ဘောလုံးဂျာနယ်တွေ ဖတ်လို့။ တချို့က လမ်းကို ငေးလို့။ တချို့က ဦးထုပ်ဟောင်းလေးတွေ မျက်နှာပေါ်အုပ်ပြီး မှိန်းလို့။ အရင်လို လက်တောက်ခုံလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျားကစားတဲ့ ဝိုင်းလည်း မရှိ တော့ဘူး။ မြေပြင်ပေါ်က ဗာဒိရွက်ကြွေတွေကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ဝါရော်လို့။ လေနဲ့ ထိတွေ့လိုက်တာနဲ့ လှုပ်ရွေ့လို့။

ကျွန်တော် သိခဲ့ဖူးတဲ့ ဆိုက်ကားဆရာတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို လိုက်ရှာကြည့်မိပါတယ်။ ဆိုက်ကား တစ်စီးပြီး တစ်စီး၊ မျက်နှာ တစ်ခုပြီး တစ်ခု။ မတွေ့ပါဘူး။ ဒီနှစ်တွေ အတောအတွင်း ပြောင်းလဲခြင်း ရေစီးက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေးချယ် တိုက်စားသွားတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်က ချစ်ရသူတွေ၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ကျွန်တော် မသိတဲ့လူတွေ အပါအဝင် တခြားသက်ရှိ၊ သက်မဲ့တွေကိုပါ တိုက်စား သွားခဲ့တာပဲ။

ဆိုက်ကားဂိတ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လမ်းကလေးထဲ လျှောက်ဝင်လာခဲ့တယ်။ လမ်းကလေးက အရင်လို ကတ္တရာသားတွေ မရှိတော့တဲ့ ကျောက်ခဲလမ်း အပေါက်အပြဲလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားတိုင်း၊ လေတစ်ချက် ဝင်မွှေသွားတိုင်း ဖုန်ငွေတွေ တထောင်းထောင်း ထ၊ ကျန်မနေရစ်ခဲ့တော့ဘူး။ ကွန်ကရစ်လမ်း အသစ်လေးနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့၊ ပြီးတော့ လမ်းဘေး ဆိုင်တန်းလေးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ တစ်ချိန်က တာလပတ် အမိုးရှည်ရှည်ကြီး အောက်က လမ်းဘေး ဆိုင်တန်းလေးတွေ နေရာမှာ အခုတော့ ကျွန်တော် တန်ဖိုး မမှန်းဆတတ်တဲ့ ကားလေးတွေ အစီအရီ ထိုးရပ်ထားကြတယ်။ လမ်းဘေး ဆိုင်တန်းလေးတွေ မရှိတော့တဲ့ ကားပါကင် နေရာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အသက်ရှင်သန်ရေး အတွက် အဓိကကျတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ဆွဲထုတ်ခံလိုက်ရသလို ခံစားရတယ်။

အစိုးရရုံးကြီးကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝါကြင့်ကြင့် သူနုနုကြီး တစ်ဖက်ကို ကျောမှီထားကြတဲ့ ဆိုင်တန်းလေးတွေ ဘယ်ကို ရောက်သွားကြပါလိမ့်။

အဆောက်အအုံ တစ်ခုရဲ့ နံရံကြီးကို ကျောမှီပြီး ရပ်တည် ရှင်သန်နေကြတဲ့ ဘဝတွေကကော ဘယ်ရောက် သွားကြပါလိမ့်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို မြင်နေရသလိုပဲ။ ဒါဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အခြေအနေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားတဲ့ အခင်းအကျင်းမျိုးပါ။

ဆိုင်တန်းလေးတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ကြီး

ကတော့ အပြီးသတ် သွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အသက်တော့ မဝင်သေးဘူး။ တောက်ပတဲ့ နံရံတွေမှာ တင်းတင်းစေ့ထားတဲ့ မှန်ပြတင်းပေါက်တွေက ဂုဏ်မာန်မြင့်သူတစ်ဦးရဲ့ မျက်လုံးတွေလို ကျွန်တော့်ကို အပေါ်စီးက ကြည့်နေတဲ့အတိုင်း။

ကိုဂျူးရဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်၊ မကြီးသီတာတို့ အသုပ်ဆိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ပြီးတော့ ကိုသေးလေးရဲ့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်။ တာလပတ်အမိုး ရှည်မျောမျောကြီး အတိုင်း ရုံးနံရံကြီးကို ကပ်တွယ်ထားတဲ့ ဆိုင်ခန်းလေးတွေ...။ ပကတိမျက်လုံးနဲ့ မမြင်ရတော့ပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ္တဇမျက်လုံးထဲမှာတော့ ဖျက်မရတဲ့ တက်တူးရုပ်တွေပေါ့။

တကယ်တမ်းမှာတော့ ကန္တာရကြီးတစ်ခုကို အဝေးက လှမ်းမြင်နေရသလို ဖြစ်နေတယ်။

"ကလင်... ကလင်..."

အနီးကပ် တီးလိုက်တဲ့ ဘဲလံသံနဲ့ ဘရိတ် ဆွဲအုပ်သံ။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး ဒေါသနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုက်ကားက ရပ်နေပြီ။ ဆိုက်ကားဆရာ မျက်နှာကလည်း မာကျောလို့။

"ဘေးလေး ဘာလေး ကြည့်ပါဦးဟ... တိုက်မိရင် အဆိုးဖြစ်ဦးမယ်... အူကြောင်..."

ဆိုက်ကားဆရာက စကားဆုံးအောင် မပြောဖြစ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ခနဲ ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ နေလောင်ကျွမ်းထားတဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ် အရေးအကြောင်းတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားလာတယ်။

"ဟေ့ကောင်... မင်း... အကြီးကောင်မို့လား"

"ဗျာ"

ဆိုက်ကားဆရာက နှုတ်ခမ်းမွေးတွေနဲ့ ခြံရံထားတဲ့ ကွမ်းချိုးတက် နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးတွေကို သွားရဲရဲကြီးတွေ ပေါ်အောင် ဖြဲပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းထုတ်တယ်။ အရက်နဲ့နဲ့ ချွေးနဲ့ ရောနေတဲ့ ချဉ်စူးစူး အနံ့ကြီးက ဟောင်လို့။ ဆိုက်ကားလက်ကိုင် နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်မောင်း နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ဆေးမင်ထိုးထားတဲ့ အင်းကွက်တွေ...။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ နာမည်တစ်ခု ပြေးဝင်လာတယ်။

"ဦး... ငမျိုး"

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကအိမ်

(၁)

ကျွန်တော် ကျောင်းက ပြန်လာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ၊ ကြေးတွေနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ မနက်ခင်း ကျောင်းသွားခါနီးတုန်းက အမေ ဝတ်ပေးလိုက်တဲ့ အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ပုဆိုးအစိမ်းလေး ကလည်း အတွန့်တွန့် အကြေကြေ ဖြစ်လို့။ အနက်ရောင် ကတ္တီပါကြိုးတပ် ဖိနပ်လေးကို စီးနင်းထားတဲ့ ခြေထောက်တွေကလည်း ကျောင်းဘောလုံးကွင်းမှာ မြင်းပေါက် တစ်ကောင်လို ပြေးလွှားခဲ့တာကြောင့် ဖုန်မှုန့်တွေ အလူးလူး အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေပြီ။ ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ ကျောင်းက ဒီလိုပုံစံနဲ့ ပြန်လာတာ တွေ့ရင်တော့ အန်တီကြီးတစ်ယောက် ဘယ်လိုစကားနဲ့ ထောမနာပြုမလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုသိထားတယ်။

လမ်းမကြီးရဲ့ ပလက်ဖောင်း ပေါ်ကနေ လမ်းသွယ်ထဲ ချိုးကွေ့လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်တန်းလေးတွေကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ အစိုးရရုံး အဆောက်အအုံကြီးရဲ့ နံဘေးကို မှီကပ်ထားကြတဲ့ ဆိုင်တန်းကလေးတွေ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် တာလပတ်အမိုး၊ တာလပတ်အကာ ဆိုင်လေး လေးဆိုင်။ ဒီဘက်လမ်းထိပ် အစွန်ဆုံးမှာက ကွမ်းယာဆိုင်၊ ပြီးတော့ မကြီးသီတာတို့ အသုပ်ဆိုင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဟိုဘက် အစွန်ဆုံးကတော့ ကိုသေးလေးတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်လို့လည်း ပြောလိုရတယ်။ ကျန်တဲ့နှစ်ဆိုင်က ညနေ ဆိုင်သိမ်းတာနဲ့ သူတို့အိမ် သူတို့ ပြန်သွားကြပြီး မနက်ခင်း ခပ်စောစောမှ ဆိုင်လာထွက်ကြတာ။ ကိုသေးလေးဆိုင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကတော့ လူတွေပါ အိပ်ကြတယ်။ ကိုသေးလေးက ဆိုင်ရှင်မဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်ရှင်က အစောင့် သဘောနဲ့ရော၊ အပျော်ဆရာ အဖြစ်နဲ့ရော၊ စားပွဲထိုး အဖြစ်နဲ့ပါ ကိုသေးလေးကို ထားတာ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကတော့ တစ်မိသားစုလုံး အိမ်အမှတ်နဲ့ နေထိုင်ကြတာပဲ။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ နေရာ အတော်များများမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ တခြား လမ်းဘေးဆိုင်လေးတွေလိုပဲ၊ လမ်းဘေး ရေမြောင်းဟာ ဆိုင်ထဲကနေ ဖြတ်စီးနေတယ်။ ရေမြောင်းဖုံး သစ်သားပြားတွေကိုတော့ အသေအချာ ပိတ်ဆို့ထားရတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာတော့ ဘယ်တော့

အပြီးသတ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ချိန်က အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ အတွက် လိုင်းခန်းတွေသဘော ဆောက်ထားတဲ့ အဝါရောင် တစ်ထပ်တိုက်ခန်းတွေပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့အထိ အဲဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေသေးတာ။ ဒါပေမဲ့ အတော်တော့ အိုဟောင်းနေပြီ။ တစ်ခါတလေ စားသောက်စရာတွေ မှာလို့ သွားပို့ရရင် မည်းမည်းမှောင်မှောင်နဲ့ အင်္ဂတေအခင်းတွေ ကွာလန်နေတာကိုတောင် တွေ့ရတတ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က စပြီး ဒီတိုက်ခန်းအဟောင်းတွေကို ဖြိုချပစ်တယ်။ ပြီးတော့ အဆောက်အအုံသစ်တွေ ပြန်ဆောက်ဖို့ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့တယ်။ အဲဒီ အဆောက်အအုံသစ်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ရုံလည်း ပါမယ်တဲ့။ ရေကူးကန်လည်း ပါမယ်တဲ့။ ဈေးဝယ်စင်တာကြီးလည်း ပါမယ်တဲ့။ အခုထိတော့ အပြာရောင် သွပ်ပြားချပ်တွေ ဒေါင်လိုက်ကာရံထားတဲ့ ဆောက်လက်စ လုပ်ငန်းခွင်ကြီးကနေ အဆင့် မတက်သေးဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရှေ့မှာတော့ ခုံတွေ၊ စားပွဲတွေ ခင်းထားတာကို လမ်းထိပ်ကနေ လှမ်းတွေ့ရတယ်။ အနီရောင် ပလတ်စတစ် ခွေးခြေခုံပုလေးတွေက ညိုညိုညစ်ညစ် သစ်သားစားပွဲပုလေးတွေကို ဝိုင်းထားတယ်။ သစ်သားစားပွဲပုလေးတွေ ပေါ်က ရေနွေးဓာတ်ဘူးတွေနဲ့ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ ရေနွေးပန်းကန်လုံးလေးတွေကိုတောင် မြင်နေရတယ်။ အဲဒီ ရေနွေးပန်းကန်လုံးတွေမှာ နှုတ်ခမ်းနား အပုလေးတွေ၊ လက်ဖက်ခြောက်ချိုးတွေလည်း ကပ်တွယ်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အတပ်သိနေပြီးသား။ ဆိုင်ထဲမှာ ရုံးကပြန်လာပုံရတဲ့ အတွဲတစ်တွဲပဲ ရှိနေတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ထားတဲ့ အဖေကတော့ အဖျော်ခုံ နေရာမှာ မတ်တတ်ရပ်နေပုံက သစ်သားတစ်ချောင်း ထောင် စိုက်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ စားပွဲခုံတွေရဲ့ လမ်းဘက်အကျဆုံး ခုံတစ်လုံးမှာတော့ ဆေးလိပ် ထိုင်သောက်နေတဲ့ အဘွားကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား လှမ်းတွေ့ ရတယ်။ အဘွားမျက်နှာနဲ့ လက်မောင်းတွေပေါ်က သနပ်ခါး ဝါထိန်ထိန်တွေကို ဒီလမ်းထိပ်ကတောင် မြင်ရသေးတယ်။ မျက်မှန်အကြီးကြီး တပ်ပြီး အဘွား ဆေးလိပ် ထိုင်ဖွာနေပုံက သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ဇီးကွက်ကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေတာနဲ့ တူတယ်လို့ ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေးဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောဖြစ်ရဲဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီလို အဘွားကို ဇီးကွက်နဲ့ နှိုင်းတယ်ဆိုတာများ သိကြရင် တစ်အိမ်လုံးဝိုင်းပြီး ငရဲကြီးရှစ်ထပ်နဲ့ ကိုင်ပေါက်ကြမှာကို ကြိုသိပြီးသားလေ။

လမ်းထိပ် ဗာဒံပင်အောက် ဆိုက်ကားဂိတ်က ကျားဝိုင်းမှာ ကျွန်တော်ခဏ ဝင်ငေးလိုက်သေးတယ်။ ဒီလမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားသမားတွေဟာ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လို ဆိုက်ကားနင်းနေကြတယ် မသိဘူး။ သူတို့ကို ကြည့်လိုက်ရင် မြေပြင်ပေါ် ဒီအတိုင်းချထားတဲ့ ခြေထောက်မပါတဲ့ လက်တောက် ဇယ်ခုံလေးမှာ ဝိုင်းရင် ဝိုင်းနေကြမယ်။ ဒါမှမဟုတ် မြေဖြူခဲနဲ့ ကျားကွက်တွေ ရေးခြစ်ထားတဲ့

သစ်သားပြားပေါ်မှာ အချိုရည် ပုလင်းခွံလေးတွေနဲ့ ကျားထိုးရင် ထိုးနေတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကိုသေးလေးဆိုင်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြရင်း လမ်းက ဖြတ်သွားသမျှ ပျိုပျိုအိုအိုတွေကို မျက်စိအစာ ကျွေးကြပြန်တယ်။ တချို့ ပါးစပ်သရမ်းတဲ့လူတွေ ပါလာပြီဆိုရင်တော့ ငေးကြည့်ရုံနဲ့ ပြီးမသွားကြဘူး။ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားတွေကို ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့ နာမည်တွေနဲ့တကွ ထုတ်ဖော် နောက်ပြောင်တာတွေအထိ ဖြစ်တတ်ကြသေးတယ်။ ဒီကိစ္စတွေကြောင့်ပဲ လမ်းသွား လမ်းလာတွေ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတယ်ဆိုပြီး ရပ်ကွက်ရုံးက သတိပေးစာတွေ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သေးရဲ့။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလူတွေကြောင့်ပဲ မကြီးသီတာကို ကျွန်တော် ရင်ခုန်သွားတာ။ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အလှဟာ ဘယ်လို၊ ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုစွဲဆောင်မှုရှိတာ ဆိုတဲ့ မိန်းမလှ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတွေ။ မကြီးသီတာကို ရင်ခုန်တတ်ရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်တဲ့ တခြား ပညာရပ်တွေကိုလည်း သူတို့ဆီကပဲ စောစောစီးစီး တတ်မြောက်ခဲ့တာ။ တချို့ကိစ္စတွေက ကံကူလက်လှည့် သင်ပေးရင် တတ်ချင်မှတတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေ အချင်းချင်း ပြောနေကြတာကို နားစွန်နားဖျားကြားပြီး အလွယ်တကူ တတ်မြောက်သွားနိုင်တဲ့ အရာတွေလည်း ရှိတတ်ကြတာပဲ။

"ကလင် ကလင်... ကလင် ကလင်..."

ကျွန်တော့်နောက်နားက ကပ်ပြီး တီးလိုက်တဲ့ ဆိုက်ကားဘဲလ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...။ ဆိုက်ကားပေါ်ကနေ ပြုံးစစနဲ့ကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာတစ်ခု။ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လိပ်ပြီး ခူးအထက်ရောက်အောင် ပုဆိုးလှန်တင်ထားတဲ့ သူပေါင်ကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေတယ်။

"အကြီးကောင်နော်... မင်းအန်တီကြီးနဲ့ ပြန်တိုင်လိုက်ရမလား"

"ဟာ... ဦးကျော်လေးကလည်း..."

"ကျွန်တော်က ကြည့်ရုံ ကြည့်တာပါဗျ..."

တကယ်တော့ ဦးကျော်လေးက အန်တီကြီး ကျွန်တော့်ကို ပေါက်ပေါက် ဖောက်တတ်မှန်း သိလို့ တမင်စ၊နေတာ။ သူက ဒီလိုပဲ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အိမ်က လူကြီးတွေရှေ့မှာ သူကပဲ ဖေးဖေးမမ လုပ်ပေးတတ်တယ်။ ဒီဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ကျွန်တော် ခင်တာဆိုလို့ ဦးကျော်လေးနဲ့ ဦးငမိုးပဲ ရှိတာ။ အဘွားတို့၊ အဖေတို့၊ အမေတို့ကလည်း ခင်တယ်။ သူကလည်း ဖင်ပေါ့တယ်

ပြောရမယ်။ ဆိုင်ကလိုအပ်ရင် ဆိုက်ကားငှားမှရယ် မဟုတ်ဘူး၊
တခြားအလုပ်လည်း ဝင်ကူတာပဲလေ။ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ခရီးသည်ပါးရင် ဆိုင်မှာ
လာထိုင်နေတာ များတယ်။ ဆိုင်မှာ လူကျချိန်ဆို စားပွဲလည်း ဝင်ထိုးလိုက်တာပဲ။

ကျွန်တော် ကျားဝိုင်းမှာ ငေးနေရင်းက မကြီးသီတာတို့ ဆိုင်ဘက် အကြည့်ရောက်
သွားတယ်။ ညနေနည်းနည်းစောင်း လာတာမို့ သူတို့ဆိုင်သိမ်းဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပုံပဲ။
အန်တီမြင့်တို့ သားအမိက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို
သိမ်းဆည်းနေကြပြီး မကြီးသီတာက ထုံးစံအတိုင်း ပန်းကန်ဆေးတဲ့ နေရာမှာ။
ဆိုင်နောက်ဘက်က ရေလုံကြီး ဘေးမှာ လမ်းဘက်ကို ကျောပေးထိုင်ပြီး
ပန်းကန်ဆေးနေတာကြောင့် မကြီးသီတာရဲ့ တင်ပါး ဝိုင်းဝိုင်းလေးကို
လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ရေလုံရှိရာကို ကိုယ်နည်းနည်းကိုင်ထားတာမို့
ပန်းပွင့်ပန်းခက်တွေ ပြည့်နေတဲ့ ခဲရောင် ခါးတိုအင်္ကျီလေးနဲ့
လုံချည်အထက်ဆင့်လေး ကြားမှာ အတွင်းသား ဝင်းဝင်းလေးက
တစ်လက်မလောက် လွတ်နေသေးရဲ့။ အင်း... ဒီကျားဝိုင်းက လူတွေမြင်ရင်
ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေ ပြောကြဦးမှာပဲ။

ကျွန်တော် ကျားဝိုင်းက အသာထလာခဲ့တယ်။ မကြီးသီတာတို့ ဆိုင်ရှေ့ကအဖြတ်
မသိမသာ လှမ်းကြည့်မိသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်နားရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော့် ကျောပိုးအိတ်ကို ပြန်ပြင်လွယ်ပြီး
တွန့်ကြေနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ကမန်းကတန်း ပြန်ဆန့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို မြေပြင်နဲ့ လမ်းသွားရင်း အပြားလိုက် ရိုက်ခါလိုက်တယ်။
ဒါကတော့ ဖိနပ်ရဲ့ ကတ္တီပါသည်းကြိုးပေါ်က ဖုန်မှုန့်လေးတွေ
ပြောင်သင့်သလောက် ပြောင်အောင် လုပ်လိုက်ခြင်းပဲ။ ကျောင်းက ပြန်လာတိုင်း
ကျွန်တော် လုပ်နေကျ အရေးပေါ် တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နည်းလေးတွေ။
ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါလည်း အရင်နေ့တွေ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော် မအောင်မြင်ပြန်ဘူး။

"ကဲ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ဦး အကြီးကောင်ရေ... ကျောင်းသားလား၊
နွားကျောင်းသားလား ဆိုတာ... ဟင်... အိမ်က ထွက်သွားရင်တော့ ကော့လို့...
ကြည့်စမ်း အခု ..."

ဆိုင်ထဲတောင် မဝင်ရသေးဘူး၊ ဆိုင် နယ်နိမိတ်ထဲ ခြေချရုံပဲ ရှိသေး၊ အန်တီကြီးက
ဆီးကြိုတော့တယ်။ ဒါက မထူးဆန်းတော့ဘူး။ ကျောင်းက ပြန်လာတိုင်း ကျွန်တော်
ကြားနေကျ နားရည်ဝနေတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေပြီ။ အခုလည်း ကြည့်၊
စုံတွဲတစ်တွဲ ထသွားတဲ့စားပွဲကို ရှင်းလင်း သုတ်သင်နေရင်းက
ကျောင်းကပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနဲ့ ပါးစပ်သေနတ် လှမ်းပစ်လိုက်တာ။

အန်တီကြီးက ဒီလိုပဲ။ အမေ့အထက်က ဖြစ်ပြန်၊ အပျိုကြီးကလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် အပေါ် ချစ်လည်း ချစ်သလို စည်းကမ်းလည်း ပိုတင်းကျပ်ချင်တယ်။ ကလေးတိုင်း၊ လူငယ်တိုင်း သူ့လို ကြီးပြင်းလာရမယ်၊ သူ့လို နေထိုင်ဝတ်စားရမယ်လို့ ပုံသေ သတ်မှတ်ထားပုံပဲ။

အခု အန်တီကြီး အသက်၄၅နှစ်လောက် ရှိပြီ၊ အခုထိ အင်္ကျီလည်ဟိုက် ပုံစံမျိုး တစ်ခါမှ မဝတ်ဖူးသေးဘူး။ တီရှပ်ဆိုတာ ဝေးရောပဲ။ အဲ... ဒါပေမဲ့ လက်ပြတ်အင်္ကျီကျတော့ ဝတ်ပြန်ရောလေ။ ဆိုက်ကားဂိတ်က လူကြီးတွေ တစ်ခါတလေ အန်တီကြီးကို မကြားတကြား စကြတာက "ဒုတိယကမ္ဘာစစ် လက်ကျန်ကြီး" တဲ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ သူ့လို လင်မယူ သားမမွေးဘဲ လုံးကြီးပေါက်လှ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က အဝတ်အစားတွေနဲ့ ပတ်ထားရမယ်လို့ ခံယူထားသလား မသိ။ တစ်ခါတလေ အမေနဲ့ စကားများကြပြီဆို ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ ထုတ်ပြောကြရင်း အမေ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာကိုပဲ အပြစ်လုပ် လက်ညှိုးထိုးချင်သေးတာ။ ဒါပေမဲ့ အဖေနဲ့ကျတော့ အဆင်ပြေတာပဲ။ "မောင်ပေါက်စီ၊ မောင်ပေါက်စီ" နဲ့။ အဖေကလည်း ဒီမိသားစုထဲမှာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီဆိုင်လေးထဲမှာ အဓိက ကျနေတာလည်း ပါမှာပေါ့။ အဖျော်ဆရာလည်း အဖေ၊ အကြော်ဆရာလည်း အဖေ၊ လမ်းတိုလမ်းရှည် ပြေးလွှားရတော့လည်း အဖေပဲ ရှိတာ။

အန်တီကြီးဟာ သူ့ရှင်သန်နေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ အသေအချာ နားလည်ထားပုံ ရတယ်။ သူဟာ သူ့ရဲ့ လက်သုံးစကား တစ်ခွန်းနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရေးအတွက် ခံတပ်တစ်ခု တည်ဆောက် ထားတတ်တယ်။

"အစ်မမှာ အစောင့်အရှောက် ရှိတယ်... သိလား" တဲ့။

"အစ်မကို မဟုတ်တာ ကြံစည်လို့ မရဘူး... အဲဒီလို ကြံစည်တာနဲ့ အဲဒီလူ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့တာပဲ... သိလား... အဲ့ဒါ ကိုယ်တွေ့ ... ကိုယ်တွေ့ ..." တဲ့။

ယောက်ျားလေး ကြီးကြီး၊ ငယ်ငယ် သူနားကပ်နေပြီလို့ အန်တီကြီး ထင်လာတာနဲ့ ဒီလိုစကားမျိုးကို အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ပြောတော့တာပဲ။ အဲဒီစကားလုံး ခံတပ်တွေကြောင့်လားတော့ မသိဘူး၊ အခုအထိ အန်တီကြီးတစ်ယောက် ရည်းစားစကား အပြောခံရတယ် ဆိုတာလည်း မရှိ။ စာပေးခံရတယ် ဆိုတာလည်း မရှိ၊ ဒါဟာ ဂုဏ်ယူစရာလား၊ အားငယ်စရာလား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်ဘူး။

"ဘေးကို... ဘေးကိုနော်..."

လမ်းပေါ်က အသွားအလာတွေကို ခပ်အုပ်အုပ် သတိပေးရင်း ရေထမ်းကြီး တယမ်းယမ်းနဲ့ ညွှတ်ပဲ့ ညွှတ်ပဲ့ လျှောက်လာနေတာကတော့ အန်တီပိုလေးပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးတွေ ကျောမှီထားကြရတဲ့ ရုံးဝင်းကြီးထဲက ဘုံပိုင်ခေါင်းမှာ သွားခပ်လာတာ။ ကျေးလက်ရွာတွေမှာ မိန်းမပျိုလေးတွေ ရေခပ်ဆင်းကြတာကို စာတွေဖွဲ့၊ သီချင်းတွေ စပ်ကြတာကို ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဖူး၊ ကြားဖူးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မြို့လယ် တစ်နေရာက မိန်မပျိုလေး .. တစ်ယောက် ရေခပ်ဆင်းပုံထဲမှာတော့ ဘယ်လို အလှတရားကိုမှ ရှာမတွေ့နိုင်ပါဘူး။

အန်တီပိုလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ ပြောမနေဘူး။ သူ့ဘာသာ ရေတိုင်ကီထဲ ထည့်ပြီး "နေကနစ်ခေါက်" လို့ သူ့ဘာသာ ရေရွတ်ပြီး ရေပုံးအလွတ်ကြီးတွေ ထမ်းလို့ ပြန်ထွက်သွားပြန်တယ်။ ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အန်တီပိုလေးကို ကြည့်ပြီး အဘွားက "အင်း... ငါ့သမီးလေးလည်း..." လို့ လေသံလေးလေးကြီးနဲ့ ရေရွတ်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ အဖေက "ကောင်မလေး... ဒီတစ်ခေါက်ပြီးရင် တော်တော့..." လို့ လှမ်းအော်လိုက်ပြီး အန်တီကြီးကတော့ လမ်းကွေ့သွားတဲ့ အထိ သူ့ညီမနောက်ကျောပြင်ကို လိုက်ကြည့်နေရှာတယ်။

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲ တန်းဝင်သွားပြီး ခန်းဆီးစလေးလို ကာရံထားတဲ့ အပြာရောင် တာလပတ်စလေးကို တွန်းဖယ်လိုက်တော့ အတွင်းခန်းထဲမှာ ကွပ်ပျစ်ခုတင်လေး တစ်လုံး။ ဟုတ်တယ်၊ တာလပတ်စလေးနဲ့ ပိုင်းကန့် တည်ဆောက်ထားတဲ့ အတွင်းခန်း မှောင်မှောင်လေးထဲမှာ ကွပ်ပျစ်ခုတင်လေး တစ်လုံးရယ်ပါ။ ကျွန်တော် နားလည်ထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျ ပြောရရင် ဒါဟာ... ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပဲ။ ဒီကွပ်ပျစ် ခုတင်လေး ပေါ်မှာပဲ သံသေတ္တာဟောင်း နှစ်လုံးရယ်၊ ဇစ် ဆွဲပိတ်လို့ မရတော့တဲ့ ဆာလာအိတ်ကြီးရယ်၊ ကျောက်ပျဉ်ကြီး တစ်ချပ်နဲ့ သနပ်ခါးစက်တွေ စဉ်နေတဲ့ ကြည့်မှန် တစ်ချပ်ရယ်၊ ပြီးတော့ စုပုံထားတဲ့ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေရယ်၊ အိကျနေတဲ့ အဝတ်တန်း တစ်တန်းရယ်...။ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပဲ။ အိမ်တစ်လုံးရဲ့ မရှိမဖြစ် အိမ်သာကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေးတွေ ကျောမှီထားတဲ့ ရုံးကြီးထဲ သွားကြရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အဖေကတော့ ညရေးညတာဆို ရုံးထဲအထိ သွားမနေတော့ဘူး၊ လူရှင်းတဲ့ အနီးနားက လမ်းဘေးသစ်ပင်ကွယ် တစ်ခုခုကို အသုံးချလိုက်တာပဲ။ အန္တရာယ် လွယ်မထားနိုင်တဲ့ တချို့ လမ်းသွား လမ်းလာတွေလည်း ဒီလိုပဲ လူရှင်းတဲ့ လမ်းဘေးရေမြောင်း တစ်ခုခုမှာ ကျောခိုင်းဖြေရှင်း နေကြတာ။

"ဟဲ့... ကြည့်စမ်း၊ ကိုကိုအကြီးကောင် ပြန်လာပြီ သမီးရေ... ခေါ်လိုက်စမ်း... ကိုကို လို့"

ခုတင်ပေါ်မှာ ညီမလေးကို နို့ထိုင်တိုက်နေတဲ့ အမေက နို့စို့နေတဲ့ ညီမလေးကို ချော့မြူလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးပြူးလေးနဲ့ တစ်ချက် လှန်ကြည့်ပြီး အမေ့နို့အုံကြားထဲ ခေါင်းပြန်စိုက်သွားတယ်။ ညီမလေးဟာ

အသက်သုံးနှစ်နီးပါး ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အမေ့နို့ကို အခုထိ မက်မက်စက်စက် စို့နေတုန်း။ အမေကလည်း ညီမလေးကို နို့မဖြတ်ရက်ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း ညီမလေးရဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ဖွဖွလေး တစ်ချက် ဆွဲလိမ်ပြီး ခုတင်ပေါ် ကျောပိုးအိတ် ပစ်ချလို့ လိုက်ကာ အပြင်ဘက်ကို ပြန်ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

"ဟဲ့... အကြီးကောင်... ဒါ... ဘယ်တုံး... အင်္ကျီလဲဦးလေ ..."

"ဘယ်မှ မသွားပါဘူး အမေရ..."

အမေ့အသံက နောက်ကလိုက်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော် ပြန်မလှည့်တော့ဘူး။ ဆိုင်ရှေ့ မျက်နှာစာက အဖျော်ခုံကို တန်းသွားပြီး ကျွန်တော် သောက်နေကျ ချိုစိမ့်တစ်ခွက် ဖျော်လိုက်တယ်။ ဖျော်တတ်တယ် မဟုတ်ပေမဲ့... ကိုယ်သောက်နေကျ... အချိန်အဆကို ကိုယ် သိနေတာပဲ။ မကောင်းတော့လည်း ဘာပြဿနာ ရှိတာမှတ်လို့။

"ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်... အရမ်းမလုပ်နဲ့ဟ..."

ရေတိုင်ကီနားမှာ ဘာတွေမှန်းမသိ ဆေးကြောနေရာက ကျွန်တော် နို့ဆီတွေ ခပ်ထည့်နေတာ တွေ့တော့ အဖေက လှမ်းဟန့်တယ်။

"နည်းနည်းလေးပါဗျ..."

ကျွန်တော်က ဝတ်ကျောတန်းကျ ဆင်ခြေပေးပြီး ဖျော်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြီးအောင် ဆက်ဖျော်ပါတယ်။ မနှစ်ကလောက်အထိ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်ရင် အဖေ ဖျော်ပေးနေကျ။ အဖေ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပုံက လက်ဆမုန်တယ်။ အကျရည် ထည့်တာ၊ နို့ဆီ ထည့်တာ အားလုံး တကယ့်အချိုးအစား ကျကျပဲ။ တချို့ဆို အဖေ့လက်ရာ ကြိုက်လို့ ဒီဆိုင်ကို တကူးတက လာထိုင်တဲ့ လူတွေတောင် ရှိကြတယ်။

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပြီးတာနဲ့ လမ်းဘေးက စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာ အကျအန နေရာယူလိုက်တယ်။ ဒါဟာ ညနေတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်နေကျ ထုံးစံတစ်ခု။ ဒါကလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိတယ်။ နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်ဆို မကြီးသီတာတို့ ဆိုင်သိမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လို့ သူတို့ပြန်မယ့် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဘက် သွားကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုသိနေတယ်လေ။ သူတို့တူဝရီးတွေ ဆိုင်သိမ်းပြီးတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်ပြန်နေကျ။ အဲဒီအခါဆိုရင် မကြီးသီတာကို တွေ့ ခွင့်၊ နှုတ်ဆက်ခွင့်တွေ ကျွန်တော် ရမယ်။

ကိုယ်တိုင်ဖျော်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံ သောက်ကြည့်လိုက်တယ်။
ချိုချိုစိမ့်စိမ့် အရသာက ကျွန်တော့်လျှာပေါ် ဖြတ်စီးဆင်းသွားတာနဲ့
ကျေနပ်ခြင်းအရသာကိုပါ ကျွန်တော် ခံစားလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့
ညနေခင်းလေးဟာလည်း ဟော့ဒီ လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးလို မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့
ချိုမြိန်လို့။

မကြာပါဘူး။ သူတို့ တူဝရီးတွေ လျှောက်လာကြပါပြီ။ မကြီးသီတာရဲ့အဒေါ်
အန်တီမြင့်က ပိုက်ဆံနည်းနည်းပဲပါမှာ သေချာတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကြီးကို
ချိုင်းကြားညှပ်လို့ ဝိန်ကပ်ကပ် ခန္ဓာကိုယ်လေးနဲ့ တဖျပ်ဖျပ် လျှောက်လာတယ်။
ပြီးတော့ သူ့သမီး။ သူကတော့ ဆွဲခြင်းတစ်လုံးကို ဆွဲလို့။ နောက်ဆုံးက
လျှောက်လာတာကတော့ ကျွန်တော် မျှော်နေတဲ့ မကြီးသီတာ။ စောစောက
ကျောပေးထိုင်ပြီး ပန်းကန်ဆေးနေတဲ့ ဝတ်စုံလေးနဲ့ပဲ။ အခုလို
လမ်းလျှောက်လာတော့ ခါးနေရာက အသားစိုင်လေးကို မမြင်ရဘူးပေါ့။ ဒါက
ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဓိကတွေ့ချင်တာ မကြီးသီတာ
မျက်နှာလေးကိုပဲ။

မကြီးသီတာက ရန်ကုန်သူ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီမြင့်ရဲ့ တူမအရင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။
ရှင်းရှင်းပြောရရင် အန်တီမြင့်တို့က ဆိုင်မှာ အကူခိုင်းရအောင် နယ်က သူတို့
ဆွေနီးမျိုးစပ်တော်တဲ့၊ ချက်ချက်ချာချာလည်း ရှိတဲ့ မကြီးသီတာကို လခနဲ့
ခေါ်ထားတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ မကြီးသီတာအကြောင်း တွေးမိရင် ဒီအချက်ကို
ထည့်မတွေးတတ်ဘူး။ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာလို့ မြင်တယ်။

မကြီးသီတာက ရန်ကုန်သူ မဟုတ်ပေမယ့် အသားတော့ ဖြူတယ်။ မျက်လုံးကတော့
ခပ်မှေးမှေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ်က ဘဲကြီးတွေပြောတဲ့ ငါးရဲ့ကိုယ်လေးနဲ့။
သူတို့ဆိုင်ကိုလာတဲ့ စားသုံးသူတွေအတွက် လက်ဖက်ရည် လာမှာပေးရင်
အသံချိုချိုလေးနဲ့။ ဆိုက်ကားဂိတ်က ဦးငမျိုး ပြောဖူးတယ်။ "ဒီစော်လေးကမှ
တကယ့် အိမ်ရှင်မကောင်း ဖြစ်မှာကွ၊ လှတယ် ဆိုတာကလည်း ဒီလိုဟာမျိုးလေးမှ
လှတယ် ပြောလို့ရတာ..." တဲ့။ ကျွန်တော် အမှန်တရားတစ်ခုကို ဝန်ခံရရင်
ဦးငမျိုးရဲ့စကားကို ကြားပြီးကတည်းက မကြီးသီတာကို စိတ်ကူးယဉ်မိသွားတာ။
မကြီးသီတာကို ကျွန်တော့်မိန်းမ နေရာက အမျိုးမျိုး စိတ်ကူးကြည့်မိတယ်။
မကြီးသီတာက လှတယ်၊ သွက်လက်တယ်၊ အလိုက်သိတယ်။ တော်တော်
ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ အတွေးတွေပဲ။ ဒီလိုနဲ့ မကြီးသီတာကို ကျွန်တော်
ချစ်နေပြီလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခဲ့တယ်။ အန်တီပိုလေး
ငှားဖတ်တတ်တဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထဲမှာလို တိုင်ပင်စရာ
သူငယ်ချင်းကောင်းတွေလည်း ရှိမှ မရှိဘဲ။

"ဟယ်... ကြည့်ဦး အကြီးကောင်... သူ ဘာသာ သောက်နေတာ၊

သောက်ပါဦးတောင် မခေါ်ဘူး"

မကြီးသိတာက ဆွဲခြင်းနှစ်လုံးကို ဘယ်ညာ နှစ်ဖက်ဆွဲလို့။ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲလေး ဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေဟာ ငုံအာစ နှင်းဆီပန်းလေးအတိုင်းပဲ။

မကြီးသိတာဆီက ကျွန်တော် အမည်မဖော်တတ်တဲ့ ရနံ့သင်းသင်းလေးတွေ ပျံ့လွင့်လာနေတယ်။

"ဟုတ်ပါဘူးဗျ... မကြီးသိတာကလည်း... ခေါ်ပါတယ်... သောက်ပါဦး"

"အမယ်... ပြောကာမှ မတော်ခေါ် ခေါ်တာမျိုးတော့ မသောက်ဘူးဟေ့"

မကြီးသိတာက သွားရင်းလာရင်း၊ ရယ်ရင်းမောရင်း ကျွန်တော့်ကို စသွားတယ်။ အန်တီမြင့်တို့ရော၊ အဖေတို့၊ အန်တီကြီးတို့၊ အဘွားတို့ရော ကျွန်တော်တို့ အပြန်အလှန် ပြောစကားတွေကို သဘောကျသွားတဲ့ပုံနဲ့ လိုက်ရယ်ကြတယ်။ အဖေကတော့ ရယ်မောရုံ အဆင့်မှာတင် ရပ်မနေဘူး။

"မမြင့်တို့နော်... နောက်ကကောင်မလေးကို ကြည့်ခေါ်သွားကြဦး... တော်ကြာ"

ဒီစကားကိုလည်း အကုန် လိုက်ရယ်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်က လွဲလို့ပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဖေစကားဟာ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်လို့ မယူဆမိတဲ့အပြင် စိတ် အနှောင့်အယှက်လေးတောင် ဖြစ်သွားသေးတယ်။

"ဦးပေါက်စီကြီးနော်... သူများကို..."

မကြီးသိတာက လမ်းသွားနေလျက်က လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းလှလှလေး ထိုးသွားပါသေးတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဖေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရယ်ကြတော့ဘူး။ အဖေကတော့ မကြီးသိတာ နောက်ပိုင်းကို လိုက်ကြည့်ရင်း ရယ်လက်စ "တဟဲဟဲ" အသံကို တော်တော်နဲ့ ဘရိတ်မအုပ်နိုင်ပါဘူး။ အဖေ့ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို နားထောင်နေရင်း ကျွန်တော့်ညနေခင်းလေးဟာ အဖေ့ညနေခင်း ဖြစ်သွားလေသလားလို့ ခံစားနေမိတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ ဘာမှ မဖြစ်လိုက်သလိုပဲ။ တကယ်လည်း သူတို့အတွက် ဘာမှ ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်မှ မဟုတ်တာ။ ဆိုင်နီးနားချင်းတွေ အချင်းချင်း စနောက်နေကျပဲကို။ အဘွားကလည်း သူ့ဆေးလိပ်ကြီးကို တထောင်းထောင်းဖွာလို့၊ အန်တီကြီးကလည်း စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာ ထိုင်ရင်း ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ မျက်နှာတွေ၊ အရောင်အသွေးတွေကို ငေးလို့။ ဆိုင်အတွင်းခန်းဘက်ဆီကလည်း အမေနဲ့ ညီမလေးတို့ရဲ့ အသံစာစာတွေက ပျံ့လွင့်လာနေတယ်။ အဖေကလည်း အခုတော့ "လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်" ဆိုတဲ့ အသံကို နားစွင့်နေသလိုမျိုး။ အားလုံး ပုံမှန်တွေပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း

ထိလွယ် ရှလွယ် ဖြစ်နေတာလား။ ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက်လုံးကို ဒီလို အစွန်းမလွတ်တဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ပြစ်မှားနေမိတာကလည်း အမှားတစ်ခု ဖြစ်မနေဘူးလား။

"ဘေးကို ဘေးကို ဘေးကိုနော်"

ရန်ကုန်ညနေခင်းရဲ့ လူ ရောင်စုံ၊ ရုပ်ဝတ္ထု ရောင်စုံတွေကြားက ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ဘက် လျှောက်လာနေတဲ့ အန်တီပိုလေးကို လှမ်းတွေ့နေရတယ်။ အန်တီပိုလေး ပခုံးပေါ်မှာ ရေပုံးကြီး နှစ်လုံးက ယီးလေးတွဲခိုလို့၊ အန်တီပိုလေး ပခုံးပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မမြင်နိုင်တဲ့ တခြားရေပုံးတွေ နောက်ထပ် ရှိနေသေးလား။ မြို့ပြလူရောင်စုံတွေကြား ရေထမ်းကြီးနဲ့ လှုပ်ရှားနေရတာကိုကော သူ မရုတ်ဘူးလား။

အန်တီပိုလေးက တကယ်တော့ သိပ်မလှဘူး။ အားမနာတမ်း ပြောရရင် လှကို မလှတာပါ။ အသားညိုညို၊ ပါးဖောင်းဖောင်းနဲ့ ပါးစပ်နည်းနည်း ပြဲချင်သလိုရှိပြီး အသံလည်း ကျယ်တယ်။ အဝတ်အစားကလည်း အန်တီကြီး လက်အောက်ခံပီပီ အန်တီကြီးရဲ့ ဘောင်ထဲမှာသာ ဝတ်စားဆင်ယင်ရတာ။ ကျောင်းပြီး၊ ဘွဲ့ရလို့ အစိုးရရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ်သာ လုပ်နေတာ၊ မိတ်ကပ်ဆိုတာ မျက်နှာပေါ် တင်ဖူးသေးရဲ့လား မသိဘူး။ နှုတ်ခမ်းနီ ခပ်ရဲရဲလေး ဆိုးထားတာတောင် အန်တီကြီးပေးတဲ့ မဟာအခွင့်အရေးကြီး ဖြစ်နေပြီ။

(၂)

ည ခုနစ်နာရီ ကျော်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တံခါးပိတ်ပြီးပါပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာတွေ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ တံခါးကို ပိတ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း သိပ်ခက်ခဲတာမှ မဟုတ်တာ။

နေ့ဘက်မှာ ရှေ့ကို အဖီဆွဲချထားတဲ့ တာလပတ်စကြီးရဲ့ ဝါးလုံးထောက် နှစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရုံနဲ့ တာလပတ်စကြီးဟာ ဆိုင်မျက်နှာစာ တစ်ခုလုံးကို ပိတ်ပုံးပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ တာလပတ်စကြီးရဲ့ အောက်ခြေ အနားသတ်နေရာမှာ အပေါက်ဖောက် စွပ်ထားတဲ့ ဝါးလုံးရဲ့ အစွန်းနှစ်ဖက်ကို ဆိုင်မျက်နှာစာက တိုင်တွေနဲ့ ချည်နှောင်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ အိမ်တစ်လုံးရဲ့ တံခါးပေါက်ကို သော့ခတ်လိုက်သလိုမျိုး လုံခြုံသွားပြီ။ ညပိုင်း အပြင်ထွက်ချင်တယ် ဆိုရင် ချည်ထားတဲ့ ကြိုးစလေးကို အသာဆွဲဖြုတ်ပြီး တာလပတ်စကြီးရဲ့ အနားတစ်စကို ဆွဲဟလိုက်ရုံပဲလေ။

အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်သွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာ မီးချောင်းလေး နှစ်ချောင်း ရှိတယ်။ နှစ်ပေ မီးချောင်းလေးတွေပါ။ တစ်ချောင်းက အတွင်းခန်းထဲမှာ။ နောက်တစ်ချောင်း ကတော့ ရှေ့ဘက်မှာပေါ့။ နေ့ဘက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေရာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးဟာအခုတော့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးပေါ့။ နေ့ဘက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ လေးထောင့် စားပွဲလေးတွေဟာ အခုလို တန်းစီဆက်ထားလိုက်တော့ ခုတင်တစ်လုံး ဖြစ်သွားတာပဲ။ အဲဒီ စားပွဲခုံ ခုတင်လေးဟာ ညစဉ်ညတိုင်း ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ရာ ခုတင်လေ။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ကျောင်းစာအုပ်တွေ ချထားပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာ ကျောင်းစာအုပ်တွေ မမြင်ရဘူး။ မကြီးသီတာရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေရတာ။ ညနေက ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် သောက်နေတုန်း သူတို့ဖြတ်သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြောင်သွားတာကို ကျွန်တော် ပြန်တွေးတော နေမိပါတယ်။ မကြီးသီတာရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ခံစားချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေနိုင်ပါ့မလား။ မျက်ခုံးလေးတွေနဲ့ တစ်တန်းတည်း ညီအောင် ဆံမြိတ်တန်းလေးတွေ ချထားတတ်တာ၊ မနက်ခင်းတိုင်း ပန်းလေးတစ်မျိုးမျိုး ပန်ဆင်ထားတတ်တာ၊ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲလေး ဆိုးထားတတ်တာ၊ လက်မောင်းကလေး မြှောက်ပင့် လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ခါးနေရာက အတွင်းသား ဝင်းဝင်းလေး လှုပ်ခနဲ ဟ,သွားတတ်တာ၊ ဆည်းလည်းလေးတွေ လှုပ်ခါလိုက်သလို တချွင်ချွင် ရယ်မောတတ်တာ... အဲဒီအရာတွေ အားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ရည်ရွယ်လိုက်တာတွေ ပါဝင်နေမှာလား...။

မကြီးသီတာ အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ။ ကျွန်တော် မသိဘူး။ တစ်ခါမှလည်း မမေးဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်ထက် ကြီးမှာတော့ သေချာမှာပါ။ အန်တီပိုလေးနဲ့တော့ ရွယ်တူလောက် ရှိပြီ ထင်ရဲ့။

ကိုသေးလေး ဆိုင်ဘက်က ဂစ်တာသံတွေက ကျွန်တော်တို့ဘက် အခြမ်းကို ထိုးဖောက်စ ပြုနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိုးနေပြီ။ ကိုသေးလေးဆိုင်မှာ အခုလို ညဘက်ဆို လူစုံနေကျ။ သူ့ဆိုင်ကို လာသောက်တတ်ကြတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တွေ အများဆုံး ရောက်လာနေကျ။ ညဆို ကိုသေးလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း ပိတ်ထားတာပဲ။ ညထွန်းစရာ လျှပ်စစ်မီး တစ်ပွင့်တောင် ဆိုင်ရှင်က တပ်ပေးမထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အမှောင်ထုထဲမှာပဲ ဝိုင်းဖွဲ့ကြတယ်။ လမ်းမီးတိုင်ဘက်က ရောက်လာတဲ့ အလင်းရောင် ပျံ့ပျံ့ကလေးနဲ့ သူတို့ အဆင်ပြေပုံပဲ။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ဖို့ လွတ်လပ်မှုကလွဲပြီး ဘာတွေမှ ထပ်မံလိုတော့တဲ့ သဘော။

ကျွန်တော်လည်း ဂစ်တာ တီးတတ်ချင်တယ်။ ဂစ်တာသံတွေကို ကျွန်တော်

သဘောကျတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဂစ်တာ တီးတတ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုသေးလေး ဆိုင်ဘက်က ညည ဂစ်တာသံလေးများ လွင့်လာပြီဆိုရင် အဘွားတို့၊ အန်တီကြီးတို့က မဲ့ရွဲ့နေကြပြီ။

"လမ်းသရဲတွေ..." တဲ့။ "ငါတို့နားထဲတော့ ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်ချည်းပဲ ကြားနေရတယ်" တဲ့။ သူတို့မျက်နှာတွေကို အစွမ်းကုန် တွန့်ခေါက်ပြီး မကြားတကြား ပြောကြသေးတာ။ အမေကတော့ "နားညည်းလိုက်တာ" လို့ပဲ မြည်တွန်တတ်တာက လွဲလို့ အဘွားတို့၊ အန်တီကြီးတို့လောက်တော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရှုတ်ချတတ်ဘူး။

"ဟေ့... အကြီးကောင်... စာလုပ်လေကွာ ဘာငှာနေတာလဲ"

နံဘေးက ရုတ်တရက် ထွက်လာတဲ့ အမေ့အသံကြောင့် ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ဘေး သူ့အိပ်ရာထဲ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ဘောလုံးဂျာနယ် ဖတ်ရင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာက ကျောင်းစာအုပ်တွေ ရှေ့ချပြီး ငေးငိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သတိပြုမိသွားပုံ ရတယ်။

"အင်း... အဲ... လုပ်နေပါတယ် အဖေရ၊ ဒီသင်္ချာပုစ္ဆာကို စဉ်းစားနေ..."

"အေးနော်... မင်းတို့ ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ၊ မိပိုရေ...ဒီမှာ နင့်တူကို ကြည့်ကျက်လုပ်ဦးဟ..."

အဖေက ဒေးဗစ် ဘက်ခမ်းတို့၊ မိုက်ကယ် အိုဝင်တို့၊ စီးရီးအေတို့၊ ဥရောပဖလားတို့နဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ဂျာနယ်ထဲ ခေါင်းပြန်စိုက်လိုက်ရင်း အတွင်းခန်းထဲ လှမ်းအော်လိုက်တာပါ။ အတွင်းခန်း လိုက်ကာထဲမှာ မြေး အဘွား သားအမိတွေ ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ် လုပ်နေရာက စက္ကန့်နည်းနည်းလောက် အသံတိတ် သွားတယ်။ ပြီးမှ အမေ့အသံ အရင်ဆုံး ထွက်လာတယ်။

"အကြီးကောင်ရေ... ပြောရတယ်နော်... ဒီ အရွယ်အထိ စာကျက်ဖို့ ပြောနေရတုန်းလား... ဟင်..."

အမေ့အသံနောက်က ကပ်ပါလာတာ ကတော့ အမေကိုယ်တိုင်ပဲ။ အမေက ညီမလေးကို ခါးထစ်ခွင် ချီလို့၊ ညီမလေး လက်ထဲမှာ ကော်ရုပ်မလေး တစ်ရုပ်က တိုးလိုးတွဲလောင်း ပါလာတယ်။ ညရဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ အရိပ်တချို့ ထိုးကျနေတာကြောင့် အမေ့အသားအရေတွေဟာ ပိုညိုနေသလိုပါပဲ။

"အမေတို့ ငါ့သားကို ကျောင်းဘယ်လို ထားရတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်မို့လား"

အမေ့အသံက မူရင်းအသံ ခပ်ကျယ်ကျယ် ကနေ ခပ်အုပ်အုပ်လေး ဖြစ်သွားတယ်။

ဘေးဆိုင်က ကိုသေးလေးတို့ အုပ်စုတွေ ကြားသွားမှာ စိုးတယ်ထင်ရဲ့။ တကယ်တော့ အမေကိုယ်တိုင် သူပြောတဲ့ စကားသံကို ပြန်မကြားရဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြောနေရင်း အမေ့မျက်နှာဟာ ကျွန်တော့်မျက်နှာနဲ့ နီးကပ်လာတဲ့အထိ ကိုင်းညွှတ်လာတယ်။

ကျွန်တော့်ကို အမေတို့ ကျောင်းဘယ်လို ထားရလဲ ဆိုတာထက် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွေ ဘယ်လိုနေထိုင်ရတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် ပိုသိ၊ ပိုခံစားမိတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းမှာ ဘယ်လို ရှင်သန်ရတယ် ဆိုတာကိုလည်း အမေတို့ သိတယ်မို့လားလို့ ကျွန်တော် ပြန်မေးချင်သေးတယ်။ ကျွန်တော် နေတဲ့ကျောင်းက ရန်ကုန်မြို့လယ်က ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းပါ။ ကျောင်းမှာ လိုအပ်တဲ့ စာအုပ်ဖိုး၊ ဘာကြေး ညာကြေးဖိုးတွေကို ပေးနိုင်နေရုံနဲ့ လုံလောက်နေပြီလို့ အမေတို့ ထင်နေပုံ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ တာလပတ်စ လိုက်ကာကို ဖြဲပြီး ကျောင်းလာတက်တဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်မှာ ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ မရတဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ မလွယ်ကူတဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကလည်း ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား။

"အမေတို့ ဘဝမှာ ဘာမှ သေသေချာချာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲက ငါသားကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး ကျောင်းထားရတာ... အမေတို့ အဖေတို့ကို ကြည့်စမ်း၊ ပညာမတတ်ခဲ့တော့..."

ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ထားပြီး မျက်လုံးတွေကို စာအုပ်ပေါ် ထိုးစိုက်ထားလိုက်တယ်။

"ကိုပေါက်စီ တော်လည်း... ဒီချဲ့တွေချည်း လုပ်မနေနဲ့ဦးလေ၊ ကိုယ်နဲ့ တစ်အိပ်ရာတည်း အတူအိပ်တဲ့ သားကို နည်းနည်းလေး လှည့်ကြည့်ပါဦး..."

အမေ့မြားဦးက ရုတ်တရတ် လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတယ်။ ခုတင်ပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ဘောလုံးဂျာနယ်ထဲ ထိုးစိုက်ထားတဲ့ အဖေ့ဦးခေါင်း ဆတ်ခနဲ မော့သွားတယ်။

"မင်းတို့က လုပ်ပြီ၊ တစ်ဆိတ်ရှိ ဒါပဲ ရန်ရှာ နေကြတာပဲ၊ ငါ တစ်နေကုန် တမတ်တတ်တတ်နဲ့၊ ဒီအချိန်လေး နားရတာကို..."

သူ့ဘောလုံးဂျာနယ်ကို ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး အဖေက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဝမ်းလျားမှောက်ရက်ကနေ ထထိုင်လိုက်တယ်။

"တော့်ကို ဒီအချိန်လေး မနားနဲ့လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘေးနားက တော် မွေးထားတဲ့ သားကို နည်းနည်း သတိထားပေးဖို့ ပြောနေတာ..."

အမေ့စကား မဆုံးလိုက်။ ယာယီခုတင် လေးပေါ်က ဝုန်းခနဲ ဆင်းပြီး

ကြိုးစတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲဖြုတ်လို့ တာလပတ်စကြိုးကို ဖယ်ကာ အဖေ့ ခြေတံရှည်ကြီးတွေက အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားလေပြီ။

"ဒါပဲ... ဒီလိုပဲ..."

အမေလည်း ဒါပဲ ပြောလိုက်နိုင်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ဒီလောက်နဲ့ အမေ ဘယ်ကျေနပ်လိမ့်မလဲ။ အခုတော့ ဒေါသထွက်နေတဲ့ တိုင်အောင် လေသံကို ခပ်အုပ်အုပ် ဖုံးဖိထားရတယ်။

"ကဲ... အကြီးကောင်... ပြစမ်း... နင့် စာအုပ်တွေ..."

အတွင်းခန်းထဲကနေ အန်တီပိုလေး ထွက်လာတယ်။ အစ်မ လင်မယားရဲ့ အပြန်အလှန် တိုက်ပွဲတိုလေးက ရိုက်ခတ်သွားတယ် ထင်ပါတယ်။ အဘွားရဲ့ ညည်းညူသံ ခပ်လေးလေးကလည်း အတွင်းခန်း လိုက်ကာ အပေါ်ကနေ ကျွန်တော့် နားထဲအထိ လွင့်ပျံ့လာလေရဲ့။ အန်တီပိုလေးက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို မြန်းမြန်းမြင်းမြင်း ဆွဲယူ ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်က ညီမလေးကို ချီထားရက်နဲ့ အလိုမကျစွာ ထိုင်နေတဲ့ အမေ့ကို မလုံမလဲ ကွက်ကွက် ကြည့် နေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် အဖေနဲ့ အမေတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြရပြီ မဟုတ်လား။

"ကဲ... အကြီးကောင်... ဒီကို ကြည့်..."

အန်တီပိုလေးက ကျွန်တော် ပြလိုက်တဲ့ သင်္ချာပုစ္ဆာကို ရှင်းပြဖို့ စတင် လိုက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ဂဏန်းသင်္ချာတွေကို မုန်းတီး ကြောက်ရွံ့တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။

* * *

အဲဒီညက ဘယ်အချိန် အဖေ ပြန်ရောက်လာသလဲ ဆိုတာ မသိလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ရေးနီးတော့ အဖေ့ဆီက ရနေကျ ဆေးပေါ့လိပ်အနံ့ စူးစူးက ကျွန်တော့်အဆုတ်ထဲ စီးဝင်နေကြပြီ။ အဖေ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေပြီ။ အဖေသာ မကဘူး၊ တစ်အိမ်လုံး အိပ်ပျော်နေကြတာ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း မှောင်နေပြီ။ နောက်ကျောမှီထားတဲ့ ရုံးက သွယ်ထားတဲ့ လျှပ်စစ်မီးချောင်းနှစ်ချောင်းဟာ ည ၁၀ နာရီ အထိပဲ ပေးထားတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမီးရောင် ပျံ့လေးက ဆိုင်ထဲ ခြေသံဖွဖွလေး ဝင်ရောက်နေတယ်လေ။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ တခူးခူး အသံပေး အိပ်နေတဲ့ အဖေ့ကို ကျွန်တော် ညအမှောင်ထဲမှာပဲ လည်ပြန် ကြည့်နေမိတယ်။ ညအမှောင် ထူထည်ဟာ

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို မကာကွယ် မတားဆီးနိုင်ဘူး။ အဖေမျက်နှာကို ကျွန်တော် အသေအချာ မြင်နေရတယ်။ နှာခေါင်းချွန်ချွန်နဲ့ မျက်လုံးအိမ်ဖောင်းဖောင်းနှစ်ခုဟာ ရှည်သွယ်တဲ့ အဖေမျက်နှာမှာ အထင်ရှားဆုံး အမှတ်အသားနှစ်ခုပဲ။ ပြောတဲ့ပြောတဲ့စင်းစင်း ရှင်သန်နေတဲ့ အဖေဆံပင်တွေဟာ တကူးတက ဖြီးသင်စရာမလိုဘဲ အချိန်တိုင်း သပ်ရပ်နေတတ်တယ်။ တခွေးနဲ့ ဟောက်သံပေးနေတဲ့ အဖေနှုတ်ခမ်းတွေက ဆေးလိပ်တွေ အသောက်များလို့ ခပ်ပြာပြာ ဖြစ်နေပေမယ့် ကျယ်လောင်တဲ့ စကားပြောသံ၊ အထိန်းအကွပ်မဲ့ ရယ်သံတွေကို ထုတ်လွှတ်ဖို့အတွက် ခွန်အားတွေ လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေသလို။

ညက အမေနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အဖေ ဘယ်ကို ထွက်သွားခဲ့တာလဲ။ ဂြိုဟ်တုစလောင်း တပ်ထားပြီး ရုပ်ရှင်တွေ ပြတတ်တဲ့ တခြား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးကြီးတွေ ဆီလား။ ပန်းဆိုးတန်းဘက်က ပလက်ဖောင်းတွေ ဆီလား။ အရက် သွားသောက်တာတွေ မဖြစ်နိုင်။ အဖေက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ မီးခိုးခေါင်းတိုင် ဖြစ်အောင် သောက်တတ်ပေမယ့် အရက်သောက်တာတွေ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အဖေလည်း ဒီအသိုက်ကျဉ်းလေးထဲမှာ တကယ်ပဲ ထွက်ပေါက် ပိတ်နေခဲ့တာလား။

ကျွန်တော် အမှောင်ထုထဲ မြုပ်ဝင်နေတဲ့ နေရာလေးကို ဝေ့ကြည့်မိတယ်။ ဒါ... ကျွန်တော်တို့ အိမ်တဲ့။ အမေကတော့ တချို့လူစိမ်းတွေနဲ့ စကားပြောရင် ကျွန်တော်တို့မှာ အိမ်ရှိကြောင်း၊ လှိုင်သာယာမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီနေရာလေးမှာ စီးပွားရေးလုပ်လို့ အဆင်ပြေတာကြောင့် လှိုင်သာယာအိမ်ကို နေ့စဉ် မပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ ဒီနေရာလေးမှာ ဖြစ်သလို နေလိုက်ကြောင်း စတဲ့ အကြောင်း အကြောင်းတွေကို အသံဖွာဖွာနဲ့ ပြောနေတတ်တယ်။ ခက်တာက အမေပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မြန်မာစကားနဲ့ ပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တာပဲ။ အမေ ပြောသလို လှိုင်သာယာမှာ ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့ဖူးတာကို ကျွန်တော် ခပ်ရေးရေး မှတ်မိနေတာတွေ အမှန်။ ဒါပေမဲ့ တဲသာသာလေးကို ငှားနေခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီအိမ်လေးကနေ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ထွက်လာကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

အမေ အဲဒီလို ပြောနေတိုင်း အဖေတို့၊ အန်တီပိုလေးတို့ မျက်လုံးတွေက အမေ့ဆီကို ကြာမကြာ လှမ်းကြည့်တတ်ကြတယ်။ အမေကလည်း သူ့မိသားစုရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဘာသာပြန်တတ်ပါပေရဲ့။ အဲဒီလူတွေ ပြန်သွားရင်တော့ "ကိုယ်တွေကို လမ်းဘေး နေနေတယ်ဆိုပြီး အထင်သေးမှာ စိုးလို့ပါဟယ်..." လို့ လေပြေလေး ပြန်သွေးတတ်ပါ သေးတယ်။ အဲဒီအခါများဆို အဘွားကလည်း "အင်း... ရွာကအိမ်များ သတိရလိုက်တာ... အိုး... နင်တို့အဖေ ရှိတုန်းကဆို..."

ဆိုပြီး မျက်မှန်ကြီးအောက်က မျက်လုံးဝေသီသီတွေဟာအဝေးကို ငေးငေးကြီး လွင့်သွားတော့တာပဲ။

အဘွားရဲ့ နောက်ကြောင်းပြန် ကျွန်တော့်အတွက် "ရွာကအိမ်" ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေဟာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သာ မကပါဘူး၊ မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်း မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်း တစ်နေရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် မရောက်ဖူးတဲ့ "ရွာ" ဆိုတာ အမေတို့၊ အန်တီကြီးတို့ အတွက်လည်း တကယ့်ပုံပြင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီလေ။

* * *

(၃)

မနက်လေးနာရီ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေး စတင် အသက်ဝင်ချိန်ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာထဲ နေမြင့်တဲ့အထိ ဆက်ကွေးချင်လို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖအိပ်တဲ့ ခုတင်ဆိုတာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲခုံတွေလေ။ ဆိုင်ခင်းရဦးမယ် မဟုတ်လား။ အဖေကတော့ သူရေနှေးအိုး တည်ဖို့ ထ၊ပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း မနှိုးသေးဘူး။ သူ့ဘာသာ ရေနှေးအိုး တည်တာ၊ အီကြာကွေး ကြော်ဖို့ ပြင်တာ ဆင်တာတွေကို ဆက်လုပ်နေသေးတယ်။ မနက် ငါးနာရီလောက် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို မဖြစ်မနေ နှိုးရပါပြီ။ ကျွန်တော့် ခုတင်လေးဟာလည်း စားပွဲခုံလေးတွေ အဖြစ် တစ်စစီ ပြိုကွဲ သွားပါတော့တယ်။ ကျောင်းဖွင့်တဲ့ နေ့တွေဆို အမေတို့ အတွင်းခန်းထဲ ဝင်ပြီး စာအုပ်ရှေ့ချပြီး ကွေးလို့ ရသေးပေမယ့် ကျောင်းပိတ်တဲ့ မနက်တွေမှာတော့ အဲဒီလို အခွင့်အရေး မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်မှုနံရံခွာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အိမ်လေးထဲက အရန်ကစားသမားလေး အဖြစ် ပါဝင် ရတာပဲ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ရဲ့ မနက်ခင်းဆိုတာ လူကုန် လှုပ်ရှားနေရတာမျိုး။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးက လက်ဖက်ရည် အပြင် မနက်ခင်းစာအဖြစ် ထမင်းကြော်နဲ့ ပဲထမင်း ဆီဆမ်းလည်း ရောင်းရသေးတယ်။ ဒီတော့ မနက်စောစောဆို အဘွားနဲ့ ညီမလေးက လွဲလို့ ကျန်လူတွေ အားလုံးဟာ ဆိုင်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ ခြေချင်းလိမ် နေကြရတယ်။

မနက်ခြောက်နာရီခွဲ၊ ခုနစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ကနေ လူတစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ ရောက်လာတတ်ပြီ။ ဆိုက်ကားဂိတ်က ဦးငမျိုးတို့၊ ဦးကျော်လေးတို့ အဖွဲ့လည်း ရောက်လာကြပြီ။ ပြီးတော့ လမ်းထဲက လူတွေ၊ လမ်းလျှောက်ရာက လက်ထဲ

သတင်းစာလေး တကိုင်ကိုင်နဲ့ ပြန်လာကြသူတွေ...။ မနက်ခင်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးအတွက် လက်ဖက်ရည်မှာသံ၊ ကြက်ဥကြော်သံ၊ ပန်းကန်ဆေးသံ၊ အဖေ့နဲ့ အမေတို့ရဲ့ အပြန်အလှန် အော်ဟစ် ပြောဆိုသံတွေနဲ့ စည်ကား နေတတ်ပါတယ်။

အဖေ့နဲ့ အမေက စကားပြောရင် အသံခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောတတ်ကြတာ ထုံးစံတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။ အထူးသဖြင့် အဖေ့အသံပေါ့။ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့။ သူ့ခြေတံရှည် ခူးရှည်ကြီးနဲ့ တစ်ဆုံးလှမ်းတတ်တာ။ ပုဆိုးဝတ်ရင်လည်း ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ခူးဆစ်ရဲ့ အောက်ခြေနားအထိ တိုတိုဝတ်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ သစ်သားခုံဖိနပ်ကြီး တဝှပ်ဝှပ်နဲ့ လုပ်တတ်သေးတယ်။

* * *

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးမှာ ပုံမှန်ဖောက်သည်တွေ ရှိတတ်တယ်။

"ပေါက်စီရေ... ပေါ့စိမ့်တစ်ခွက် လုပ်ပါကွာ..."

အဲဒီလို အသံနဲ့ ဝင်လာရင် ဦးကတုံးပဲ။ စားပွဲမှာ မထိုင်ရသေးခင် ကတည်းက ဦးကတုံးအသံ အရင်ရောက်လာတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲကို ဝေ့ကြည့်တယ်။ အဲဒါ အန်တီကြီးကို ရှာတာပဲ။

ဦးကတုံး ဆိုတာ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်ပါတယ်။ အရပ်အမောင်း ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ လူကောင် ကျစ်သေးသေးနဲ့ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်ဆိုတာ ရှည်လာတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ အမြဲတမ်း ခေါင်းတုံး၊ တုံးထားသလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ နှာခေါင်းကြီးကြီး၊ နားရွက်ကားကား၊ ခေါင်းတုံးဆံပင်ပေါက်နဲ့ လူကောင်ကျစ်ကျစ် ဦးကတုံးများ လမ်းထိပ်က ဝင်လာတာတွေ့တာနဲ့ အန်တီကြီးဆို ဆိုင်အတွင်းထဲ ဝင်သွားတော့တာပဲ။

တကယ်ဆို ဦးကတုံးကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆိုင်လုံး သဘောသိပ်ကျလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆိုင်တည်းလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီနားက ဆိုင်တန်းလေးတွေ အကုန်လုံးသူ့ကို မကြိုက်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက ဒီနားက ဆိုင်အားလုံး ဦးကတုံးနဲ့ ကင်းလို့မရတာပဲ။ ဒီနားက ဆိုင်လေးတွေအားလုံး ဒီနေရာမှာ ဖွင့်လှစ် ရောင်းချတဲ့အတွက် ဦးကတုံးကို လစဉ်ကြေး ပေးနေရတယ်တဲ့။ ဒါ ကျွန်တော် သိသလောက် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေးတွေနဲ့ ဦးကတုံးကြား ပတ်သက်မှုပဲ။ ကျွန်တော်တို့လို ဆိုင်လေးတွေက စည်ပင်သာယာနဲ့ သက်ဆိုင်ပေမယ့် ဘာကြောင့် ဦးကတုံးကို ပိုက်ဆံပေးရတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အဖေတို့၊ အမေတို့ကလည်း

ကျွန်တော့်ကို ဒီထက်ပိုပြီးသိခွင့် ပေးမထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မကြာသေးခင်ကမှ အမှောင်ထဲကနေ အလင်းရောင်ထဲ ရောက်လာခဲ့သူလို့ ကျွန်တော် သတင်းသုတ္တံ ကြားဖူးတယ်။ ဒီဆိုင်လေးတွေကနေ လစဉ်ကြေး ရနေတာကလည်း သက်ဆိုင်ရာက သူ့ဘဝရပ်တည်ဖို့ အစားပြန်ပေးထားတာတဲ့။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လက်တွေ့မှာတော့ ဒီဆိုင်တန်းလေးတွေဟာ အရောင်မွဲမွဲ၊ အာကျယ်ကျယ်နဲ့ ခေါင်းတုံးဆံပင်ပေါက် လူတစ်ယောက်ကို အခြေအနေအရ အသက်အောင့် နမ်းနေရတာတော့ အမှန်ပဲ။

လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ သူတပည့်တွေ ရှိနေတာပဲ။ သူလာတာ မြင်တာနဲ့ "ဟာ... ဆရာသမား" ဆိုပြီး ခရီးဦးကြို နှုတ်ဆက်တတ်ကြတယ်။ သူကလည်း မနက်ခင်း လင်းပြီဆိုတာနဲ့ ဒီနေရာလေးကို မလာရမနေနိုင် ဖြစ်နေသလား မသိ။ ဒီနေရာလေးကို ရောက်လာတာနဲ့ ထိပ်တည့်တည့်က ကိုဂျူးကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းယာ အရင်ဝယ်တယ်။ ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ဆိုင် မဟုတ်လည်း ကိုသေးလေးဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မကြီးသီတာတို့ အသုပ်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် တန်းဝင်ထိုင်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော်က ဦးကတုံး မကြီးသီတာတို့ဆိုင် ဝင်ထိုင်ရင် သဘောမကျဘူး။ သူ မိန်းကလေးတွေကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် နားလည်နေပြီးသားလေ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီဆို မျက်နှာကစ၊ ကြည့်တဲ့ လူစားမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာအလှကို အဓိကထားတဲ့ လူမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီမျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ မကြီးသီတာကို အကြည့် မခံစေချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ။ သူကတော့ အသုပ်စားချင်ရင် သွားထိုင်တာပဲ။ ပြီးရင် ကျွန်တော် မလိုလားတဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ မကြီးသီတာကို ကြည့်တာပဲ။ မကြီးသီတာလည်း သူ့အကြောင်း သိနေပေမယ့် ဘယ်လို ရှောင်တိမ်းလို့မှ မရတာ။

ဦးကတုံးကို ခင်တဲ့ တခြားသူတွေ ရှိသေးတယ်။ သူတို့က ဆိုက်ကားဂိတ်ကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆောက်လုပ်ရေး ဆိုက်ထဲကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလမ်းထဲက လူငယ်တချို့ပဲ။ ဦးကတုံးနဲ့ တွေ့ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးတွေဘက် တမင်လာကြတာ။ တစ်ခါတလေ ဦးကတုံးများ မရောက်ဖြစ်တဲ့နေ့ဆို "ကိုကတုံး လာသေးလား" "ကိုကတုံး လာရင် ဘယ်သူတွေ လာသွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ" ဆိုပြီး သတင်းစကား ချန်ခဲ့တဲ့ သူတွေတောင် ရှိတယ်။

တကယ်ဆို ဒီလူတွေနဲ့ ဦးကတုံးနဲ့က အခြေအနေတွေ သိပ်တူကြတာမဟုတ်ဘူး။ အနေအထိုင်တွေလည်း တူကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေနဲ့သူကြားမှာ ဘယ်လို ပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေကြမှန်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမရခဲ့ဘူးပေါ့။ နောက်တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အသံဆိုတာ နည်းနည်းလောက် နားစွင့်ကြည့်ရုံနဲ့

သိချင်တာကို သိရတာပဲလေ။ ဦးကတုံးနဲ့ ဒီလူတွေကြားမှာရှိနေတဲ့ ပတ်သက်မှုဟာ ဆေးခြောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအရာအတွက်ဆို ဦးကတုံးဟာ အင်မတန် စိတ်ချရတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်သူ ဖြစ်နေတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညတစ်ညကို ကျွန်တော် မကြာခဏ သတိရတတ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မချိန်းဆို မရည်ရွယ်ဘဲ မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိခဲ့တဲ့ ညတစ်ည ဆိုပါတော့။

အဲဒီတုန်းက နွေရာသီကြီး။ ပူလောင် အိုက်စပ်တဲ့ နွေညတွေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ခန်း အိမ်ကလေးဟာ ဝက်ခြံကျဉ်းကျဉ်း ကလေးထဲက ဝက်တွေအတိုင်းပဲ။ ညည်းညူ လူးလှိမ့်ရင်း၊ ရာသီဥတုကို ဆဲဆိုမြည်တွန်ရင်း နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းကို ရောက်ဖို့ အပူလောင်နေတဲ့ နွေညကို အလျားလိုက် ဖြတ်ကူးကြရတယ်။

အဲဒီလို ညတစ်ညမှာပါပဲ။

ကိုသေးလေး ဆိုင်ဘက်မှာ ဂစ်တာဝိုင်းက စည်ကားနေကြပြီ။ ဒီညမှာလူဦးရေ ပိုများပြီး လူလည်း ပိုစုံသလိုပဲ။ ဦးကတုံးအသံက ပိုအကျယ်ဆုံး ဆိုတာတော့ အထူးပြောဖို့ မလိုဘူး။ တာလပတ် နံရံလေးကို ထိုးဖောက်ပြီး ကျွန်တော် ကြားနေရတဲ့ အသံတွေအရ ဒီညဟာ ဂစ်တာနဲ့ သီချင်း နှစ်မျိုးတည်း မဟုတ်တာ သေချာမှန်း ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ အန်တီကြီးတို့၊ အမေတို့၊ အဘွားတို့ကတော့ ကိုသေးလေးတို့ဘက်က အသံဟူသမျှကို နွေရာသီ အပူဒဏ်နဲ့အတူ ရောထွေး ကျိန်ဆဲရင်း အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစား နေကြပါတယ်။ အဖေက ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး လက်ကြားညှပ်လို့ ဘောလုံးပွဲ သွားကြည့်တာလား၊ ရုံးစောင့် အဘိုးကြီးနဲ့ စကားဝိုင်း ဖွဲ့နေကြသလား မသိ။ ရှေ့က စားပွဲခုံတွေ ဆက်ထားတဲ့ ယာယီခုတ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

ည ၁၀ နာရီလောက် ရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာပေါ်က လူးလဲထပြီး ရှေ့က တာလပတ်စလေးကို ဖြဲလို့ ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အရင်ညတွေထက် လူပိုစုံနေကြတယ်။ ဂစ်တာကချည်း နှစ်လက်။ စားပွဲပေါ်မှာလည်း ပုလင်းတွေ၊ ဖန်ခွက်တွေတင် မကဘူး၊ ပန်းကန်တွေပါ တွေ့ရသေးတာ။ ပြီးတော့ ဟင်းတစ်မျိုးမျိုး ချက်စားကြတဲ့ အနံ့။ ဆိုင်ထောင့်မှာ မီးသွေးဖိုက တရဲရဲ။

"ဟေ့ကောင်... အကြီးကောင်... လာလေကွာ..."

ဟင်းပန်းကန် နှိုက်လိုက်၊ ဖန်ခွက် မော့လိုက်၊ သီချင်းတွေ လိုက်ဆိုလိုက် လုပ်နေတဲ့

ဦးကတုံးက အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ လှမ်းခေါ်တော့ ကျွန်တော် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကိုက ဒီအဖွဲ့နဲ့ ဝင်နဲ့ချင်နေပြီ။ အနည်းဆုံးတော့ ဂစ်တာနဲ့ သီချင်းလိုက်ဆိုချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မရင်းနှီးတဲ့လူတွေလည်း ပါနေပြန်၊ အရက်ပိုင်းလည်း ပါနေပြန်၊ အန်တီကြီးတို့ အမေတို့ သိသွားမှာလည်း ကြောက်နေ ပြန်တာကြောင့် နောက်တွန့်သွားရတာ။

"လာလေကွာ... လာစား..."

ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်း တန်းမိနေတဲ့ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ကလည်း ခုံတစ်လုံး ချပေးတယ်။

"ဒီကောင်က နည်းနည်း ရှော့ခံရှိတယ် နော်..." ကိုသေးလေးက မီးဖိုပေါ်က အိုးထဲကနေ ပန်းကန်တစ်လုံးထဲ ဟင်းခပ်ထည့် နေရာကနေ တခြားလူတွေကို လှမ်းပြောတယ်။ တခြားသူတွေလည်း မျက်နှာတစ်မျိုး ပြောင်းကုန်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော် ကိုသေးလေးအပေါ် ရုတ်တရက် မုန်းတီးစိတ် ဝင်သွားမိတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကို လူပုံအလယ်မှာ သိက္ခာချလိုက်တာမျိုး မဟုတ်လား။ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေက အရာသွင်း ဆက်ဆံလိုက်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ခြေဖျားထောက်သွားတာ ထင်ရဲ့။

"ရှော့ခံရှိတယ်ဆိုတာ ဟိုသင်းပါ... သူ့အိမ်က လူကြီးတွေ ဆူမှာ စိုးလို့ပါ... ရော့... ရော့... အကြီးကောင်... ဟင်းတော့ လာစား..."

ဦးကတုံးက သူ့လူတွေကို ရှင်းပြရင်း ကျွန်တော့်ကို ထပ်ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော် နောက်ကဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ ငြိမ်သက်လို့။ ဒါနဲ့ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ချလိုက်ပြီး ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက်ကို ကူးသွားလိုက်တယ်။

ပြီးတော့... သူတို့ကြားက လွတ်နေတဲ့ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်က နီးစပ်ရာ ဟင်းပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

"စား စား အကြီးကောင်... ဝက်သားဟင်း..."

ဦးကတုံးက ပြောလိုက်တာပါ။ ကိုသေးလေးက ကျွန်တော့်ကို သိပ်မလိုလားသလို လှမ်းကြည့်တယ်။ တခြားတစ်ဖက်က ပြန်တွေးရင် ကိုသေးလေးကိုလည်း အပြစ်တင်လို့ မရဘူး။ ဆိုင်နီးချင်းသာမက အိမ်နီးချင်းတွေ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အကြောင်းကို သူ အသိဆုံး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ တကယ်လို့ အဖေတို့၊ အန်တီကြီးတို့ သိသွားရင် သူ့ခေါင်းပေါ်ပဲ ပုံကျမယ်ဆိုတာ သူ ကြိုသိထားလို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။

"ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဝက်သားဟင်းမျိုး မင်း တစ်ခါမှ စားဖူးမှာ မဟုတ်သေးဘူး... ဟဲ..."

ဟဲ..."

ဦးကတုံးရဲ့ ရယ်သံနဲ့ အပြောကို ကျွန်တော် နည်းနည်း သံသယဝင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နောက်ပြန် မဆုတ်တော့ပါဘူး။ အရွယ်တော် ဝက်သားတစ်တုံးကို ဇွန်းနဲ့ ခပ်စားလိုက်တယ်။ စားစားချင်း၊ ဝက်သားဟင်းကို လျှာပေါ် တင်မိမိချင်း ကျွန်တော် ချက်ချင်း သိလိုက်တာက ခပ်ရှရှ အရသာပါ။ ဦးကတုံးပြောတဲ့ ဒီလိုဟင်းမျိုး ကျွန်တော် မစားဖူးသေးတာ ဝန်ခံလိုက်မိပါတယ်။

"ရှတတနဲ့ဗျ..." လို့စားရင်း ကျွန်တော်ပြောတော့ သူတို့ တဟင်းဟင်းနဲ့ ရယ်ကြပါတယ်။

"အဲဒါ... ဆေးခြောက်နဲ့ ချက်တာ..."

ကျွန်တော့်ဘက် ကိုယ်ကို နည်းနည်းကိုင်ပြီး ခပ်အုပ်အုပ် ပြောလိုက်တဲ့ ဦးကတုံး စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သူကတော့ သူ့ဘာသာပြောပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တစ်ခုခု ပေကျံ သွားသလိုမျိုး ခံစားမိတယ်။ ပြီးတော့ အပြစ်တစ်ခုခု လုပ်မိပြီဆိုတဲ့ အသိကလည်း ခြိမ်းခြောက်လာတယ်။ မူးယစ်ဆေးဆိုတာ တစ်ခါလုပ်မိရုံနဲ့ စွဲသွားတတ်တယ် ဆိုတာကို ကြားဖူးထားနေတော့ ကျွန်တော် ဆေးသမား ဖြစ်သွားတော့မှာလား လို့လည်း တွေးကြောက်နေပြန်တယ်။

"ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ... လုပ်ပေးရတယ်ကွ...၊ အကြီးကောင်... မင်း အိမ်ကိုတော့ ပြန်မပြောပါဘူးနော်..."

ဦးကတုံးက ကျွန်တော့်နားထဲ ခပ်တိုးတိုး အသံတွေကို ကပ်ကပ်ပြောနေပုံက သိပ် သတိစရာတော့ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ပတ်သက်မိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။

"ကျွန်တော် မှား... မှားသွားလား..."

ဦးကတုံးက ဒီလိုမေးခွန်း အမေးခံလိုက်ရလို့ ဘဝင်မြင့်သွားသလိုပဲ။ ပညာရှိကြီးတစ်ဦးရဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်နားထဲ ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောပြန်တယ်။

"ဘယ့်နှယ် မှားရမလဲကွာ... မှားတော့ကော ဘာဖြစ်တုံး... မင်းအသက် အငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ၊ နောက်ထပ်အမှားတွေ အများကြီး ထပ်လုပ်မိဦးမှာပဲကွာ... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း..."

ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ ညဟာ မှောင်အတိ။

နောက်ညတွေမှာတော့ ကျွန်တော် မသွားဖြစ်တော့ဘူး။ သွားချင်စိတ်ထက်

ဘာကိုမှန်းမသိ ကြောက်လန့်စိတ်က ကျွန်တော့် ကိုယ်နဲ့ စိတ်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသလိုပဲ။ အဖေတို့၊ အမေတို့၊ အန်တီကြီးတို့ကို ကြောက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဦးကတုံးရဲ့ တဟင်းဟင်း ရယ်သံကြီးကိုပဲ ကြောက်တာလားဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း ရေရေရာရာတော့ မခွဲခြားတတ်ဘူး။ ကိုသေးလေးတို့ ဆိုင်ဘက်က ညဘက် ညဘက် ဂစ်တာသံ ကြားရင်လည်း စိတ်ထဲကနေပြီး သီချင်း လိုက်ဆိုဖြစ်တော့တယ်။

နောက်ထပ် လာထိုင်နေကျ လူကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးတွေ မှီထားတဲ့ ရုံးကြီးရဲ့ ညစောင့် ဘကြီးတိုး ပါပဲ။ မနက်မနက်ဆို ဓာတ်မီးလေး ခါးထိုးပြီး အီကြာကွေးနဲ့ လက်ဖက်ရည် လာလာသောက်နေကျ။ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ မျက်နှာ လေးထောင့်ကြီးနဲ့ မျက်မှန်လေးထောင့်ကြီး အမြဲ တပ်ထားတတ်တယ်။ သူက အဖေ့ကိုလည်း ခင်တယ်။ တချို့ညတွေဆို အဖေက ဒီဘကြီးနဲ့ စကားသွားသွား ပြောတတ်တယ်။

* * *

ချိုစိမ့်တစ်ခွက်မှောက်ကျခြင်း

(၁)

"အကြီးကောင်... အကြီးကောင်... ထစမ်း... ထစမ်း..."

အမေရဲ့ ခေါ်သံက ခပ်အုပ်အုပ်။ ပခုံးကိုပါ ခပ်ဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါခါလိုက်ရတာကြောင့် ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်သွားတယ်။ မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်တော့ အရင်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတာက အမှောင်။

"အကြီးကောင်... သားကြီး... သားကြီး..."

ခပ်ရှုရှနဲ့ အမေအသံက အဝေးကြီးမှ ပြေးလာခဲ့ရသူ တစ်ယောက်လို မောဟိုက်သံတွေ ရောစွက်လို့။ ဆိုင်ထဲမှာ မှောင်နေပေမယ့် လမ်းမီးရောင် ဝင်နေလို့ အမေမျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အမေမျက်လုံးတွေက လမ်းမီးရောင်ပျံ့လေး ဝင်နေတဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကြောင့် တလက်လက် တောက်ပလို့။ အိပ်ရာထဲက ကမန်းကတန်း ထလာရလို့ ထင်ရဲ့ အမေဆံပင် လှိုင်းကောက်တွေက ပြေကျနေသေးတယ်။

"မင်းအဖေ... ညက ပြန်မလာဘူးလား... ဟင်..."

"ဟမ်... အဖေ... အဖေ... ဘာဖြစ်... ဟင်..."

အမေ မေးမှ ကျွန်တော် ဘေးက အဖေ အိပ်ရာကို အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ လှည့်ကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွတ်ဟာနေတဲ့ အဖေ ခေါင်းအုံးက လွဲပြီး ဘာမှမရှိ။ ခေါင်းအုံး အောက်မှာ ဘောလုံးဂျာနယ်လေး တစ်စောင်က တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖိမိလို့၊ အဖေ ခြုံနေကျ စောင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ထပ်လွှားလျက်သား။

ကျွန်တော် အဖေအိပ်ရာလွတ်ကို ကြောင်ကြည့်နေမိရာက အမေမျက်နှာဆီ အကြည့် ပြန်ရောက်သွားတယ်။ အမေမျက်လုံးတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို မြင်ပုံတော့ မရဘူး။

"ည... ညက ဘောလုံးပွဲ ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာလေ... သား လိုက်မယ် ဆိုတာတောင် မခေါ်ဘူး၊ ကိုသေးလေးကိုတော့ အဖော်လှမ်းစပ်နေတာ သား ကြားလိုက်သေးတာပဲ..."

ဟုတ်တယ်။ ညက မန်ယူနဲ့ အာစင်နယ်ပွဲ ရှိတယ်ဆိုပြီး ကိုသေးလေးကိုတောင် လှမ်းခေါ်နေသေးတာ။ အရင်ညတွေဆို ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်တတ်တယ်။ ညနေခင်းကတည်းက ဘယ်လမ်းထဲက ဘယ်တိုက်၊ ဘယ်နှလွှာမှာ ပြမယ် ဆိုတာကို သွားကြည့်ခိုင်းတတ်တယ်။ ပြီးရင် သားအဖနှစ်ယောက် သွားကြည့်ကြတာပဲ။ ဘောလုံးပွဲရုံ မဟုတ်ပေမယ့် စလောင်းရုံတဲ့ တချို့ တိုက်ခန်းတွေက ပရီးမီးယားလိဂ်ပွဲရုံတဲ့ ညတွေဆို အခကြေးငွေနဲ့ ပြကြတာကိုး။ တိုက်ခန်းလေးတွေထဲမှာ လူတွေ ကျပ်ညပ်ပြီး ကြည့်ကြရတာ။ ညကတော့ ကျွန်တော့်ကို မခေါ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကျောင်းစာတွေပဲ လုပ်စမ်းပါကွာ တဲ့။ စနေနေ့နဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေတွေဆို ဘောလုံးပွဲ ပြတတ်တဲ့လမ်းတွေထဲ လျှောက်သွားပြီး ဘောလုံးပွဲ ကြော်ငြာသင်ပုန်းတွေကို လိုက်ကြည့်နေရတာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်စရာတစ်ခု။ အခုတော့... အဲဒီ ပျော်စရာ အစီအစဉ်လေးတွေ ဘယ်ကို ဦးတည်နေပါလိမ့်။

အမေက ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မှောင်ထဲမှာပဲ အဖေအိပ်ရာကို ခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဖျော့ဖျော့လေး တိုးဝင်နေတဲ့ လမ်းမီးရောင် အောက်မှာ အမေမျက်နှာ မှောင်တစ်ဝက်၊ မှိန်တစ်ဝက်က ရွာချတော့မယ့် မိုးဦးကျ တိမ်တိုက်ကြီး တစ်ခုလိုပဲ။

"ဘာလဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တာလပတ်ကာ အခန်းထဲက အန်တီကြီး ထွက်လာပြီး လေသံ

ခပ်အုပ်အုပ်လေးနဲ့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သားအမိ တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောနေကြတာတွေ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသွားဟန် တူပါရဲ့။ အမေက ဘာမှ ပြန်မဖြေသလို မော့လည်း မကြည့်ဘူး။ အဖေ မရှိတော့တဲ့ အဖေအိပ်ရာ နေရာလွတ်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေတယ်။

"ဟဲ့... မေးနေတယ်လေ... သားအမိနှစ်ယောက် ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ်နဲ့... မောင် ပေါက်စီ... ဟင်... မောင်ပေါက်စီကော"

အခုမှ အဖေအိပ်ရာလွတ်ကို မြင်သွားတဲ့ အန်တီကြီး တစ်ယောက် မေးခွန်းမေးနေရင်း အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ပြောလက်စ စကားကို ဖြုန်းခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး အမေ့ကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်၊ အဖေ အိပ်ရာကို တစ်လှည့် ကြည့်နေတဲ့ အန်တီကြီးရဲ့ မျက်လုံးပြူးပြူးတွေကို ကျွန်တော် အမှောင်ထဲမှာ မြင်နေရတယ်။

အမေက ကျောက်ရုပ်၊ မတုန်မလှုပ်။ အန် တီကြီးရဲ့ မျက်နှာ ညိုညိုဖောင်းဖောင်းကြီးက လေမှုတ်သွင်းနေတဲ့ ပူဖောင်းကြီးလို တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာတယ်။

"ဟို... ဟို... ညက အဖေ ပြန်မအိပ်ဘူး... ကိုသေးလေးနဲ့ ဘောလုံးပွဲကြည့်မယ် ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ..."

အန်တီကြီး မျက်မှောင်ကြုတ် သွားတယ်။ ပြီးတော့ တိုင်ကပ်နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်တယ်။ လေးထောင့်ပုံ တိုင်ကပ်နာရီလေးဟာ မနက်လေးနာရီ ထိုးခါနီးကြောင်း ညွှန်ပြနေပါတယ်။ လမ်းမကြီးဘက်က ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားသံတွေ ကြားရစ ပြုနေပါပြီ။ အရင်မနက်တွေက ဒီအချိန်ဆို ကျွန်တော် ဆိုင်လေးထဲ အဖေဦးဆောင်မှုနဲ့ အသက်ဝင်နေပြီပေါ့။ ရေနွေးအိုး ဆူသံ၊ ထမင်းအိုး ရှုံသံ၊ အီကြာကွေး ကြောသံတွေ ကြားနေရပြီပေါ့။ အခုတော့ မနက်စောစောစီးစီးမှာပဲ ပူလောင်မှုတွေနဲ့ အေးခဲ အသက်မဲ့နေသလို ဖြစ်နေရတယ်။

အန်တီကြီးက ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက် တစ်ချက် နားစွင့်လိုက်တယ်။ မီးသွေးမီးဖိုက မီးပေါက်သံ တဖျစ်ဖျစ်က ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ဘက် အထိ ရောက်လာတာကို ကြားနေရပါတယ်။ အန်တီကြီး ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ဆိုင်ရှေ့က တာလပတ်စလေးကို ဆွဲလှုပ်လို့ ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက် ကူးသွားပါတော့တယ်။

"မမ... မမ... ဘယ်တုံး..."

အသံအုပ်အုပ်လေးကို ထိန်းပြီး လှမ်းမေးလိုက်တဲ့ အမေ့မေးခွန်းကိုတောင် လှည့်မဖြေအားဘူး။ လက်ဝါးကိုပဲ အသာကာပြခဲ့တယ်။ နေစမ်းပါ... လို့

ဆိုတဲ့သဘော။

"အသေးလေးရေ... အသေးလေး..."

"ဗျာ... ဘယ်သူတုံး..."

ဟိုဘက်ဆိုင်မှာ... ကိုသေးလေးနဲ့ အန်တီကြီးတို့ရဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် အမေးအဖြေ လုပ်နေကြတာ ကြားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသဲကွဲဘူး။ တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ တာလပတ်စလေးကို ဖြုလို့ အန်တီကြီး ပြန်ဝင်လာတယ်။

တာလပတ်စ နံရံလေးပဲ ခြားထားတဲ့ ကိုသေးလေးဆိုင်က ပြန်ကူးလာတဲ့ အန်တီကြီး မျက်နှာမှာ တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်လောက် ကျော်ဖြတ်လာရတဲ့ မောပန်းမှုမျိုးကို ကျွန်တော် အလင်းရောင် မှိန်မှိန်အောက်မှာ တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။ အမေက မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေရာကနေ အန်တီကြီး မျက်နှာကို မျှော်လင့်တကြီး လှမ်းကြည့်လို့။

အန်တီကြီးက အဖြေချက်ချင်း မပေးသေးဘဲ ကျွန်တော့်အိပ်ရာဘေး အစွန်းမှာ အမေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အမေမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြည့်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ချပြီးမှ...

"ညက ဘောလုံးပွဲ သွားကြတာ အတူတူ တဲ့... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘောလုံးပွဲ ပထမပိုင်း ပြီးတာနဲ့ ပြန်နှင့်တော့မယ် ဆိုပြီး ထပြန်သွားတာတဲ့..."

အန်တီကြီး စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ကြားမှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သွားကြတယ်။ အန်တီကြီးကလည်း ဒီစကားလေးနဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေလေးကို အတည်ပြု လိုက်ရတဲ့အတွက် မောပန်းနွမ်းနယ် သွားသလိုပါပဲ။

ရန်ကုန်မြို့ပြ မနက်ခင်းစောစောရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုက တစ်စတစ်စ ပြိုကွဲလာပါပြီ။ လမ်းမကြီးဘက်က ဘတ်စ်ကားသံတွေ၊ ဝီခေါ်အောင် မောင်းသွားတဲ့ ၃၅ ဒိုင်နာကြီးတွေပေါ်က စပယ်ယာတွေရဲ့ လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေ၊ စည်ပင်သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ တံမြက်စည်း လှည်းသံနဲ့ အမှိုက်တွန်းလှည်း တွန်းသွားသံတွေဟာ မြို့ပြမနက်ခင်းရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွဲစ ပြုနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရှေ့ လမ်းပေါ်ကတောင် ကားတစ်စီး၊ နှစ်စီးစ ဖြတ်သွားသံ ကြားနေရပြီပဲ။ ဟိုဘက် ကိုသေးလေးဆိုင်ကတောင် ဆိုင်ခင်းဖို့ ခုံတွေရွှေ့သံတွေ ကြားနေရပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲမှာတော့...။ လောင်ကျွမ်း သေဆုံးသွားတဲ့ မနက်ခင်းတစ်ခုနဲ့ နေ့သစ်တစ်နေ့ကို ဘယ်လို အစပြုရမှာလဲ။

"မေမေ... မေမေ..."

ဆိုင်ကလေးထဲက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင် ဖြိုခွင်းတဲ့ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ အဲ့ဒါကတော့ အတွင်းခန်းထဲက ညီမလေး အိပ်ရာနီးလာတဲ့ အသံပါ။ ညီမလေး ခေါ်သံ ကြားရတော့ အမေ့ဦးခေါင်း ချာခနဲ လှည့်သွားတယ်။ အန်တီကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ညီမလေး အသံကြားတဲ့ဘက်ဆီ ဖျတ်ခနဲ။ တစ်ဆက်တည်း တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်သက်နေတဲ့ အမေ့ဆီက ရှိုက်သံတစ်ချက် စကြားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အမေ့ရဲ့ ဖုံးဖိ အုပ်လှောင်ထားတဲ့ ကြားက အတင်း တိုးထွက်လာတဲ့ ငိုရှိုက်သံတွေဟာ ဆိုင်ခန်းကျဉ်းကလေးထဲ အကြိမ်ကြိမ်၊ အထပ်ထပ်"

"... မေမေ... ..."

အိပ်ရာထဲက ညီမလေးရဲ့ အိပ်ချင်မှုတူး ခေါ်သံက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထွက်လာ ပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ အမေ ညီမလေးဆီ ထသွားဖို့ ကြိုးစားရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ မအောင်မြင်ရှာပါဘူး။ အငိုမျက်လုံးတွေနဲ့ ညီမလေးကို သွားချောမြူဖို့ အမေ ဘယ်လို တောင့်ခံနိုင်မှာလဲလေ။

"အေး... အေး... လာပြီ သမီးရေ..."

အန်တီကြီး မနေနိုင်တော့။ အတွင်းခန်းထဲ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဝင်သွားတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရတာက အန်တီပိုလေးရဲ့ အသံ။ အန်တီကြီးကို မေးခွန်းထုတ်နေသံ။ ပြီးတော့ အတွင်းခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အန်တီပိုလေး။

အန်တီပိုလေးရဲ့ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ဖွဖွလေး ကျလာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နားကို ကပ်ပြီး လေသံလေးနဲ့ တိုးတိုးလေး မေးရှာတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ... အကြီးကောင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟင်... အစ်ကိုကြီးကော..."

ကျွန်တော် မှောင်တစ်ဝက်၊ လင်းတစ်ဝက်နဲ့ပဲ အန်တီပိုလေးကို ပြန်ကြည့်မိနေတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ပြန်ပြောစရာ စကားလုံးတွေ အဆင်သင့် ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားလုံးတွေကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ပြောဖို့ ခွန်အား မရှိတော့ပါဘူး။

"ဟင် လို့... အကြီးကောင်... ဘာဖြစ်တာလဲ... မမလေးလည်း ငိုနေတာ..."

ကျွန်တော် နှုတ်အနေလို့ မရတော့။

"အဖေ... အဖေ ညက ပြန်ရောက်မလာဘူး..."

အဖေ ဘယ်သွားတာလဲ... တဲ့။ အဖေ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ... တဲ့။

အဘွားကို တတွတ်တွတ် မေးနေတဲ့ ညီမလေးရဲ့ မပီကလာ ပီကလာ အသံလေးက ကျွန်တော့်နားထဲ သံချောင်းတွေ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ရိုက်သွင်း နေသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒဏ်ရာကို ကျွန်တော် ခံစားနေဖို့ အချိန်မရှိတော့ပါဘူး။ စားပွဲခုံလေးတွေ ဆက်ထားတဲ့ ယာယီခုတင်လေးပေါ်မှာ၊ ဒါမှမဟုတ် တာလပတ်စနဲ့ ကာထားတဲ့ အတွင်းခန်းထဲက အမေတို့ ခုတင်ပေါ်မှာ ဆက်ကွေးခွင့်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အန်တီပိုလေး ထုတ်ပေးထားတဲ့ အဖြူ၊ အစိမ်း ဝတ်စုံကို အသင့်ဝတ်၊ ကျောပိုးအိတ် ကောက်လွယ်ပြီး ကျောင်းသွားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ "နောက် ၅ နှစ် ကြာပြီးနောက် ..." လို့ စာတန်းထိုးပြီး နောက်ထပ် ဇာတ်ဝင်ခန်း တစ်ခု ပြောင်းသွားသလိုမျိုး ကျွန်တော့်ရုပ်ရှင်မှာလည်း နောက်ထပ် ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခု ပြောင်းသွားခဲ့ပါပြီ။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ တာလပတ်စကြီးကို အန်တီပိုလေးနဲ့ အတူတူ မ,တင်၊ အစွန်းနှစ်ဖက်ကို ဝါးလုံးနဲ့ ထောက်။ ပြီးတော့ အဲဒီ အစွန်းနှစ်ဖက်မှာပဲ အုတ်ခဲတစ်လုံးစီ ဆွဲထားတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းစီ တွဲလောင်းချ ချည်လိုက်တယ်။

ဒါ ဆိုင်တံခါး ဖွင့်လိုက်တာပါပဲ။ ပြီးမှ စားပွဲခုံတွေ လိုက်ခင်းရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးက စားပွဲခုံ သုံးခုလောက်ပဲ ဝိုင်းလို့ရတာပါ။ ဒါကြောင့် တာလပတ်စကြီးကို အဖီထုတ်၊ ဒေါက်ထောက်ပြီး လမ်းဘေး နေရာကိုပါ ရသလောက် လှမ်းယူထားရပါတယ်။ အဲဒီ တာလပတ် အဖီအောက်မှာလည်း နောက်ထပ်သုံးဝိုင်း ထပ်ခင်းရပါသေးတယ်။ အရင်မနက်တွေက တစ်ရက်တလေမှ အဖေ့ကိုကူပြီး ဆိုင်ခင်းပေးခဲ့ရတာ။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဦးဆောင်ပြီး ဆိုင်ခင်းနေရသလို ဖြစ်နေပြီလေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီမနက်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအချက်ဟာ သိပ်အရေးကြီး ပါတယ်။ ဒီဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် ရ၊ မရဆိုတာ ဒီဆိုင်လေးရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ချိုးကွေ့မှုတစ်ခု။ အဲဒီထက် ပိုပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေးအတွက် ကြီးမားတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးမှာ ဘယ်အချိန်မှာမှ လက်ဖက်ရည် ပြန်ရောင်းလို့ရမှာလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းအတွက်လည်း သေချာတိကျတဲ့ အဖြေမျိုး မရှိပါဘူး။ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသူတွေက "လက်ဖက်ရည်" လို့ မှာလိုက်တိုင်း အဖျော်ခုံရှေ့က တန်းလေးတွေပေါ် အတွဲလိုက် လွှားတင်ထားတဲ့ စူပါ၊ နက်စ် စတဲ့ ကော်ဖီမစ်တွေ၊ Hi Tea လို့ ရယ်ဒီမိုက် လက်ဖက်ရည်ထုပ်တွေနဲ့ပဲ တောင်းတောင်းပန်ပန် နှစ်သိမ့်ရတော့မယ်လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုင်ခင်းထားတာကတော့ မနေ့ကအတိုင်းပဲ။ အဖေရှိခဲ့တဲ့နေ့က အတိုင်းပဲ။ အန်တီကြီးနဲ့ အမေလည်း ဆိုင်လေးထဲမှာ မနေ့ကအတိုင်း လှုပ်ရှားလို့။ မျက်နှာပေါ် သနပ်ခါးတွေ ကမန်းကတန်း ပွတ်ပြီး အတွင်းလို့က် လောင်နေတဲ့ မီးလျှံတွေကို ဖုံးအုပ်ဖို့ အားထုတ် ထားကြပါတယ်။ အဘွားလည်း အရင်နေ့ကအတိုင်း သနပ်ခါး ဝါဝါတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ထိန်နေအောင် လူးပြီး မျက်မှန်ကြီးကို တပ်လို့ ဇီးကွက်အိုကြီး တစ်ကောင်လို ဆိုင်ရှေ့မှာ ထွက်ထိုင်နေတာပါပဲ။ ညီမလေးကလည်း အဘွားနားမှာ ကပ်လိုက်၊ အန်တီကြီးနဲ့ အမေဆီ ပြေးလိုက်၊ အဖေပြန်လာရင် မီးမီးဖို့ မုန့်ပါမှာလားလို့ မေးလိုက်နဲ့ပေါ့။

အဖေ ဘယ်သွားတာလဲ။ အဖေ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို တစ်မနက်လုံး ချောင်ပိတ် အကျပ်ရိုက်စေတဲ့ ညီမလေးရဲ့ မေးခွန်းလေးတွေပါ။ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာလည်း ဒီမေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်မေးနေကြတာလေ။

ဒီမနက်ခင်းဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ပထမဆုံး မနက်ခင်းတစ်ခုလိုပါပဲ။ အရာရာ အားလုံးကို အစကနေချည်းပဲ ပြန်စနေရသလို ကျွန်တော် ခံစားနေရတယ်။ စကားပြောဖို့ အတွက်၊ အသက်ရှူဖို့ အတွက်၊ အလင်းရောင်နဲ့ အနွေးဓာတ် ရဖို့အတွက်၊ အစာအာဟာရ ရဖို့အတွက်၊ လမ်းလျှောက်တတ်ဖို့ အတွက် အားလုံး အားလုံးအတွက် ကမ္ဘာဦးကနေ ပြန်စရသလိုပဲ။

"အကြီးကောင်... ကျောင်းသွားတော့လေ..."

ဒီနေ့ ရုံးမသွားတော့ဘူးလို့ တရားဝင် ကြေညာလိုက်တဲ့ အန်တီပိုလေးက ဈေးကနေ ပဲပြုတ်အိတ်ကို ပျာပျာပျာပျာ ဆွဲလာရင်း ကျွန်တော့်ကို အမောတကော ပြောလိုက်တာပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ အဖြေ အဆင်သင့် ရှိနေပါတယ်။ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ကျောင်းသွားပြီး ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေရမလဲ။ ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ ကျောင်းလိုက်ပို့တဲ့ သူများအဖေတွေကို သွားငေးနေရမှာလား။ ကျောင်းရှေ့မှာ ဂျုံရုပ်လုပ်ရောင်းတဲ့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့် အိပ်ရာဘေးကနေ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေကို သတိရနေဖို့လား။ ဆရာမ စာသင်နေချိန်မှာ မှောက်ကျသွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် အကြောင်း ပြန်တွေးနေလို့ "စာသင်နေတာကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ ကျောင်းသားလေး" ဆိုပြီး တစ်တန်းလုံးက ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းကြည့် စွပ်စွဲတာကို ခံယူဖို့လား။

"ကျွန်တော်... ဒီနေ့... ကျောင်းမသွားတော့ဘူး...."

"ဘယ်လို... ဘာပြောတယ်... အကြီးကောင်..."

ကျွန်တော့်အဖြေကို မေးခွန်းနဲ့ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်သူကတော့ အမေပါပဲ။ အပ်ချည်နဲ့ တွဲချုပ်ထားသလို တစ်မနက်လုံး ငြိမ်သက်နေရာက အမေ့ရဲ့ ပထမဆုံး ပြန်လည် နိုးထခြင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမေ့မျက်နှာဟာ နာရီအနည်းငယ် အတွင်းမှာကို နောက်ထပ် ငါးနှစ်စာလောက် ပိုပြီး အိုမင်းသွားသလို ကျွန်တော် ထင်နေမိတယ်။ မျက်လုံးတွေက လွဲလို့ပေါ့။ အမေ့မျက်လုံးတွေဟာ ဓားသွေးကျောက်ပေါ် အကြိမ်ကြိမ် သွေးထားတဲ့ ဓားသွားတစ်လက်လို ဖြစ်နေတယ်လေ။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာစကားလုံးမှ မပြောဘဲလည်း အမေ ကျွန်တော့်အဖြေကို ကြားသိသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုပေါ် ရေနွေး ဓာတ်ဘူး သွားချပေးရင်း ခေါင်းငုံ့နေလျက်က ခါယမ်းပြလိုက်တယ်။

"အကြီးကောင်... အထဲ ခဏလာဦး..."

အမေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး အသံနဲ့အတူ တာလပတ်စလေးကို လှုပ်လို့ အတွင်းခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါဟာ အမေ ကျွန်တော့်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်လေး ဆုံးမတော့မယ်ဆိုရင် ဒီလို ဆိုင်ထဲက စားသုံးသူတွေ မသိအောင် ဒီအခန်းလေးထဲကို ခေါ်လာနေကျပဲ။

ကျွန်တော် တာလပတ်စလေးကို လှုပ်လိုက်တော့ ခုတင်စွန်းပေါ် ကိုယ်တစောင်း ထိုင်နေတဲ့ အမေ့ကို တွေ့ရတယ်။ အမေ့မျက်လုံးတွေက အပြင်ဘက်နဲ့ အတွင်းခန်းလေးကို ပိုင်းခြားထားတဲ့ တာလပတ်စနံရံလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့အကြည့်တွေနဲ့ တာလပတ်စ ကြားမှာ အိကျနေတဲ့ အဝတ်တန်းတစ်ခုက ဝန်ထုပ်ဝန်ထည် အပြည့်နဲ့ ကာဆီးလို့။

ကျွန်တော် ဝင်လာတာသိတော့ အမေ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ဆီ ဖျတ်ခနဲ ကူးလာတယ်။

"သားကြီး... ထိုင်ဦး..."

အမေက သူ့ဘေးက ခုတင်စွန်း တစ်နေရာကို မေးငြိုပြတယ်။ ပြီးတော့ အမေ့မျက်လုံးတွေက အရင်နေရာကိုပဲ ပြန်စိုက်ကြည့်နေပြန်တယ်။ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ် ကြာတဲ့အထိ အမေ ကျွန်တော့်ကို ဘာစကားမှ စမပြောသေး။ ဆိုင်ရှေ့ ဆောက်လုပ်ရေး ဆိုက်ထဲက လူသံ သူသံ အော်ဟစ်သံတွေနဲ့ ထုသံရိုက်သံတွေက တာလပတ်စနံရံကို ဖောက်ထွင်းပြီး အခန်းလေးထဲ တိုးဝင်လာနေတယ်။ ဆိုင်ထဲက စားသုံးသူတချို့နဲ့ အန်တီကြီးရဲ့ အပြန်အလှန် စကားပြောသံတွေက တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစ။ ကျွန်တော်တို့

အခန်းလေးထဲမှာတော့ တိတ်ဆိတ်လို့။ အမေ ဒီလို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မနေခဲ့စဖူး။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလို တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲမှာ အနေရ ခက်လာနေတယ်။ ခုတင်စွန်းမှာ ခြေထောက်ချ ထိုင်နေရင်း ကျွန်တော့် လက်တစ်ဖက်က အစထွက်နေတဲ့ သင်ဖြူးဖျာရဲ့ အနားတစ်နေရာကို ဆွဲထုတ်နေမိပါတယ်။

"ငါ့သား... အခု... အမေတို့ အခြေအနေကို ငါ့သား သိတယ်နော်..."

ဒီမေးခွန်းလေး နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကြားက ထွက်လာဖို့ အမေ တော်တော် ငင်ယူနေရလေသလား။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားမလည်သေးပါဘူး။ အဖေ ညက ပြန်မလာဘူးဆိုတာ သေချာပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိကြသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ နောက် တစ်နာရီလောက် နေရင် ဘွားခနဲ ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာပြီး ညက ငယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရာက အပျော်လွန်သွားလို့ပါ ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးနဲ့ ပြန်မလာဘူးလို့ ပြောလို့မှမရတာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် မပြောမဆိုနဲ့ အိမ်ကို တစ်ညလောက် ပြန်မအိပ်တာဟာ ကျွန်တော်တို့ဘဝထဲက အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတယ်လို့မှ စွပ်စွဲရနိုင်ပြီလား။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

"မင်းကို အမေတို့ ဘယ်လို ကျောင်းထားရတယ် ဆိုတာကော သိတယ်နော်..."

ဒီစကားကိုလည်း ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအရွယ်ထက် ငယ်တုန်းကလည်း အန်တီပိုလေးကို အမေတို့၊ အန်တီကြီးတို့ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မကြာခဏ မေးခဲ့ဖူးသလို ကျွန်တော့်ကိုလည်း မကြာခဏ မေးနေကျကိုး။

"အမေတို့ဘဝမှာ ဘာမှ မသေချာဘူး ဆိုတာကိုကော..."

ကျွန်တော် ဒီစကားကိုတော့ သေသေချာချာ သိပါတယ်။ သေသေချာချာပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အစိုးရရုံးကြီးတစ်ခုရဲ့ နံရံကြီးကို မှီတွယ်ရှင်သန်ရတဲ့ ဘဝတွေမှာ ဘယ်အရာတွေကများ သေချာနေဦးမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖေဆိုတာ၊ အမေအတွက် ခင်ပွန်းဆိုတာကကော ဘယ်မှာ သေချာခဲ့လို့လဲ။

"ဒီလို အခြေအနေတွေကြားမှာ ငါ့သားကြီးဘဝကိုတော့ အမေက သေချာစေချင်တယ်။ မင်းဘဝမှာ ဘွဲ့လေးတစ်ခုခု ရထားရင် အနည်းဆုံးတော့ မင်းခြေထောက်ပေါ်မှာ မင်း ပြန်ရပ်လို့ ရမယ်လေ..."

အလယ်တန်းတောင် မရောက်ခဲ့ရဘဲ ပညာရေးလမ်းဆုံးခဲ့ရတဲ့ အမေဟာ ဘွဲ့

ဆိုတာကြီးကို သူ့သားအတွက် မျှော်လင့် နေသေးတာကို သိရတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ စိတ်ပျက်မိပါတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အထိ၊ အလုပ်ရပြီးတဲ့အထိ လမ်းဘေးဆိုင်လေးထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်သေးတဲ့ အန်တီပိုလေးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အနီးကပ်ဆုံး သက်ရှိဥပမာပါပဲ။

"အခုဆို... မင်းအဖေလည်း အမေတို့ဘဝထဲက ထွက်သွားပြီ..."

အမေ ပြောနေရင်း အသံပြာရှရှလေးက ဆို့ဝင်သွားတယ်။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မခံစားနိုင်ဘူး။

"အမေကလည်း သေချာမသိသေးဘဲ... အဖေမှာ တခြား အရေးတကြီးကိစ္စ ပေါ်လာလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ..."

"မင်း မသိပါဘူးကွာ... မင်းမသိပါဘူး... အမေက ကြိုသိနေတာပါ။ အမေတို့ မိသားစုဝန်ထုပ်ကြီးကို သူ စိတ်ပျက်နေပြီဆိုတာ အမေ ကြိုသိနေတာ အခုတော့..."

ပြောနေရင်း အမေ ငိုပါတယ်။ အသံမထွက်အောင် နှုတ်ခမ်းပြာပြာတွေကို အတင်းစေ့ပိတ်လို့ ရပေမယ့် မျက်ရည်တွေ မစီးကျအောင်တော့ မျက်လုံးတွေကို အမေ မတားဆီးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အမေ အငိုတိတ်အောင် ကြိုးစားပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားဖြစ်အောင်တော့ အမေ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မိသားစုရဲ့ မီးလျှံတွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လွယ်ပြီး စာသင်ခန်းထဲမှာ တခြားသူတွေရဲ့ ဘဝအကြောင်းကို သင်ယူဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော့် အတွက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

"မင်းအဖေ မရှိလို့ မင်း ကျောင်းမနေရဘူး ဆိုတာတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးကွာ..."

နောက်နေ့တွေမှာ ကျောင်းပြန်သွားမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ အမေ့ကို ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဒီကတိဟာ သေချာမယ်၊ မသေချာဘူးကိုတော့ ကျွန်တော် အာမ၊ မခံနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်သာ အသိဆုံး။

အဲဒီနေ့ မနက်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် လုံးဝပြီးပြည့်စုံတဲ့ ပြဿဒါးနေ့ တစ်နေ့ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲလို့ မသိ၊ မကြီးသိတာတို့လည်း ဆိုင်မထွက်ဘူးလေ။ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ကွက်လပ်နှစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ နေ့ပေါ့။

* * *

အဲဒီညနေခင်းက ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် မသောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။

အပိုင်း (၁)

ဂယက်များစွာ

(၁)

"ည ခုနစ်နာရီလောက်ပေါ့၊ ဗီဒီယိုအခွေ သွားပြန်အပ်မယ် ဆိုပြီး ဆင်းသွားလိုက်တာလေ... ဗီဒီယိုခွေဆိုင်က အောက်က မြေညီထပ်တင်၊ သွားနေကျ လာနေကျ၊ သူ ရောက်နေတာပဲ နှစ်နဲ့ချီနေပြီ၊ ဒီလိုပဲ ညနေခင်းဆို ကြည့်ပြီးသားအခွေ သွားပြန်အပ်လိုက်၊ အခွေသစ် ပြန်ငှားလာလိုက်နဲ့၊ ဒီလိုပဲ လုပ်နေကျပဲ..."

"အဲဒီညနေကတော့ ဆင်းသွားလိုက်တာ... ည ခုနစ်နာရီခွဲလည်း ပြန်တက်မလာ၊ ရှစ်နာရီထိုးလည်း ပေါ်မလာ၊ အဲ... ရှစ်နာရီခွဲ ကိုးနာရီလောက် ကျတော့ ကျွန်မတို့လည်း မနေသာတော့ဘူး၊ သားအမိနှစ်ယောက် အောက်ဆင်းလိုက်ကြတာပဲ၊ ခေတ်ကြီးက ဘာမှ ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်တည်း ဘာများ ဖြစ်နေမလဲဟဲ့... ဆိုပြီး စိုးရိမ်ရတာလေ၊ အမယ်လေး... ကျွန်မတို့ အောက်ရောက်တော့ ဗီဒီယိုခွေဆိုင်က ပိတ်တောင် ပိတ်တော့မယ်"

"အခွေဆိုင် မေးကြည့်တော့မှ ညနေ ခုနစ်နာရီလောက်က အခွေ လာအပ်သွားတယ် တဲ့၊ ဇာတ်ကားအသစ် ထုတ်ပေးတော့ ဒီည မယူသေးဘူး ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ တဲ့၊ ပြန်မထွက်ခင်တောင် ဆိုင်က ကောင်လေးတွေနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော နောက်ပြောင်သွားသေးတာ တဲ့လေ..."

"သူတို့က တိုက်ခန်းပေါ် ပြန်ရောက်နေပြီ ထင်နေကြတာ၊ ကျွန်မတို့ သွားမေးတော့ အံ့တွေ ဩနေကြတာ..."

"အခွေဆိုင်က ကောင်လေးတစ်ယောက် ကတော့ ပြောတယ်၊ သူ ပြန်ထွက်သွားတာ တိုက်ခန်းပေါ် တက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး တဲ့၊ လမ်းမဘက် ထွက်သွားတာ တဲ့၊ သူက အရင်ကလည်း ဒီလို တစ်ခါတလေ ထွက်ပြီး အသုပ်လေး ဝယ်တာမျိုး၊ မုန့်ဝယ်တာမျိုး လုပ်တတ်တော့ အဲဒီလိုပဲ ထင်တာတဲ့"

"ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ်မွေးထားတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဆီမှာ နေတာ မဟုတ်လား၊ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် ကလည်း မကင်းပြန် ဆိုတော့ ပူတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် မိန်းမသားတွေ တန်မဲ့ ရဲစခန်း ပြေးရ၊ လူပျောက် တိုင်ရ၊ ရွာကို ဖုန်းဆက်ရ၊ ရှင်းရ လင်းရနဲ့၊ တစ်ညလုံး ဖတ်ဖတ်ကို မောလိုက်တာလေ... နောက်နေ့

ဆိုင်မထွက်နိုင်တာသာ ကြည့်တော့..."

"ညက သူ့အိပ်ရာထဲ ဝင်မွေ့မှ... အံမယ်လေးတော်... သူက စာတစ်တန် ပေတစ်တန်နဲ့ အမှာတော် ပါးခဲ့သေးတာ... ချစ်သူနဲ့ လိုက်သွားပြီလေး ဘာလေးနဲ့... လင်နောက် လိုက်မှာဆို ရန်ကုန်လာပြီး ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခ လာပေးနေသေးတယ်၊ လင်လိုချင်... လိုချင်တယ်ပေါ့..."

"ကိုယ့်မှာတော့ ဆွေဦးမျိုးစပ် ဆိုပေမယ့် ခွဲခွဲခြားခြားတွေ မရှိပါဘူး၊ အင်္ကျီလိုချင်ရင် အင်္ကျီ၊ လုံချည်ဆို လုံချည်၊ ညည မပျင်းရအောင်ဟဲ့ ဆိုပြီး အလိုတလိုက် ဗီဒီယိုခွေကလည်း ညတိုင်း စိတ်ကြိုက်... ဒီကြားထဲက ဒီကြားထဲက ဒီလို လုပ်သွားတာ အသည်းနာ လွန်းလို့ပါလေ..."

"သူတို့များ အားကိုးပြီး ဆိုင်ဖွင့်တယ် ထင်လား မသိပါဘူး၊ တော်ပြီ သားအမိနှစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်၊ ဘယ်သူမှ ထပ်မခေါ်တော့ဘူး... ယောက်မ မြင်းစီးထွက်တဲ့ ဟာတွေ..."

* * *

သူပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး သူ့ဆိုင်ဘက် ပြန်ကူးသွားတဲ့ အန်တီမြင့်ရဲ့ ကျောပြင်ကို ကျွန်တော် ငေးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အမေတို့၊ အန်တီကြီးတို့၊ အဘွားတို့ကတော့ စုတ်တသပ်သပ်နဲ့။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာ ကိုယ့်အပူကိုတောင် ကိုယ်ပြန်မေ့ နေကြသလိုပဲ။

ကျွန်တော် ဆိုင်ထောင့်နားက စားပွဲလွတ်မှာ သွားထိုင်ပြီး အန်တီမြင့် ပြောသွားတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးနေမိတယ်။ တကယ်တော့ ဒီအကြောင်းတွေဟာ ပြန်မတွေးလည်းပဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှိနေမှာပါ။ မကြီးသီတာကို ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ ဆိုတာကိုတော့ သေချာသည်ထက် သေချာအောင် ကျွန်တော် ပြန်တွေးနေလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် မကြီးသီတာကို ထပ်မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်က မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ မြင်နိုင်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီမျက်နှာရဲ့ နောက်ကွယ်ကို ကျော်လွန်မမြင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မကြီးသီတာရဲ့ တကယ့် အစစ်အမှန်ကို ကျွန်တော် မမြင်ခဲ့ရဘူး။ ကျွန်တော် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တကယ့်အခြေအနေဟာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တဲ့ ပုစ္ဆာတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားမှန်း သိခဲ့ရပြီးနောက် ကြေကွဲဝမ်းနည်း နေရုံမှတစ်ပါး တခြားလုပ်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။

ပြန်တွေးကြည့်တော့ ကျွန်တော့် အခြေအနေဟာ မထွေးနိုင် မမျိုနိုင်ပဲ။ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ချစ်နေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ အသည်းကွဲနေရမှာတဲ့လဲ။

တရားဝင် အသည်းကွဲခွင့် မရှိတဲ့ အခြေအနေပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ဘက်ကို လက်ဖက်ရည် လှမ်းမှာတတ်တဲ့ မကြီးသီတာရဲ့ အသံချိုချို လေးကို ကျွန်တော် ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားနေရချိန်မှာ မကြီးသီတာ ရင်ထဲ ဘယ်သူရှိနေခဲ့တာလဲ။ ချိုစိမ့်တစ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်လို့ မကြီးသီတာ ဖြတ်ပြန်မယ့်အချိန်ကို ထိုင်စောင့်နေတဲ့ ညနေခင်းမှာ မကြီးသီတာရဲ့ ခြေထောက် ဖောင်းအိအိလေးတွေက ဘယ်သူ့ဆီ လျှောက်သွား နေခဲ့တာလဲ။ ကျွန်တော် တကယ့်ကို ဘာမှ မမြင်နိုင်ခဲ့တာပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အချစ်ဦး ဇာတ်လမ်းလေးဟာ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကိုမှ မခံရဘဲ တိတ်တဆိတ် အဆုံးသတ်သွားခဲ့တာ ကတော့ အသေအချာ ပြည့်စုံသွားခဲ့ပါပြီလေ။

* * *

(၂)

ကတ္တရာသားရယ်လို့ မကျန်တော့တဲ့ လမ်းကလေးဘေးက ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်တန်းလေးတွေထဲ ပြောင်းလဲမှုတချို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနဲ့ ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ချိုင့်ခွက်တစ်ခုထဲ ဖြတ်တွန်းသွားတဲ့ တွန်းလှည်းလေး တစ်စီးလိုကျန်တော်တို့ ဘဝတွေလည်း လှုပ်ခါသွားခဲ့ရပေါ့။ လမ်းထိပ် ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ၊ ဗာဒံပင်ခြေရင်းက လက်တောက် ဇယ်ခုံဝိုင်းမှာ၊ ကိုသေးလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အဖေ ပျောက်သွားတဲ့ သတင်းနဲ့ မကြီးသီတာ ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားတဲ့ သတင်းဟာ လက်ပွေ့ရောင်းတဲ့ ဂျာနယ်တွေထဲက သတင်းထက်ပိုပြီး ရေပန်းစားနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ စုတ်သပ်ကြတယ်။ အားပေးစကားတွေ ပြောကြတယ်။ ကွယ်ရာမှာတော့ ရယ်မော လှောင်ပြောင်ကြတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဒုက္ခတရားဟာ လူတချို့အတွက် လှောင်ပြောင်စရာလား။ သူတို့ စိတ်အယားပြေဖို့ ဖျော်ဖြေစရာတွေများလား။ ဒါတွေဟာ အဖေ မရှိတော့တဲ့နောက် ကျွန်တော်တို့ မဖြစ်မနေ လက်ခံနေရတဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဂယက်တွေပဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ညတွေဟာ စားပွဲခုံတွေကို ဆက်ထားတဲ့ ယာယီ ခုတင်လေးပေါ် တစ်ကိုယ်တော် ဒုက္ခတွေနဲ့ စီးချင်းထိုးရင်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရပေါင်း များခဲ့ပါပြီ။

အဖေမရှိတော့တဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်ရင်း တစ်ရေးနိုးလာတိုင်း အဖေအိပ်ရာ နေရာကို ယောင်ယမ်း လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကို ကျွန်တော်

မဖျောက်နိုင်သေးပါဘူး။ အဖေ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ သေချာပြန်တွေးမိတဲ့ အခါမှာတော့ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲ အကာအကွယ်မဲ့ အိပ်နေရတယ်လို့ ခံစားရပြန်တယ်။ ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်နေရင်တောင် နောက်မှီပေါ် မှီလိုက်မယ် ပြင်တိုင်း ထိုင်ခုံနောက်မှီကို အလန့်တကြား လှည့်လှည့်ကြည့်မိတဲ့အထိ ကျွန်တော့်နောက်ကျောတွေ မလုံမခြုံ ဖြစ်နေရတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အခက်ခဲဆုံး အရာတွေကို ရင်ဆိုင်ရသေးတယ်။ အဲဒီ အခက်ခဲဆုံးဟာ ဘယ်နတ်ဆိုးတွေကမှ ဖန်တီးတာ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကိုသိတဲ့ လူတွေရဲ့ပါးစပ်ကနေ အတားအဆီးမဲ့ ဒလဟော ထွက်ကျလာတဲ့ မေးခွန်းတွေပေါ့။

"ပေါက်စီ... ဘယ်သွားလဲ" တဲ့။ "မင်း အဖေ... ဘယ်သွားလဲ" တဲ့။

တချို့က တကယ်မသိလို့ မေးကြတာ။ တချို့ကတော့ အပြင်က သတင်းအတိအကျ သိထားလို့ တမင်သက်သက် မေးခွန်းဆင်ပြီး မေးကြတာ။ အထူးသဖြင့် ဦးကတုံးလို လူမျိုးတွေပေါ့။ သူ ဒီနေရာလေးကို နေ့တိုင်း ရောက်လာနေကျပဲ။ ကိုသေးလေး ဆိုင်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကွမ်းယာဆိုင်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူဌာနချုပ် ဆိုက်ကားဂိတ်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီသတင်းကို သူ အလွယ်တကူ ရရှိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမေးခွန်းကို မေးဖို့ သူ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

"ပေါက်စီရေ... ပေါ့စိမ့်တစ်ခွက်ကွာ"

ဆိုင်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း မရှိတော့တဲ့ အဖေ့နာမည်ကို ခေါ်လို့ အဖျော်ခုံနဲ့ အနီးဆုံးစားပွဲမှာ ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ ဉာဏ်ရည်ကောင်းခြင်း အမှတ်အသားဖြစ်တဲ့ ကြီးမားပြီး ပုံမှန်ထက် ပိုကားထွက်နေတဲ့ နားရွက်တစ်စုံဟာ သူ့မျက်နှာမှာတော့ အဓိပ္ပာယ် ခြားနားစေပါတယ်။ အပေါစားအရက်တွေ အသောက်များတာကြောင့် ပွရောင်းရောင်းဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာနီစပ်စပ်မှာ လှောင်ပြောင်လိုခြင်း အရိပ်တွေကို သူ မဖုံးဖိနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ အောင်မြင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မဖြေချင်ဆုံး အဖြေတစ်ခု ကျွန်တော့်တို့ လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့နေတာကို သူ အသေအချာပဲ အကဲခတ်လိုက်နိုင်တာကို ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။

"ဒီဆိုင်မှာ ပေါက်စီဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ နောက်... ပေါက်စီအကြောင်း မမေးနဲ့။"

ကျွန်တော့်နောက်က ဖြတ်ဝင်လာတဲ့ အသံက မာမာကျောကျော။ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားပြီး ဘယ်အချိန် အတွင်းခန်းထဲက ထွက်လာမှန်း မသိတဲ့ အန်တီကြီးကို လှည့်ကြည့်မိပါတယ်။ ဦးကတုံး လာရင် အတွင်းခန်းထဲ ဝင်ဝင်ရှောင်နေတတ်တဲ့ အန်တီကြီးဟာ ဒီ တစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကို ကူညီဖို့ ထွက်လာခဲ့တယ်လေ။

"ပေါက်စီ မရှိပေမယ့် စမူဆာတော့ ရှိတယ်မို့လား"

"ဟင်... ဟို... နင်..."

လုံးဝ မျှော်လင့်မထားတဲ့ စကားလုံးပါပဲ။ အန်တီကြီးလည်း သူ့ မထင်မှတ်ထားတဲ့ ဦးကတုံး စကားကြောင့် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမယ် ဆိုတာကိုတောင် မေ့လျော့သွားပုံ ရတယ်။

ဦးကတုံးကတော့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ဆံပင်မရှိတဲ့ သူ့ခေါင်းကိုသူ ပြန်ပွတ်သပ်နေတယ်။ သူ့လာတိုင်း ရှောင်နေတတ်တဲ့ အန်တီကြီးကိုလည်း ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာနဲ့ပဲ မော့ကြည့်တယ်။ သူ့အကျင့်အတိုင်း မျက်နှာကို ကြည့်တာထက် အန်တီကြီး ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ဘယ်နေရာတွေကို ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ ဒါကို အန်တီကြီးလည်း သိမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာထဲ သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် သိလိုက်တာက ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေး မလုံခြုံတော့ဘူး ဆိုတာပဲ။ နောက်ထပ် ကျွန်တော် သိလိုက်တာတစ်ခုက ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါလား ဆိုတာကိုပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အတက်မပေါက်သေးတဲ့ ကြက်ဖလေး တစ်ကောင်မျှပဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်သေးဘူး။ အဲဒီနေ့က ဦးကတုံး အန်တီကြီးကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတင် ညစ်ညမ်းစကားလုံးတွေနဲ့ ကျူးကျော် စော်ကားသွားတာကို ကျွန်တော် သမင်လေးတစ်ကောင်လို၊ ယုန်လေးတစ်ကောင်လို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ကြည့်နေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီညနေက အမေတို့ကို ပြန်ပြောပြရင်း အန်တီကြီး မျက်ရည်ကျခဲ့တာကိုလည်း ဒီအတိုင်း ကြည့်နေခဲ့ရတယ်။ အန်တီကြီးနဲ့အတူ လိုက်ငိုခဲ့တဲ့ အန်တီပိုလေးရဲ့ မျက်ရည်တွေ၊ "ကွယ် ..." လို့ လေသံရှည်ရှည်လေး ဆွဲပြီး မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နဲ့ ညည်းတွားလိုက်တဲ့ အဘွားရဲ့ မိုးအုံ့သလို မှိုင်းအိနေတဲ့ မျက်နှာ၊ လူကြီးတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို တစ်မျက်နှာချင်း လိုက်ကြည့်နေတဲ့ ညီမလေးရဲ့ မျက်လုံး ကြည်ကြည်လေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ကျောက်ဆောင်ကြီးလို ငြိမ်သက်နေတဲ့ အမေမျက်နှာ အားလုံး... အားလုံး... ဒါတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော်ဒီ အတိုင်းပဲ ကြည့်နေခဲ့ရတယ်။

* * *

"ငါတို့ လှိုင်သာယာကို ပြန်ပြောင်းကြမလား"

အားလုံး ကိုယ့်ဝေဒနာနဲ့ကိုယ် ငြိမ်သက်နေချိန်မှာ အန်တီပိုလေး မရဲတရဲ မေးခွန်း။ ကိုယ် မနှစ်မြို့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နယ်နိမိတ်ထဲက ဘယ်လို လွတ်မြောက်နိုင်မလဲလို့ အန်တီပိုလေး တွေးနေတယ် ထင်ရဲ့။

အမေက အန်တီပိုလေးဘက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ပြီး "ကျွတ်" ခနဲ မြည်အောင် စုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက်တယ်။ "နင် ဘာမှ မသိပါလား" ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ယမ်းနေတယ်။

"မိပိုရယ်... ဆိုင်က အရင်လောက် မရောင်းရတော့ဘူး ဆိုတာ နင်လည်း အသိ၊ ဟို မသာကောင် ကတုံးကိုတောင် လစဉ်ကြေး မပေးနိုင်တာ နှစ်လ ရှိပြီလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီ ကောင် ဒီလို တင်တင်စီးစီးတွေ ပြောထွက်တာ၊ တချို့က လက်ဖက်ရည်ရတဲ့ အသေးလေးဆိုင်ဘက် ရောက်ကုန်တာ နင်လည်း မြင်နေရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့... ဒီနေရာလေးမှာ တစ်နေ့ ရောင်းအား တက်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်လို့ ရသေးတယ်..."

"အရေးအကြီးဆုံး အချက်က လူနေလို့ ရနေသေးတာပဲ၊ အိမ်လခမကုန်ဘူး၊ အကြီးကောင်လည်း ကျောင်းနီးတယ်၊ ငါတို့ ဒါတွေလည်း ထည့်တွေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့ဟယ်... ပြီးတော့ ဟိုမှာလည်း ကိုယ့်အိမ်ပိုင် ရှိတာမှ မဟုတ်တာ..."

အမေ့စကားဆုံးတော့ စကားဝိုင်းလေးလည်း ပြန်တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုလို့ သဘောပေါက်ထား ကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးထဲက တိတ်ဆိတ် ညနေခင်းလေးမှာတော့ တခြား အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ရှိနေတယ်။ ဟော့ဒီလို တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံကိုတောင် ကျွန်တော့် စိတ္တဇနားက ကြားနေရတယ်။

အဲဒီတစ်ညလုံး ငါ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုတည်းကို ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်မေးနေခဲ့မိတယ်။ လည်ချောင်းတွေ ခြောက်ကပ်လာတဲ့ အထိ၊ အဖေ့ကို မုန်းတီးစိတ်နာသွားတဲ့ အထိ။

အဖေ မရှိတော့တဲ့နောက် ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးနဲ့အတူ ကျွန်တော့် အချိန်ဇယားတွေလည်း ပြောင်းလဲကုန်တယ်။

မနက်စောစော အိပ်ရာ ထတယ်။ မီးသွေး မီးဖိုကို မွှေးတယ်။ ရေနွေးအိုး တည်တယ်။ ဈေးထဲပြေးပြီး ပဲပြုတ် ဝယ်တယ်။ အမေတို့၊ အန်တီကြီးတို့ ထမင်းအိုး တည်ကြ၊ ဆေးကြ ကြောကြ လုပ်နေချိန်မှာပဲ ဆိုင်ရှေ့က တာလပတ်ကာကို မ၊ ဒေါက်ထောက်ပြီး တံမြက်စည်း လှည်း၊ ပြီးတော့ ခုံတွေ ပြန်ခင်း။ ပြီးတာနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်အထိ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်သလို ဆက်ဆံခဲ့ဖူးတဲ့ ရေထမ်း ထမ်းပိုးကို ကောက်ကိုင်ရပါတော့တယ်။ မဝေးသေးတဲ့ တစ်ချိန်က "ရှက်စရာ" လို့ ကျွန်တော် ယူဆခဲ့ဖူးတဲ့ အန်တီပိုလေး အော်နေကျ "ဘေးကို ဘေးကို..." ဆိုတဲ့ သတိပေး အော်သံကို ကားတစ်စီးရဲ့ ဟွန်းတီးသံသဖွယ် ကျွန်တော့်နှုတ်က ထွက်တတ်နေပါပြီ။ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတာနဲ့ "ဘာစားမလဲ၊ ဘာသောက်မလဲ"

ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို အလိုအလျောက် သွက်သွက်လက်လက် မေးတတ်နေပြီ။

ကျောင်းချိန်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားတယ်။ ကျောင်းသွားတာနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ခြင်းချက်အနေနဲ့ ပြောစရာတွေ ရှိနေတယ်။

ကျောင်းသွားတဲ့အခါ ကျွန်တော့် ကျောပိုးအိတ်ထဲ ကျောင်းစာအုပ်တွေ ထည့်လိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်း ရှိနေတာက မိသားစုရဲ့ သောကမီးလျှံတွေ။ ကျောင်းမှာ သင်ယူရသမျှကလည်း ဖခင်စွန့်ပစ်သွားတဲ့ လမ်းဘေးဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်က ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝသင်ခန်းစာ အသစ်အသစ်တွေချည်း ဖြစ်နေတယ်လေ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ပြေးလွှားနေတတ်တဲ့ မြင်းပေါက်လေး တစ်ကောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြေးထွက်သွားတဲ့ ခြေထောက်တွေကို သံသယနဲ့ လိုက်ကြည့်တတ်တဲ့ ရေစိုငှက်ကလေး တစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို လှလိုက်တာဆိုပြီး ငေးမောမိသွားပြီးမှ အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ကျွန်တော် မသိတဲ့ ရှုပ်ထွေးမှုပေါင်းများစွာ ရှိနေမှာပဲလို့ သံသယဝင်တတ် နေပြီလေ။

ကျွန်တော့် ဖြစ်တည်မှုကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေကို နားလည်လာတယ်။ ပြီးတော့ လက်ခံလိုက်တယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စဉ်းစားဖို့ အသက်အရွယ်အရ စောလွန်းသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က လူ့ဘဝရဲ့ လောကဓံ လှိုင်းလုံးကြီးနဲ့ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ စောပြီး ဝင်တိုးတိုက်ခဲ့ရတဲ့ လှေငယ်လေးတစ်စင်း။ လောကဓံဆိုတာ လူတစ်ယောက်ကို မြန်မြန် အရွယ်ရောက်စေပါလားလို့လည်း တအံ့တဩ တွေးနေမိပါတယ်။

(၃)

"မမကြီး... ကျွန်တော် ဘာကုလုပ်ရဦးမလဲ..."

အသားညိုညို၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ ကိုယ်လုံးပြားပြား၊ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ဦးကျော်လေးဟာ ဆိုင်ရှေ့ တာလပတ် အဖီကြီးအောက်က ငုံ့ကိုင်းလို့ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတယ်။ သူကတော့ ဒီလိုပဲ။ အဖေ ရှိနေစဉ်ကတည်းက အတိုင်းပဲ။ လမ်းထိပ် ဗာဒံပင်အောက် ဆိုက်ကားဂိတ်ကနေ ကျွန်တော်တို့ဆိုင် လှမ်းကြည့်လို့ လူကျနေပြီဆို သူ့ဘာသာ ရောက်လာတာပဲ။ ဆိုင်က ဟိုဟိုဒီဒီ ခိုင်းဖို့ လူလိုပြီ ဆိုရင်လည်း ဆိုက်ကားဂိတ်ဘက် လှမ်းကြည့်ပြီး လက်ပြ လိုက်ရုံပါပဲ။ အခကြေးငွေရယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ ကူညီနေကျ။

အခုလည်း ကြည့်၊ ဆိုင်မှာ လူနည်းနည်း ကျနေတာ မြင်တာနဲ့ ဦးကျော်လေး ပြေးလာတာပဲ။ အင်ဂျင်ပိုင်ကြော်ငြာ တီရှပ်နဲ့။ နီကီတံဆိပ် ရိုက်ထားတဲ့ လျှာထိုးဦးထုပ်နဲ့။ ဝတ်ထားတဲ့ ပုဆိုးကတော့ တစ်ပတ်မက နွမ်းနေပါပြီ။ ဒီကြားထဲ လက်တောက် ဇယ်ခုံဝိုင်းက ထလာလို့ ထင်ရဲ့၊ ပုဆိုး တင်ပါးနေရာမှာ ဖုန်ကွက်ရာတွေ ထင်လို့။

ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအချိန် ဦးကျော်လေး လာရင် ပိုသဘောကျတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံဆို ကျွန်တော် နားရတယ်မို့လား။ ဟိုနားဒီနား လိုတာ ပြေးဝယ်စရာ ရှိရင်လည်း "အကြီးကောင်... နေ... နေ" ဆိုပြီး သူပဲ ပြေးသွားတာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောင်းက ထမင်းစား ပြန်လာတာ ဆိုတော့ အချိန်တွေ လုံလုံလောက်လောက် ရရှိနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန် ဆိုတော့ ဆိုင်ထဲ လူကျနေပါတယ်။ ဆိုင်ရှေ့ ဆောက်လုပ်ရေး ဆိုက်ထဲက အလုပ်သမားတွေ၊ နောက်ဘက် ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ တခြားစားသုံးသူတွေ လာဆုံနေပါတယ်။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးလေး ကတော့ တစ်နေ့မှာ နှစ်ကြိမ်လောက် ဖြစ်တတ်တယ်။ များသောအားဖြင့် သူတို့ ထမင်းချိုင့်နဲ့ သူတို့ လာကြတာ ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ကြက်ဥကြော် ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဖက်သုပ် ဖြစ်ဖြစ်၊ ထမင်းဖြူပဲ ဖြစ်ဖြစ် မှာတတ်ကြတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ကော်ဖီမစ်နဲ့ အအေးပုလင်းလောက်တော့ သောက်သွားတတ်ကြသေးတယ်။

"ကျော်လေးရယ်... နင့်... ပါစင်ဂျာတွေ လွတ်ကုန်ဦးမယ်... ငါတို့ နိုင်ပါတယ်ဟဲ့"

အမေက လက်ဖက်သုပ် နေရာကနေ လှမ်းပြောတယ်။ ဦးကျော်လေး စားပွဲဝိုင်းတွေကို ရေနွေးဓာတ်ဘူးတွေကို လိုက်ဖြည့်နေရင်း ခေါင်းယမ်းပြတယ်။

"မမလေးကလည်း ဒီအချိန်ဆို ဘယ်က ပါစင်ဂျာ ရှိရမလဲ၊ ပါးတယ်ဗျ..."

ဦးကျော်လေး အပြောကို နားထောင်ပြီး အန်တီကြီးက မသိမသာ သက်ပြင်းချတယ်။ ပြီးတော့ တိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲက ငွေစက္ကူတချို့ ထုတ်လိုက်တယ်။

"ကဲ... ဒါဆိုလည်း ကျော်လေးရေ လမ်းမဘက်ဆိုင်က ကြက်ဥ တစ်ကတ်လောက် ပြေးဝယ်ပါဦးဟယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး..."

သူ ဦးထုပ်လေးကို ခေါင်းမှာ သေချာပြန်တည့်လို့၊ အန်တီကြီး ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ပုဆိုး ခါးကြားညှပ်လို့ ဦးကျော်လေး ဆိုင်အပြင် ထွက်သွားတယ်။ ညီမလေးလက်ကို ဆွဲလို့ ဆိုင်ရှေ့ ထွက်လာတဲ့ အဘွားက ဦးကျော်လေး

ကျောပြင်ကို မျက်မှန်ဝိုင်း အကြီးကြီးနဲ့ လှမ်းကြည့်နေလေရဲ့။

"အင်း... မောင်မင်းကြီးသားကို ကျေးဇူးတင်ရမလို့ပဲ..."

ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးကျော်လေးကို ကျေးဇူးတင်ရမလို့ပဲ။

ဦးကျော်လေးက ရွှေပြည်သာမှာ နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝကတော့ ရွှေပြည်သာနိုင်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်။ ကလေးတစ်ယောက် ရဖူးတယ်။ ပြီးတော့ တချို့အိမ်ထောင်သည်တွေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတဲ့အတိုင်း လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ်။

"အိမ်မှာက မိသားစု များတယ်၊ အစ်မတွေ ညီမတွေနဲ့ ဆိုတော့ ပိုဆိုးတယ်၊ သူ့ဘက်က ကြည့်တော့လည်း မှားတယ်လို့ မပြောသာပါဘူး..."

ဆိုင်မှာ အေးအေးလူလူ လာထိုင်ရင်း အဘွားနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အဖေတို့ အမေတို့နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် စကားလက်ဆုံကျပြီ ဆိုရင် ဗာဒံပင်အောက်က ဆိုက်ကားဂိတ်လေးမှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့တဲ့ သူ့အတိတ် ဒဏ်ရာတွေက သွေး ပြန်စို့လာတတ်တယ်။ အသားညိုညို၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး သဲ့သဲ့ ရှိပေမယ့် စကားပြောရင် နူးညံ့တတ်တဲ့ ဦးကျော်လေး အသံက သူ့အတိတ်ဒဏ်ရာမှာ သွေးပြန်စို့လာပြီဆို ပိုနူးညံ့သွားတတ်တယ်။

"အိမ်က ကျဉ်းကျဉ်း၊ မိသားစုက များများ ဆိုတော့ သူ့မှာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောချင်ပြီ ဆိုရင်တောင် ဘယ်နေရာ သွားပြောရမှန်း မသိဘူး၊ ညီမတွေ အစ်မတွေကလည်း မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ လင်မယားနှစ်ယောက် တိုးတိုးပြောတာများ တွေ့ရင် သွေးထိုးတယ်လို့ ထင်ကြပြန်ရော"

"နောက်ကျတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောချင်ရင် အိမ်မှာ မပြောတော့ဘူး၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ လှည့်ပြီး အိမ်နဲ့ဝေးရာ ခေါ်ထုတ်လာတာပဲ၊ လူနေအိမ်ခြေတွေ ကျဲတဲ့ လမ်းပေါ်ရောက်မှ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပေါက်ကွဲတော့တာပဲ"

ဒီလိုနေရာများ စကားရောက်ပြီဆို ဦးကျော်လေး မျက်နှာမှာ မချို့(ချိ?)ပြုံးလေးတွေ ရေးရေးကလေး ဖြတ်ပြေးသွားတတ်တယ်။

"တစ်ခါတစ်ခါ ငိုတယ်၊ ငိုတာမှ အော်ငိုတာ၊ ကျွန်တော့်ကို ထုရိုက်တယ်၊ လမ်းဘေး မြေပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချတဲ့အခါ ထိုင်ချတယ်၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေတဲ့ ကားတွေ လူတွေကလည်း ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်သွားကြတော့ ကျွန်တော် ရှက်တာပေါ့၊ သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် တွန်းထိုးမိတဲ့အထိပဲ"

"နောက်မှ ကျွန်တော် သူ့ကို နားလည်လာတယ်... အိမ်မှာ ယောက်မတွေကြား

သိမ်ငယ်ရသမျှ ပါးစပ်ပိတ် ငြိမ်ခံနေရသမျှကို ဒီနေရာမှာ လာပြီး သူပေါက်ကွဲတာ... ကျွန်တော် သူ့ကို နားလည်လာတဲ့ အချိန်ရောက်တော့ နောက်ကျသွားပြီ... သူ့မှာ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘူး... ကလေးလက်ကို ဆွဲပြီး သူ အညာပြန်သွားတယ်..."

ဦးကျော်လေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းမှာ ရယ်သံ မပါပါဘူး။ အပြုံးလေး တစ်ပွင့်၊ နှစ်ပွင့်တောင် ကျွန်တော် မခံစားရဘူး။

အဘွားကတော့ "ရေစက်ရှိသလောက်ပေါ့ လူလေးရယ်" လို့ နှစ်သိမ့်ရင်း သူ့ဆေးလိပ်ကြီးကို တထောင်းထောင်း ဖွာနေတော့တာပဲ။

ဦးကျော်လေးက ရွှေပြည်သာမှာ နေတယ် ဆိုပေမယ့် မနက် ခုနစ်နာရီ မထိုးခင် ဗာဒံပင်အောက်က ဆိုက်ကားဂိတ်ကို ရောက်နေတတ်ပြီ။ သူ့ဆိုက်ကား ရှေ့ပိုင်း ကူရှင်ပေါ်ထိုင်လို့ ဘောလုံးဂျာနယ် တစ်စောင်စောင် ဖတ်ရင်း ခရီးသည် စောင့်နေတတ်တယ်။ ခရီးသည် ပါးချိန်ဆို ကျားထိုးတဲ့ ပိုင်းမှာ တစ်ခါတလေ တွေ့ရတတ်တယ်။

အစတုန်းကတော့ ဦးကျော်လေးက နေ့ပိုင်းပဲ ဆိုက်ကားနင်းတာ။ ညနေဆို သူ ရွှေပြည်သာကို ပြန်ပြီ။ နောက်တော့ သူ့ကို ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ညပိုင်းပါ တွေ့လာရတယ်။ သူကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ။

"လစာရင်းနဲ့ မလောက်တော့လည်း အိုဗာတိုင် ဆင်းရတာပေါ့ဗျာ" တဲ့။

* * *

(၄)

မကြီးသီတာ ထွက်သွားပြီး တစ်လလောက် ကြာတော့ အန်တီမြင့်တို့ အသုပ်ဆိုင်လေး လုံးဝ ပိတ်သိမ်းသွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဖေ ထွက်သွားပြီး သုံးလအကြာမှာပဲ ညဘက်အချိန်မှာပါ ဆိုင်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထိပ် လမ်းမကြီးပေါ်က စည်ပင်ရုံးကြီးရဲ့ အုတ်တံတိုင်း ဘေးမှာပါ။ အဲဒီမှာ ရေတမာပင်တန်းလေးတွေလည်း ရှိတယ်။ ခုံတွေကိုတော့ တခြားဆိုင်တွေလိုပဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပဲ ခင်းလိုက်ကြတယ်လေ။

အမေတို့၊ အန်တီကြီးတို့ကတော့ နောက်တစ်ဆိုင် ထပ်ဖွင့်တာလို့ လူကြားကောင်းအောင် ပြောကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ယိုင်နဲ့လာတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မူရင်းဆိုင်လေးရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့။

တကယ်တော့ ဒီလို ညနေခင်းဆိုင်လေး ထပ်ဖွင့်ဖို့ အကြံရသူဟာ အဖေ မရှိတဲ့နောက် အိမ်ထောင်ဦးစီးနေရာ အလိုလို ရောက်သွားတဲ့ အမေ့စိတ်ကူးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ဦးစီး မဟုတ်ပေမယ့် အစ်မကြီး အမိအရာဆိုပြီး အားလုံးအပေါ် ဩဇာရှိချင်တဲ့ အန်တီကြီး အကြံဉာဏ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားဂိတ်လေးမှာ နေ့ရော ညပါ ကျောက်ချနေတတ်တဲ့ ဦးကျော်လေးရဲ့ အတွေးတစ်ခုပဲ။

"မမလေးတို့... ရောင်းအားကျလာတယ် ဆိုပြီး ဒီလိုပဲ နေတာထက်စာရင် ညနေပိုင်းလေးပါ အပိုထပ်ဖွင့်ဖို့ လုပ်သင့်တယ်ဗျ"

အမေက ဆိုင်ရောင်းအား ကျလာတာ၊ ဦးကတုံးကို လစဉ်ကြေးတွေ ပေါင်းပေးနေရတာတွေ ညည်းတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောဖြစ်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

အန်တီကြီးက ဦးကျော်လေးနဲ့တော့ ဆွေးဆွေးနွေးနွေး ပြောဆိုချင်စိတ် ရှိပုံရတယ်။

"ကျော်လေးရယ်... ပြောတာက လွယ်တာဟဲ့... ဘယ်နားသွားဖွင့်မတုံး... ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး လမ်းဘေးဆိုင်တွေ ဒီလောက် ပွနေတာကို..."

"မမကြီးကလည်း သိပ်ဝေးဝေးတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့... ဒီမှာ ဟိုဘက် စည်ပင်ရုံးဘေးက ပလက်ဖောင်းလေဗျာ... ကားမှတ်တိုင်နဲ့လည်း ကပ်နေတာ... အရင်က ကောင်လေးတွေ နှစ်ယောက် ညပိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ဖွင့်ဖူးသေးတယ်လေ... ရေတမာပင်လေးတွေနဲ့လေ..."

"ဟုတ်တာပဲ မမတို့ကလည်း... ဘယ်လိုလဲ"

အန်တီပိုလေး မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ လင်းသွားပြီး သူ့အစ်မတွေဘက်က စိတ်အားတက်ကြွစွာနဲ့ လှမ်းမေးနေပါတယ်။

ဦးကျော်လေး ပြောတဲ့နေရာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရာဖွဲ့တည်နေတဲ့ ဟော့ဒီဆိုင်လေးနဲ့လည်း မဝေးပါဘူး။ အဖေနဲ့ ကျွန်တော် ညရေးညတာ အပေါ့အပါး ကိစ္စရှိရင် အဲဒီနေရာက ရေတမာပင်လေးတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး ရေမြောင်းထဲ ဖြေရှင်းခဲ့ကြတာ အကြိမ်ကြိမ်ပဲလေ။ အခုတော့ အဲဒီနေရာလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထပ်ဖွင့်ဖို့ ဦးကျော်လေးက အကြံပေးနေတာ။

"အေးဟေ့... စမ်းကြည့်တာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်... အဆင်မပြေတော့လည်း နောက်တစ်မျိုး စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့..."

အမေ့ရဲ့ စကားအဆုံးသတ်ဟာ ဒီညနေခင်းဆိုင်လေးရဲ့ မွေးဖွားခြင်း နိဒါန်းပေါ့။

ညနေ ၄ နာရီခွဲပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ပိတ်ဖို့ ပြင်ရပါပြီ။ အဲဒီအချိန် မပိတ်သေးလည်း ဘာမှ ထပ်ထူးခြားလာတာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတာနဲ့ စားပွဲတွေ၊ ခုံတွေကို တွန်းလှည်းကြီးပေါ် တင်ပြီး လမ်းမဘက် ရေတမာပင်တန်းလေးတွေ ရှိနေတဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို ကျွန်တော်တို့ တွန်းလာရတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ညနေခင်း ဆိုင်လေးကို စတင် အကောင်အထည် ဖော်ကြရတာပဲ။ ဒီ အခန်းကဏ္ဍမှာလည်း ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ အကြံစပေးခဲ့သူ ဦးကျော်လေး ပါဝင်ရပြန်တယ်။

ရေတမာပင်လေးတွေ ခြေရင်းမှာ စားပွဲဝိုင်း တစ်ဝိုင်းစီ ချခင်းကြတယ်။ စည်ပင်ရုံး အုတ်တံတိုင်း ရေမြောင်းနှုတ်ခမ်းနားမှာ အသုပ်၊ သုပ်တဲ့ စားပွဲခုံလေးကို လမ်းဘက် မျက်နှာမူပြီး နေရာချ။ LED မီးချောင်းလေးကို စားပွဲအထက် ရေတမာပင်ကိုင်းလေး တစ်ကိုင်းမှာ ကြိုးနဲ့ ချည်ထားရတယ်။ ဒါဆိုရင် ညကိုးနာရီခွဲအထိ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချနေတဲ့ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖြစ်သွားပြီ။

ရောင်းတဲ့ အစားအသောက်ကတော့ ထုံးစံ အတိုင်းပါပဲ။ လက်ဖက်သုပ်တို့၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်တို့၊ ဆေးဘဲဥသုပ်တို့ပေါ့။ ထမင်းဖြူနဲ့ ကြက်ဥကြော်ပေါ့။ ကော်ဖီမစ်တို့၊ တီးမစ်တို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ညနေပိုင်း ငါးနာရီလောက် ရောင်းရတာက တစ်နေ့ကုန် ဆိုင်မှာရောင်းရတာနဲ့ ရောင်းအားချင်းက အတူတူပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညနေခင်းဆိုင်လေး ဘေးမှာ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်လေးတစ်ခု ရှိနေတာက ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးရဲ့ ရောင်းအားကို သက်ရောက်မှု ရှိနေတယ်။

ညနေခင်း အိမ်ပြန်ချိန်ဆိုတာ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်တွေရဲ့ လူစည်ကားချိန်တစ်ခု မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်အပြန် ဘတ်စ်ကားစီးဖို့ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာကြတဲ့ လူတွေက ရေတမာပင်လေးတွေအောက် ကျွန်တော် ခင်းကျင်းထားတဲ့ စားပွဲလေးတွေမှာ ခေတ္တခဏ ဝင်ထိုင် သွားတတ်ကြတယ်။ အိမ်ပြန်ချိန်ခရီးကို ဆွဲဆန့်ထားချင်ကြတဲ့ သမီးရည်းစား စုံတွဲတွေ အတွက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးဟာ အချိန်ဖြုန်းလို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ အနီးဝန်းကျင် ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တချို့ကလည်း အေးအေးလူလူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေးရဲ့ ညနေခင်းမှာ လာရောက် ဝိုင်းဖွဲ့တတ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ အန်တီပိုလေးကတော့ ပင်တိုင် စားပွဲထိုးတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပျော်ပါတယ်။ အန်တီပိုလေးကတော့ အန်တီကြီးရဲ့ မျက်လုံးအောက်မှာ ပိုကျဉ်းကျပ်သွားသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ရေတမာပင်လေးတွေ အောက်က အမှောင်ရိပ်သန်းနေတဲ့ စားပွဲလေးတွေမှာ ဘဝရဲ့ ပျားရည်စက်လေးတွေ ချိုမြိန်စားသုံးနေကြတဲ့ စုံတွဲလေးတွေအပေါ် သူ့ညီမလေး အားကျသွားမှာ

စိုးရိမ်နေပုံရပါတယ်။

"မိပိုနော်... သိပ်အားကျမနေနဲ့ဦး..."

ရေနွေးကြမ်း ထပ်ဖြည့်ဖို့ ဖြစ်ဖြစ်၊ အသုပ် သွားချဖို့ ဖြစ်ဖြစ် စားပွဲဝိုင်းတွေ တစ်ဝိုင်းမှ တစ်ဝိုင်း ကူးသန်းနေရတဲ့ အန်တီပိုလေးကို အန်တီကြီး ကျိတ်ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ အတွက်တော့ စိတ်ညစ်စရာရယ်လို့ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အတွက် မောစရာ နေ့ရက်တွေထဲက ကံကောင်းထောက်မစွာ ရရှိခဲ့တဲ့ ရယ်စရာလေးတွေမျှပါပဲ။

ည ကိုးနာရီ ဆိုရင်တော့ ရေတမာပင်လေးတွေ အောက်က လွတ်ဟာသွားတဲ့ စားပွဲတွေကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်သိမ်းရတယ်။ ပြီးရင်တော့ ရှိရှိသမျှ ဆိုင်ကလေးရဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို တွန်းလှည်းကြီးပေါ် တင်လို့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဖြစ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို ပြန်တွန်းလာ ရတယ်။

ဒီလို ဆိုင်သိမ်းချိန် ဆိုရင်တော့ ဦးကျော်လေး ရောက်လာပြန်ရော။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ ဆိုင်သိမ်း၊ သစ်သား တွန်းလှည်းကြီးကို တွန်းပြန်လာကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အိမ်လေးထဲမှာတော့ အဘွားက ဇီးကွက်ကြီး တစ်ကောင်လို ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ကြီးဖွာလို့ စောင့်နေတတ်တယ်။ ညီမလေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်သိမ်းလာချိန်ဆို များသောအားဖြင့် အိပ်ပျော် နေနှင့်ပါပြီ။

အဖေ ထွက်သွားခဲ့တာ လေးလကျော်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးကတော့ အရင်နေရာမှာ အရင်အတိုင်း တည်မြဲနေဆဲ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေးကလည်း အဖေ မရှိတော့တာက လွဲလို့ အရင်အတိုင်း။ အဖေ ထွက်သွားခါစလို ထိုင်ခုံမှာထိုင်တဲ့အချိန် ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို မှီဖို့တောင် နောက်ကျောမလုံ ဖြစ်ရသလိုမျိုး ကျွန်တော် မခံစားရတော့ဘူး။ ညီမလေးလည်း တစ်ခါတလေ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိချိန်ကလွဲလို့ "အဖေ ဘယ်သွားလဲ" လို့ မမေးတော့ဘူး။

အဘွားကလည်း ဟိုအရင်ကအတိုင်း အခွင့်အရေးရရင် အိမ်ပုံပြင်ကို ပြောနေတုန်း။ ဆေးလိပ်တိုကြီးကို ဖွာနေတုန်း။ အန်တီကြီးကလည်း သူ့မှာ အစောင့်အရှောက်တွေ ရှိလို့ ယောက်ျားလေးတွေ ကပ်လို့ မရကြောင်း လေသံ လွှင့်နေတုန်း။

အန်တီပိုလေးကတော့ နည်းနည်း တိုးတက်လာပြီလို့ ပြောရမလိုပါပဲ။ အန်တီ ကြီးက နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးတာအပြင် လက်သည်းဆေး ဆိုးတာကိုလည်း ခွင့်ပြုလိုက်ပါပြီ။ ဒါ့အပြင် (ရုံးအလုပ်) လိုအပ်ချက်အရ စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကွန်ပျူတာသင်တန်းလည်း သွားတက်နေပြီလေ။

အမေ့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် သေချာ မပြောရဲပါဘူး။ အမေက လူကြီးတစ်ယောက်။ လောကလမ်းပေါ်မှာ လက်တွဲဖော် ပျောက်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပါ။ အမေ့မှာ အတွင်းစိတ် ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်နိုင်တဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေ အလွယ်တကူ ရှိနေမှာကို ကျွန်တော် ကြိုသိထားပါတယ်။ အဖေ ထွက်သွားပြီး ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်လောက် ကတည်းက အမေ အဖေ့အကြောင်း စကားစပ် မပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အဖေ့အကြောင်း စကားစပ် ပြောရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ တခြားသူတွေက အဖေ အကြောင်း လာမေးရင်တော့ ပြင်းထန်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေနဲ့ ဆက်ဆံတတ်ပါတယ်။

အဖေ မရှိတော့ပေမယ့် အမေ့စကားပြောသံဟာ အရင်ကလိုပဲ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောတတ်တယ်။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အမေ့မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးတွေ ဖွေးနေတတ်ပြီ။ ရယ်စရာ ကြားသိရရင် ရယ်မောလို့။ ဒေါသထွက်စရာရှိရင် ပေါက်ကွဲဆူဝေလို့။ ခင်ပွန်းယောက်ျား တစ်ယောက်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့သလိုမျိုး။ ကျောင်းဖွင့်ရက် မနက်ခင်းတွေဆို "အကြီးကောင်... ကျောင်းနောက်ကျဦးမယ်" ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုင်အလုပ်တွေ ကြားကနေ မပျက်မကွက် သတိပေးနေတတ်တယ်။

ရှင်းရှင်း ဝန်ခံရရင် အမေတို့ကသာ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားဖို့ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ရှိနေကြပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။

ကျောင်းဝင်းတံခါး အစိမ်းရောင်ကြီးကို ကျွန်တော် ကြောက်ရွံ့ စိတ်ပျက် လာပါတယ်။ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ တာလပတ် နံရံတွေကြား မွန်းကျပ်နေရသမျှ ကျောင်းဘောလုံးကွင်းထဲ ပြေးလွှားခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်တိုအတွင်း အတိတ်ကာလ တစ်ခုလို ဖြစ်ပျက် သွားခဲ့ပါပြီ။

ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နောက်ထပ် ပြဿနာ တစ်ခုကတော့ ကျောင်းစာနဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်။ မနက် ဆိုင်ဝေယျာဝစ္စတွေ ပြီးမှ ကျောင်းတက်ချိန်အထိ ပြေးလာ၊ ညနေ ကျောင်းဆင်းရင် ပလက်ဖောင်းပေါ် က ညနေခင်းဆိုင်လေးမှာ စားပွဲထိုး၊ ဆိုင်သိမ်းတော့ ည ကိုးနာရီကျော်ပြီ။ ဒီလို အခြေအနေထဲမှာ လိုက်ပါစီးမျောနေရတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် အတွက် ကျောင်းသား ဘဝဆိုတာ အနှေးနဲ့ အမြန် ဆိုသလို စိတ်ပျက်စရာ အဖြစ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ သေချာနေတာပဲ။

အမှန်တရားတစ်ခုကို သေသေချာချာ ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ဒါတွေဟာ အဖေမရှိတော့တဲ့နောက် အကာအကွယ်မဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ရိုက်ခတ်လာတဲ့ မဟာဒီလှိုင်းကြီး တစ်လုံး။ အစစအရာရာ ဦးဆောင်နေတဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး

တစ်ယောက် မရှိတော့တာဟာ တကယ့်ကွက်လပ်ကြီးပဲ။ အဲဒီ ကွက်လပ်ကြီးကို ဘာမှ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးတဲ့ ကျန်ရစ်သူတွေက ကမန်းကတန်း အစားထိုး ဝင်ကြရတယ်။ ဒါဟာ အစီအစဉ်မဲ့ ရုန်းကန်မှုတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့... ဘာမှ ပြောင်းလဲ မသွားသလိုမျိုး ကျွန်တော်တို့ အားလုံး (မတိုင်ပင်ထားရပါဘဲ) ဟန်ဆောင်ခဲ့ကြတယ်လေ။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောင်းသားဘဝဟာ... ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရှေ့က ကာထားတဲ့ တာလပတ်စ အပြာရောင်ကြီးလို ရာသီဥတုဒဏ်၊ အချိန်ကာလဒဏ်တွေရဲ့ တိုက်စားမှုတွေကြောင့် အရောင်လွင့်လာသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အလယ်တန်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ပီပြင်တဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို ကျွန်တော် မဖမ်းဆုပ်နိုင်တော့ဘူး။

* * *

(၅)

ကန်ရေပြင်ပေါ်ကို ကျောက်စရစ်ခဲလေး ပစ်ချကြည့်လိုက်မယ် ဆိုပါတော့။ ကျောက်စရစ်ခဲလေးဟာ ချက်ချင်း နစ်မြုပ်သွားမှာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကျောက်စရစ်ခဲလေး ကျရောက်သွားတဲ့ အတွက် ကန်ရေပြင်ပေါ် မှာ ပွက်ထသွားတဲ့ လှိုင်းဂယက်လေးတွေ ကတော့ တော်တော်နဲ့ ပျောက်ဆုံး မသွားဘူး။ ကန်ရေပြင်ပေါ် စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် လှိုင်းဂယက်လေးတွေ ရိုက်ခတ် ကျန်ရစ်နေခဲ့တယ်။

အဖေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်အထိ ကျွန်တော်တို့အတွက် မိဘကျေးဇူး မြင်းမိုရ်ဦးကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ။ အခုတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျောက်စရစ်ခဲလေး တစ်လုံးမျှပါပဲ။ အခုတော့ အဖေဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကန်ရေပြင်ပေါ် ကျရောက် နစ်မြုပ်သွားတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲလေး တစ်လုံး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေးရဲ့ ကန်ရေပြင်မှာ အဖေဆိုတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲလေး နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကန်ရေပြင်မှာ ဂယက်လှိုင်း လေးတွေ ချန်ထားရစ်ခဲ့တယ်။ အစကတော့ အဲဒီဂယက်လှိုင်းလေးတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်မထားခဲ့ဘူး။ မြင်လည်း မမြင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ရုတ်တရက် ပြိုလဲတော့မယ့် အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို ကျွန်တော်တို့ ရှိသလောက် ခွန်အားလေးတွေနဲ့ ဝိုင်းဝန်း ကျားကန်ကြရင်း . အဖေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းတွေကို အဖြေရှာချိန် မရှိခဲ့ဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဖေ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်ရောက်ချင် ပြန်ရောက်

လာနိုင်သေးတယ်လို့တောင် တွေးမိတဲ့အခါလေးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

အခုတော့ လှိုင်းဂယက်လေးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ နေ့လယ်ခင်း ကမ်းခြေလေးဆီ ဦးကျော်လေးနဲ့အတူ ဆိုက်ကပ်လာခဲ့တယ်။

"မနေ့ကဗျာ... မိသားစုကိစ္စလေး ရှိနေတော့ ကျွန်တော် ဆိုက်ကား မထွက်ဖြစ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်ညီမ လင်မယားပြဿနာပါ... အဲဒီကိစ္စနဲ့ သူတို့နေတဲ့ အရှေ့ဒဂုံကို ရောက်သွားတာ"

ဦးကျော်လေး အသံက ထုံးစံအတိုင်း တိုးရှရှ။ စကားပြောနေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေက အဝေးကို လွင့်လို့။

"သူတို့နေတဲ့ နေရာကလည်း ခေါင်လိုက်တာဗျာ... လယ်ကွင်းသာသာတွေပဲ... အဲဒါဗျာ... ယောက်ဖက စကားအေးဆေး ပြောပြချင်လို့ဆိုပြီး သူတို့နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို ခေါ်သွားတာ... သစ်စက်ကြီးနားမှာဗျာ... ဆိုင်လေးက ဒီလိုပဲ တာလပတ် တစ်ဖက်ရပ်မိုးလေးပဲ..."

"လက်ဖက်ရည်မှာမလို့ ဆိုင်ရှင်ကြည့်လိုက်တော့မှ... အစ်မရေ..."

ဦးကျော်လေးက ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ပုံစံက ဆက်မပြောနိုင်တော့တဲ့ ပုံမျိုး။ အမေရော၊ အန်တီကြီးတို့ရော၊ ကျွန်တော်ရော ဦးကျော်လေး မျက်နှာကို အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ဝိုင်းကြည့်နေမိကြတယ်။

"ဘယ်သူတုံးကွဲ့"

အဘွားကလည်း သူ့ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး ပါးစပ်က ဖြုတ်ပြီး မေးရှာတယ်။

ဦးကျော်လေးက သက်ပြင်းချတယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေကို အဝေးရောက်အောင် လွှင့်ထုတ်လိုက်တယ်။

"အစ်ကိုပေါ့ဗျာ..."

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကျော်လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်တစ်ခုကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရ သလိုမျိုးပါပဲ။ အတိတ်က နာကျင်မှု၊ အတိတ်က ပျော်ရွှင်မှု၊ အတိတ်က အသံ၊ အတိတ်က ဟန်ပန် အားလုံး အားလုံးကို ပြန်မြင်လိုက်ရ သလိုမျိုးပေါ့။ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ကြဘူး။

"သူကလည်း ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ကြည့်နေတာ...အဲဒီအချိန်မှာဗျာ... ဆိုင်နောက်ကနေပြီး ဗိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာရော"

"ဘယ်သူတုံး... ဘယ်ကောင်မတုံး အဲဒီမိန်းမ..."

အမေ့မျက်လုံး ပြူးပြူးတွေဟာ ကျွတ်ထွက်တော့ မလိုပါပဲ။ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေတယ်လို့တောင် ထင်နေရပါတယ်။ အမေ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင် ဝင်ရောက် ခုန်ပေါက်နေသလိုမျိုး ခုံးခုံးထနေတယ်။

ဦးကျော်လေးက ချက်ချင်း ဆက်မပြောသေးဘူး။ ဒီစကားတွေရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှု ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးကို ချိန်ဆနေပုံ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာရောက်မှတော့ သူ ရပ်တန့်ပစ်လို့ မရတာလည်း သူ နားလည်ထားပုံပါပဲလေ။

"သီတာအေး..."

ဦးကျော်လေးရဲ့ တိုးရှုရှုအသံဟာ ကျွန်တော့်နားထဲမှာတော့ ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲ သွားသလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နားတွေ အူသွားတယ်။ အမေတို့၊ အဘွားတို့ အသံတွေ အကုန်လုံး အကုန်လုံး ဟိုးအဝေးကြီးက ပြောနေကြတဲ့အတိုင်းပဲ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးနှစ်ခုကို ဖြစ်စဉ်တစ်ခုတည်းမှာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာပါလား။

ညနေခင်းရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ဖွင့်နေကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စကား သိပ်မပြောဖြစ်ကြပါဘူး။ မပြောမဖြစ် စကားတွေက လွဲလို့ပေါ့။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကို ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်နေကြတာပဲ။ အရင်ကလို အန်တီပိုလေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကတ်တွက်တာမျိုး၊ စကားနိုင် လုတာမျိုးတွေ မလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေးဟာ တစ်ယောက်အသံကို တစ်ယောက်က ပြန်မကြားရဲသလို ဖြစ်နေကြတာ။ တစ်ယောက်အသံဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို မြင်တွေ့နိုင်တဲ့ တံခါးပေါက်တစ်ခု မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်က ကိုယ့်တံခါးကို ကိုယ်လုံအောင် သော့ခတ်ထားကြရင်း ဟန်ဆောင်နေကြရတယ်။

နေ့လယ်က ဦးကျော်လေးနဲ့ ပါလာတဲ့ လှိုင်းဂယက်လေးတွေဟာ တည်ငြိမ်ဖို့ ကြိုးစားခါစ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစွန့်ပစ်ခံ မိသားစုလေးကို ပြန်လည် လှုပ်ရှားစေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကျည်းတန်တဲ့ အတိတ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် အနီးကပ် ပြန်တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပျောက်ကင်းပြီလို့ ထင်ရတဲ့ အနာဟာ နောက်တစ်ကြိမ် အဆိပ်တက်ခဲ့ကြတယ်။

ညခင်း ဆိုင်သိမ်းချိန်တန်တော့ ဦးကျော်လေး ရောက်လာနေကျအတိုင်း ရောက်လာတယ်။ သူ့ဆိုက်ကားလေးကို ပလက်ဖောင်း ရေတမာပင်လေးအောက် ခဏထိုးသွင်းလိုက်ပြီး စားပွဲတွေ၊ အိုးခွက်တွေ တင်ထားတဲ့ သစ်သား

တွန်းလှည်းကြီးကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ တွန်းရင်း အဘွားနဲ့ ညီမလေးတို့ စောင့်နေကြတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ညနေခင်း ဆိုင်ဖွင့်တဲ့ လမ်းမဘက်က ပလက်ဖောင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးက သိပ်မဝေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမကြီးကိုတော့ ဖြတ်သွားရသေးတယ်။ ကားတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများတဲ့ လမ်းမို့ ဆိုင်ဖွင့်ချိန်၊ ဆိုင်သိမ်းချိန်တိုင်း ကျွန်တော်နဲ့ ဦးကျော်လေးပဲ တွန်းလှည်းတွန်းတဲ့ တာဝန်ကိုယူနေကျ။

တွန်းလှည်း တွန်းလာကြပေမယ့် ဦးကျော်လေး မျက်နှာလည်း သိပ်ကောင်းလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ နေ့လယ်က သူ ယူဆောင်လာခဲ့တဲ့ သတင်းစကားတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ခံစားနေကြရတာကို သူ့အပြစ်မကင်းသလို ဖြစ်နေပုံရတယ်။

"အကြီးကောင်ရာ... ငါကလည်း မင်းတို့ မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းဆိုတော့ မင်းတို့ သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ ပြောလိုက်တာကွ... ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားကြမယ်မှန်း ဘယ်ကြိုသိမလဲ"

လမ်းမကြီးကို တွန်းလှည်း ကျော်ဖြတ်လာပြီးတာနဲ့ ဦးကျော်လေး အသံထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ထင်ထားသလိုပါပဲ။ ဦးကျော်လေး သူ့အပြစ်မကင်းသလို ခံစားနေရတာ။ ပြီးတော့ ဒါဟာ ဦးကျော်လေး ကျွန်တော့်ကို လူကြီးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံစကားပြောတာ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲလို့လည်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ..."

ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး လူကြီးဆန်တဲ့ စကားမျိုး ပြန်ပြောသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒီထက် လူကြီးပိုဆန်တဲ့ စကားကိုလည်း ပြောချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြန်ပြောရမယ်မှန်း မသိဘူး။

"ဒါနဲ့... သူတို့ ဘယ်မှာ နေတာလဲ..."

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော့်ဘေးက တွန်းလှည်းအတူ တွန်းလာရင်းကနေ ဦးကျော်လေး ဖြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။

"ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... သိထားချင်လို့ပါ..."

"မင်းအဖေက မှာလိုက်သေးတာကွ..."

ဦးကျော်လေးက ကျွန်တော့်ဆီကနေ အကြည့်လွှဲပြီး တွန်းလှည်းရှေ့ကို

ကြည့်တွန်းနေရင်းက ခပ်တိုးတိုး ထပ်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ရှေ့မှာလှမ်းမြင်နေရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးရဲ့ တာလပတ် အကာအရံတွေကြားက မြင်နေရတဲ့ မီးရောင်လေးတွေကို ကြည့်နေရင်း ဦးကျော်လေး ရှေ့ဆက်မယ့် စကားအတွက် နားစွင့်နေမိတယ်။

"သူ... မှားခဲ့တယ် တဲ့..."

"ဒါပေမဲ့ သူ... ပြန်လှည့်လို့ မရတော့ဘူး တဲ့"

ကျွန်တော် ဒီစကားတွေအတွက် ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးချင်တော့ဘူး။ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မှုမှလည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် သိခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက် အကြောင်းကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး ဆိုတာကလွဲလို့ အဖေနဲ့ မကြီးသိတာတို့ အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။

"သူတို့ဆိုင်ကကွာ... လမ်းမပေါ်တော့ လမ်းမပေါ်ပဲ... ဒါပေမဲ့ နည်းနည်း ခေါင်တယ်ကွ... မင်း... သွားမယ်ဆို မြို့ပတ်ရထားနဲ့က ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်..."

ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်တော့ အဘွား ထွက်လာတယ်။ ညမီးရောင်တွေ အောက်မှာ အဘွားမျက်မှန်ကြီးက တလက်လက်နဲ့။ ဆေးလိပ်တိုက လက်ကြားမှာ ညှပ်ထားဆဲပဲ။ ဦးကျော်လေးက သူ့ဆိုက်ကားနဲ့ လက်ကျန်ပစ္စည်းလေးတွေ နောက်ဆုံးပိတ် သယ်ဖို့ အန်တီကြီးတို့ စောင့်နေတဲ့ ပလက်ဖောင်းဆိုင်လေးဆီ ပြန်လျှောက်သွားတယ်။ ကိုသေးလေး ဆိုင်ဘက်မှာတော့ ဂစ်တာသံလေးတွေ ကြားနေရပြီ။ ဦးကတုံးရဲ့ ရယ်သံကြီးကိုလည်း မသတိစရာ ကြားနေရပြီ။ ဒီဂစ်တာသံနဲ့ စိတ်ထဲက သီချင်း လိုက်မဆို ဖြစ်တာတောင် ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီလဲ။

"ဒီည နည်းနည်း နောက်ကျသလိုပဲ... မင်း ညီမလေးတော့ အိပ်ပြီ"

"အရင်အချိန်ပါပဲ အဘွားရဲ့"

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ထဲကို ပစ္စည်းတွေ နေရာတကျ ပြန်သိမ်းတယ်။ ဒီလို လုပ်နေရင်း ကျွန်တော် တွေးနေမိတာက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေးကိုလည်း ဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲမှာ နေရာတကျ ပြန်သိမ်းဆည်းလို့ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ ဆိုတာပါပဲ။ ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်မှန်း ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ လူဆိုတာ ဒီစားပွဲခုံတွေလို သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေမှ မဟုတ်တာ။ ပြောင်းလဲတတ်တယ်၊ ဖောက်ပြန်တတ်တယ်၊ လျှို့ဝှက်တတ်တယ်၊ နားလည်ရ ခက်တယ်။ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ တည့်တည့် မြင်နေရတာကိုတောင် ဒါအမှန်တရားပဲလို့ ယုံကြည်ဖို့ ခက်တယ်။

ပစ္စည်းတွေ ဆိုင်ထဲသွင်းပြီးတော့ အတွင်းခန်းထဲ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်တော့

ညီမလေးက အိပ်လို့။ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရပိုင်ခွင့် ချစ်မေတ္တာနဲ့ သူ့ရပိုင်ခွင့် ရင်ခွင်တွေကို စောစောစီးစီး ဆုံးရှုံးနေပါလားဆိုတဲ့ ဝေဒနာက ကျွန်တော့်အတွေးထဲ ခြေသံဖွဖွလေး နင်းပြီး ဝင်ရောက်လာပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်လက်မောင်း ပလွေရိုးလေးကို ကွေးညွတ်ကြည့်နေမိပေါ့။

* * *

(၆)

နောက်ထပ် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဲဒီလက်မောင်း ပလွေရိုးလေးကို ကွေးညွတ်ကြည့်ရင်း အတွင်းကျိတ် ပေါက်ကွဲသွားတဲ့ မီးတောင်တစ်လုံးရဲ့ ညတစ်ညကို ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ပြန်တွေးကြည့်ရင် အဲဒီညဟာ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးကို ကွက်ပြီး မုန်တိုင်းတစ်လုံး ဝင်မွေ့သွားသလိုပဲ။

အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ ပလက်ဖောင်းပေါ် ညနေခင်းဆိုင်လေး သိမ်းလာတော့ ညက ကိုးနာရီ ခွဲလှလှ။ ဆိုင်နီးချင်း ကိုသေးလေးရဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ ဂစ်တာပိုင်းလေး စနေပြီ။ ဦးကတုံးရဲ့ အော်ဂလီဆန်ဖွယ် သီချင်းသံကြီးကိုလည်း ဂစ်တာသံနဲ့ ကွဲပြားခြားနားစွာ ကြားနေရတယ်။ ဦးကျော်လေးကတော့ ဆိုင်က ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သယ်ပေးပြီးတာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားပြီ။

"စိတ်ညစ်တာဟယ်..."

အန်တီကြီးက ရေချိုးဖို့ အတွင်းခန်းထဲက ထမီရင်ရှားနဲ့ ထွက်လာရင်း ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွား သွားလေရဲ့။ ဆောင်းရာသီ ဆိုပေမယ့် ဆောင်းရာသီ ပျောက်ဆုံးနေပြီမို့ ပူလောင်အိုက်စပ်နေတဲ့ ဝက်ခြံလို အခန်းကျဉ်းလေးထဲ ဖြတ်သန်းနိုင်ရေးအတွက် ကြိုတင်စိတ်ညစ် ညည်းတွားလိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် တာလပတ်နံရံလေးသာ ခြားထားတဲ့ ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက်က ဂစ်တာသံတွေရဲ့ နိုင်ထက်ကလူ အသံတွေကြောင့်ပဲ တစ်ကိုယ်စာ တိုးတိုးလေး ပေါက်ကွဲသွားတာလား။

ည ကိုးနာရီခွဲဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးအတွက် မိုးမချုပ်သေးဘူး။ လီဗာကို အဆုံးနင်းပြီး ကျယ်လောင်စူးရှတဲ့ အင်ဂျင်သံတွေနဲ့အတူ သူ့ထက်ငါ ပြိုင်မောင်းနေကြတဲ့ ဒိုင်နာကားတွေပေါ်မှာ အိမ်အပြန် မြို့ပြလူသားတွေ ရှိနေကြတုန်း။ ပျော်ရွှင်ဖွယ် တစ်ခုခုဆီ ဦးတည်နေကြတဲ့ စိတ်အားတက်ကြွမှုတွေလည်း ရှိနေကြတုန်း။ ဒါပေမဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး

လုပ်ငန်းခွင်ကြီးကို မျက်နှာမူပြီး အစိုးရရုံးကြီးရဲ့ ဘေးနံရံကြီးကို ကျောမှီထားကြရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးတွေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကားသံ၊ လူသံတွေ ကင်းရှင်းစ ဖြစ်နေပြီ။ ညစဉ်လို မပျက်မကွက် တင်ဆက်နေကျဖြစ်တဲ့ ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက်က လွဲလို့ပေါ့။

အန်တီကြီးက ရေချိုးဖို့ ဆိုင်အပြင်ဘက်ထောင့်နားမှာ ထောင်ထားတဲ့ ရေတိုင်ကီဘက် ထွက်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ ရေလောင်းချိုးသံ တဗွမ်းဗွမ်း ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ ရေဖလားနဲ့ ရေတိုင်ကီ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိခတ်မိသံတွေ ကြားရတယ်။ ဆပ်ပြာခွက် ဖွင့်သံ၊ ဆပ်ပြာတိုက်နေတဲ့ လက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အရေပြား ပွတ်တိုက်မိသံ၊ ရေစိုလုံချည် ပြင်ဝတ်သံ...။ ဒီအသံတွေက လူတစ်ယောက်ယောက် ရေချိုးတိုင်း ကြားနေကျ ပုံမှန်အသံတွေပဲ။

ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက်က ဂစ်တာသံတွေက ရပ်သွားလိုက်၊ သီချင်း နောက်တစ်ပုဒ် ထပ်ဆိုဖို့ ငြင်းခုံလိုက်၊ အော်ဟစ်ရယ်မော လိုက်ကြပေါ့။ အချင်းချင်း ဆဲဆိုသံတွေကလည်း မကြားဝံ့ မနာသာစရာတွေ ထွက်လာ တတ်သေးတယ်။ အင်း... ဒီအသံတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် မထူးဆန်းတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်က စောစောက ယာယီသိမ်းထားတဲ့ စားပွဲခုံလေးတွေကို ပြန်ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ခုတင်တစ်ခု ဖန်တီးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလျားရှည်ရှည် ညကို ဖြတ်သန်းဖို့ အကောင်းဆုံး အိပ်ရာပဲဆိုပါစို့။

"ဟဲ့... ဘယ်သူကြီးတုံး..."

ရုတ်တရက် စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်တဲ့ အန်တီကြီးအသံက ကျွန်တော့်နားထဲ ကပ်ပြီး သေနတ်ပစ်လိုက်သလိုပဲ။ အော်သံနောက်မှာ ဒန်ရေခွက် လွတ်ကျသံ၊ ဝရန်းသုန်းကား လှုပ်ရှားသံတွေပါ ဒရောသောပါး ကြားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ရေသံတွေ တဗွမ်းဗွမ်း။

"နင်ဘယ်သူတုံး... ဟင်... အကြီးကောင်... မိဝေ... ဟဲ့... လာကြစမ်း မြန်မြန်..."

ဒေါသယမ်းအိုး ပေါက်ကွဲသွားတဲ့ အန်တီကြီး အော်သံတွေက တရစပ်...။

"ဟင်..."

ကျွန်တော် ဆိုင်ရှေ့လိုက်ကာကို ဖြုန်းခနဲ ဆွဲဖြုတ်ပြီး ထွက်လိုက်တော့ ရေတိုင်ကီဘေးမှာ အန်တီကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက်။ လမ်းမီးရောင်ပျံ့ပျက် သူတို့အပေါ် မှိန်တစ်ဝက်၊ မှောင်တစ်ဝက်။ အန်တီကြီးက လူစိမ်းအင်္ကျီကို အတင်းဆွဲထားရင်း ရေတိုင်ကီထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို အတင်းနှိုက်ယူလို့။

"မမ ဘာတုံး... ဘာတုံး... ဟင်... ကတုံး"

ကျွန်တော့်နောက်မှာ ကပ်ပါလာကြတဲ့ အမေတို့ အသံတွေက တအံ့တဩ ထွက်လာကြတယ်။ ဦးကတုံးကတော့ အန်တီကြီး လက်ထဲက ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားရင်း အမှောင်ထဲမှာ မျက်နှာဝှက်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။

"ဒီကောင်... ဒီကောင်... ငါရေချိုးနေတုန်း... အကြီးကောင် ရှာစမ်း တိုင်ကီထဲ... တိုင်ကီထဲကို သူ တစ်ခုခု ထည့်လိုက်တယ်"

အန်တီကြီးအသံက မောဟိုက်နေတယ်။ ဘေးနားမှာ ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက်က ဂစ်တာသမားတွေလည်း စုပြုံလို့၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆောက်လုပ်ရေး ဆိုက်ထဲက လုံခြုံရေးတွေလည်း အပြေးရောက်လာလို့။

ကျွန်တော် အခြေအနေကို အလုံးစုံ နားမလည်သေးပေမယ့် အန်တီကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ရေတိုင်ကီထဲ လက်နှိုက်ပြီး မွေနှောက်လိုက်တော့ မာမာကျောကျော အရာဝတ္ထုကို သွားစမ်းမိတယ်။

"ရပြီ... ရပြီ..."

လက်ကို မြှောက်ပြီး လမ်းမီးရောင်မှာ ကြည့်လိုက်တော့ ဒစ်ဂျစ်တယ် ဗီဒီယို ကင်မရာလေး တစ်လုံး။ ကျွန်တော့် အကြောတွေဟာ ဓာတ်လိုက်သွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော့် သွေးတွေဟာ မီးဖိုပေါ်က ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေနွေးအိုးကြီးထဲက ရေနွေးတွေအတိုင်း။

"ဟင်... နင်... နင်...ယုတ်မာလှချည်လား..."

အမေ့အသံက ကားဘီးနဲ့ ကြိတ်မိပြီး စဉ်ထွက်လာတဲ့ ကျောက်ခဲစလေးလို။

"မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး..."

ဦးကတုံးက များချိတ်မှာ မိနေတဲ့ ငါးတစ်ကောင် ဖျပ်ဖျပ်လူး ရုန်းကန်နေသလိုမျိုး အန်တီကြီးလက်ထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေတယ်။

အန်တီကြီးက ဦးကတုံးကို ဆွဲထားရာက ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို ရွံရှာမှုမျိုးနဲ့ သူနဲ့ အဝေးဆုံး ရောက်နိုင်သလောက် ရောက်အောင် ဆောင့်တွန်းလိုက်တာကြောင့် ကိုသေးလေးတို့အဖွဲ့ထဲ ယိုင်ကျသွားတယ်။

"ငါ ဘာမှ မလုပ်ရသေးပါဘူးဟာ... ကျိန်ပြောပါတယ်... ပြီးတော့ ငါ... မူးသွားလို့ပါဟာ..."

ဦးကတုံးအသံဟာ အခုတော့ သဲ့သဲ့ကလေး တိုးတိုးကလေး။ တကယ်တော့ သူ့အသံကို လူကြားမှာ ကြောက်နေတာကြောင့်ပဲ။ သူ့ဘာလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေ နည်းနိုင်သမျှ နည်းနည်းပဲ သိအောင် ကြိုးစားနေတာ။

"ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်မရယ်... အချင်းချင်းတွေပဲ... ပြီးတော့ သူ မူးနေလို့ပါ"

ကိုသေးလေးက အသံ တိုးမျှင်မျှင်လေးနဲ့ ဝင်ပြီး ရှေ့နေလိုက်ပေးတယ်။ ဦးကတုံးကတော့ ငါးမူးသွားလို့ပါ ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်းကိုပဲ မန္တန် ရွတ်သလို တဖွဖွ ရွတ်နေတယ်။ အန်တီကြီးက ရေစိုထဘီ ရင်ရှားကြီးပေါ် တဘက်ကြီး လွှားအုပ်လို့ အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် လက်ထဲက ကင်မရာကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ဦးကတုံးကို ပစ်ပေါက်လိုက်ပါတယ်။

"ငါတို့ကို အားကိုးမရှိဘူးဆိုပြီး ဝိုင်း အနိုင်ကျင့်ကြတာ... ငါသိတယ်... ငါသိတယ်..."

အန်တီကြီးရဲ့ ငိုသံမဲ့မဲ့ကြီးနဲ့ အော်သံစူးစူးကြောင့် အားလုံး ငြိမ်သက်သွားတယ်။ အမေနဲ့ အန်တီပိုလေးက အန်တီကြီးပခုံးကို ဖက်ပြီး ဆိုင်ထဲ ပြန်ခေါ်သွားကြတယ်။ ကိုသေးလေးတို့ အဖွဲ့တွေကလည်း ဦးကတုံးကို ပြန်ခေါ်သွားတယ်။ မြေပြင်ပေါ် ကျနေတဲ့ ကင်မရာလေးကိုတော့ မမေ့မလျော့ ပြန်ကောက် သွားကြလေရဲ့။

ကျွန်တော် သွေးတွေ ဆူဝေနေလျက်က ရေတိုင်ကီဘေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်ထဲက အန်တီကြီးရဲ့ ကျိတ်ကျိတ်ပြီး ရှိုက်ရှိုက်နေတဲ့ ငိုသံတွေက တာလပတ် အကာလေးကို ဖောက်ပြီး ကျွန်တော့်နားထဲ ချော်ရည်စီးကြောင်း တွေလို စီးဝင်နေကြတယ်။ ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက်က မကွဲသေးတဲ့လူစုရဲ့ ရယ်သံ တိုးတိုးတွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရှင်သန်မှုကို လှောင်ပြောင် နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခြိမ်းခြောက် နေကြတာလား။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် သတိရလိုက်တာက အဖေပါပဲ။ အဖေဟာ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးလောက် မြင့်ချင်မှ မြင့်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟော့ဒီ တာလပတ် အကာအရံလေးတွေထက်တော့ ပိုမိုလုံခြုံတာ အမှန်တရားတစ်ခုပဲ။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံလို့ မဖြစ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေါင်တစ်ခြမ်းအောက်က ရှင်သန်ခြင်း နေ့ရက်တွေဟာ တောနက်ထဲက ညတွေထက် ပိုမိုမှောင်မိုက်လို့ နေခဲ့ပါပြီ။

* * *

နောက်တစ်နေ့မနက် ဦးကျော်လေး ဆိုက်ကားဂိတ်ထွက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ကို ရောက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း စားပွဲလွှတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာကတော့

ထုံးစံအတိုင်း မဟုတ်ဘူး။ ဦးကျော်လေးရဲ့ ညိုမောင်းတဲ့မျက်နှာ အရေပြားတွေဟာ အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်တိုက်ထားတဲ့ ဖန်တုံးတစ်တုံးရဲ့ မျက်နှာပြင်လို တင်းမာပြောင်လက် နေတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကား စ,မပြောတာပါပဲ။

တကယ်တော့ ဦးကျော်လေးရဲ့ ဒီလို မျက်နှာထားမျိုးဟာ ညက ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေးထဲ မုန်တိုင်း ဝင်မွေ့သွားတာကို ကြိုသိနေကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ ဦးကျော်လေး ရောက်လာတာနဲ့ ဒီလိုသတင်းမျိုး ပေးချင်တဲ့လူတွေ ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မရှားပါဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဖေနဲ့ မကြီးသီတာ ပျောက်သွားတဲ့ သတင်းပြီးရင် ဒီလိုသတင်းမျိုးဟာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်အတွက် သည်းခြေကြိုက် သတင်းတစ်ပုဒ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လောင်းကြေးထပ်နိုင်တယ်။

ဦးကျော်လေး ရောက်လာတာ မြင်တော့ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ခံစားရတာက ဝမ်းသာခြင်းပဲ။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် ခံစားမှုတစ်ခု။ ပထမတော့ အဲဒီ နောက်ထပ်ခံစားမှုရဲ့ အမည်နာမကို ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခံစားမှုက ကျွန်တော့်သွေးကြောထဲမှာ ခုန်ပေါက်မြူးထူး နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်လာမိတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော် ပြန်သိလိုက်တယ်။ အဲဒါ လုံခြုံမှုဆိုတဲ့ ခံစားမှုပေါ့။ အဖေရှိနေတုန်းကလိုမျိုး ခံစားလိုက်တာ။ အဖေရှိနေတုန်းကလိုမျိုး ခံစားလိုက်တာလို့ သဘောပေါက်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ဦးကျော်လေးအပေါ် ရုတ်တရက် အမြင်ပြောင်းသွားသလို ဖြစ်မိသွားပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးကျော်လေးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦး မဟုတ်လား။

"ကျော်လေး... ငါ့မောင်... ကော်ဖီမစ် သောက်တော့မလား..."

အန်တီကြီးက ဦးကျော်လေးရဲ့ မျက်နှာပျက်နေမှုကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

ဦးကျော်လေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ လှိုင်းတွန့်ဆံပင်တွေ နေသားတကျ တွယ်ကပ်နေတဲ့ ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ခါယမ်းပြတယ်။ အန်တီကြီးက စူပါကော်ဖီမစ်ထုပ်ကို လက်လှမ်းနေရာက ရပ်တန့်သွားပြီး မီးစွဲစပြုနေတဲ့ လက်ပစ်ဗုံး စနက်တံကို ကြည့်နေသလိုမျိုး ဦးကျော်လေးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသွားခါနီး ကျောပိုးအိတ်ထဲ စာအုပ်တွေ ထည့်နေရင်းက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ အကဲခတ်နေလိုက်တယ်။

"မင်း ကြားပြီးပြီမို့လား"

အန်တီကြီး အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်။ ဦးကျော်လေးက ဒီတစ်ခါလည်း ခေါင်းဆတ်ပြ လိုက်တယ်။

"ညက ခွေးကိုက်သွားလို့ဟေ့... ခွေးကိုက်သွားလို့"

ပြောပြောဆိုဆို ညီမလေးလက်ကို ဆွဲပြီး အတွင်းခန်းထဲက ထွက်လာတာက အမေ။ အမေအသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်။ ကျွန်တော့်တို့ ဆိုင်လေးထဲသာ ကြားနိုင်ရုံပြောလိုက်တာ မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ တာလပတ်နံရံတစ်ဖက်က ကိုသေးလေး ကြားအောင် ရည်ရွယ်လိုက်တာကို ကျွန်တော် နားလည်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နားမလည်တာက ဦးကျော်လေး။ ညက အန်တီကြီးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်ထိ မျက်နှာပျက်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

"အကြီးကောင်... ကျောင်းသွားမှာ သွားလေ..."

အမေက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောလိုက်ရင်း ဦးကျော်လေး ထိုင်နေတဲ့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ထဲက ထွက်လာရင်း ကိုသေးလေးတို့ ဆိုင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ ဦးကတုံး ရောက်နေမလားလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ရက်သတ္တပတ်အကြာအထိ ဦးကတုံးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ရောက်မလာတော့ပါဘူး။

* * *

(၇)

ကျွန်တော် ညနေခင်း ကျောင်းကပြန်လာတော့ အမေနဲ့ အန်တီကြီးတို့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် စကားများနေကြတယ်။ အမေတို့က ဆိုင်အပြင် ရေတိုင်ကီတွေ ထောင်ထားတဲ့နားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေကြတာ။ ညနေခင်း ဆိုင်သွားထွက်ဖို့က ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။ အမေနဲ့ အန်တီကြီးတို့ ဘာတွေများ အကြိတ်အနယ် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုက်ပွဲဝင်နေကြမှန်း ကျွန်တော် အကဲခတ်လို့ မရဘူး။

အဘွားကတော့ ဆေးလိပ်တိုတစ်ဖက်၊ ညီမလေးတစ်ဖက် ဆွဲလို့ ဆိုင်ရှေ့က လမ်းလေးပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတယ်။ ညီမလေးက အဘွားလက်ထဲက သူ့လက်လေးကို ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသလို အဘွားကလည်း သူ့မြေးလေးရဲ့ လက်နုလေးကို သူ့လက်ထဲက လွတ်ထွက်မသွားဖို့ ကြိုးစားနေပြန်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တဟဲ့ဟဲ့နဲ့ အဆက်မပြတ် ဟန့်တားနေရပြန်တယ်။ အဘွားနဲ့ ညီမလေး ကြားမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အခြေအနေမျိုးပေါ့။

အမေနဲ့ အန်တီကြီးတို့ စကားများ ငြင်းခုံကြတာ ကျွန်တော့်အတွက် အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လူလောကရဲ့ အသံတွေကို စတင် ကြားရချိန်ကတည်းက အမေတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ငြင်းခုံသံတွေကို ရင်းနှီးခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု ဆန်းနေတာက အမေတို့ ညီအစ်မ ငြင်းခုံ စကားများကြတာ အရင်လို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပေါက်ကွဲ နေကြတာမဟုတ်။ အပြင်းထန်ဆုံး စကားလုံးတွေကို ရွေးချယ်ပြီး တစ်ယောက်ရဲ့ အားအနည်းဆုံး နေရာတွေကို ချိန်ရွယ်ပစ်ပေါက် ကြတာမျိုးလည်း မဟုတ်။

တကယ်ဆို အမေနဲ့ အန်တီကြီးတို့ စကားများဖြစ်ကြတာ ကြာပြီ။ ဖြစ်စဉ်နဲ့တိုင်းတာပြီး အတိအကျ ပြောရရင် အဖေ ဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးကနေ ထွက်သွားပြီးကတည်းကပဲ။ ညီမဖြစ်သူရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဟာ အန်တီကြီးရဲ့ အပြစ်တင်လွယ်တတ်၊ နှုတ်လွယ်တတ်တဲ့ အလေ့အကျင့် တစ်ခုကို ထိန်းကျောင်းနိုင်ခဲ့ပြီလို့ ကျွန်တော်တို့ ယူဆခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့...။

ဆိုင်ဘက်ကိုကျွန်တော်လျှောက်လာတာ တွေ့တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အရှိန်နည်းနည်း တန့်သွားကြတယ်။ အမေက လက်ပိုက်ရပ်နေရင်း ကိုယ်လုံးကို မဆိုသလောက် ယိမ်းလှုပ်လို့ ကျွန်တော့်ဘက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါဟာ လူတချို့ရဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ဘာမှ မထူးခြားသလို ဟန်ဆောင်ကြတဲ့အခါမှာ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့ အမူအရာမျိုး။ အန်တီကြီးကတော့ ရေတိုင်ကီရဲ့ နှုတ်ခမ်းနားပေါ် လက်တစ်ဖက်တင်ရင်း သူ စိတ်ဝင်စားပုံမရတဲ့ လမ်းဘက်ကို ငေးနေတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်းမဆုံဖို့ အားထုတ်ထားတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်တယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပုံရိပ်တချို့ကို ကျွန်တော် မမြင်စေချင်ဘူးဆိုတဲ့ လက္ခဏာပေါ့။

ကျွန်တော် ဘာမှမသိသလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ဆိုင်ရှေ့က တာလပတ် အဖီအောက်ကို ဝင်လိုက်ပါတယ်။

"အကြီးကောင်... အဝတ်အစား အရင်လဲ... ပြီးရင် အဲဒီမှာ လိုတာတွေ ထပ်ထည့်ထားဦး"

အမေက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လှမ်းပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ဘက်က တိုးတိုးတိုးတိုး အသံတွေ ထပ်ထွက်လာပြန်တယ်။ ကျွန်တော်က ဆိုင်အတွင်းခန်းထဲ ဝင်၊ ကျောပိုးအိတ် ပစ်ချပြီး တာလပတ် အကာလေးဘေးကို တိုးကပ်ပြီး နားစွင့်ကြည့်တယ်။

"ဟဲ့... နင်... မှတ်ထား... ယောက်ျားဆို အတူတူချည်းပဲ... ငါတော့ လုံးဝ လက်မခံဘူးနော်... အခုတစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောပြီးသား..."

"ထိုင်နေရင် အကောင်းသား... ထ,သွားမှကျိုးရတဲ့ဘဝ ဖြစ်ဦးမယ် ဆိုတာလည်း သတိထားဦးဟေ့"

အမေ့အသံက အသာစီးကနေ တရစပ် တိုက်စစ်ဆင်နေတဲ့ လက်ဝှေ့သမားလို။

တာလပတ်စနား ကပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်နားကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုပ်လိုက်မိတယ်။ အမေ့နဲ့ အန်တီကြီးတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ။ ဘယ်အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့များ ငြင်းခုံနေကြတာလဲ။

အန်တီပိုလေးကတော့ မျက်နှာအပျက်ပျက် ဖြစ်နေတာကလွဲလို့ ဘာမှဝင်မပြောဘူး။ အမေ အန်တီကြီးကို ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေထဲ "ယောက်ျား" ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သုံးကြိမ် လေးကြိမ်ထက် မနည်း ကြားလိုက်ရတယ်။ အန်တီကြီးဟာ အမေ့ကို နောက်ယောက်ျားယူဖို့ တိုက်တွန်းလို့များလား။ ဒါဆို ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဟင်...။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ ဦးကျော်လေးမျက်နှာက တန်းခနဲ ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲကနေ ခေါင်းယမ်းမိတယ်။ ဦးကျော်လေးကို ကျွန်တော် ခင်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အဖေအိပ်ရာ ဝင်အိပ်ဖို့ အထိတော့ ခွင့်မပြုနိုင်သေးပါဘူး။

လမ်းခွဲများ

(၁)

အဲဒီနေ့က ကျောင်းဖွင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းဝင်းထဲ မရောက်ခဲ့ဘူး။ မနက်ခင်း ကျောင်းတက်ချိန် နာမည်စာရင်း ခေါ်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်နာမည်ဟာ ပျက်ကွက်စာရင်း ဝင်သွားမှာ အသေအချာပါပဲ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ကျောင်းပြေးပါတယ်။

စာသင်ကျောင်းကို မချစ်တော့တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် အတွက် ကျောင်းဝင်းတံခါး ပိတ်ပြီးမှ ကျောင်းရှေ့ ရောက်သွားခြင်းရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ရလဒ်ဟာ ကျောင်းပြေးခြင်း ဖြစ်မြောက်သွားဖို့ အကောင်းဆုံးတွန်းအား ဖြစ်တယ်။

တကယ်တော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ကျောင်းပြေးရင် ဘယ်ကိုသွားရမယ်၊ ဘာတွေ လုပ်သင့်တယ် ဆိုတာတွေကို ကျွန်တော် မသိသေးဘူး။ ကျွန်တော် ကျောင်းပြေးရခြင်းရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ဟာ ကျောင်းမတက်ချင်တော့လို့ပါ။

အခုလို ဒီဇင်ဘာ၊ ဇန်နဝါရီဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လို အလယ်တန်းကျောင်းသားတွေ အတွက် စာမေးပွဲအကြိုရာသီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲမှာ၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာစာမှ မရှိဘူး။ အဆိုးတကား အဆိုးဆုံးကတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ခံစားချက်ထဲမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် မရှိတော့တာပဲ။

ပထမဆုံး ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့ နေရာက ဆူးလေဘုရား ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းနဲ့လည်း မဝေးသလို ဘတ်စ်ကားစီးစရာ မလိုဘဲ သွားနိုင်တဲ့ နေရာပေါ့။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မျက်စိလည်စရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး။

လူကြီးတွေ လုပ်သလို ဘုရားရင်ပြင်ကို လက်ယာရစ် ပတ်တယ်။ မွေးနံထောင့်က ဂဠုန်ရုပ်တုလေးကို ရေတွေ လောင်းတယ်။ နောက်ထပ် ၁၀ မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဘုရားပေါ်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာလုပ်စရာမှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဘုရားပေါ်က ပြန်ဆင်းပြီး မြို့တော်ခန်းမဘေးကနေ ဆူးလေလမ်းအတိုင်း အပေါ်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်တယ်။ နေပြည်တော်နဲ့ ရှေ့ဆောင် ရုပ်ရှင်ရုံတွေရှေ့မှာ ရုပ်ရှင်ပိုစတာတွေကို ငေးတယ်။ လူတွေကို ငေးတယ်။ ကားတွေကို ငေးတယ်။ တိုက်ခန်းတွေကို မော့ကြည့်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဘက် ရောက်တော့ ဘူတာကြီးဘက် ဆက်လျှောက်ခဲ့တယ်။

မကြာခင်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းပြေးရခြင်းရဲ့ အရသာကို နည်းနည်း သဘောပေါက်လာသလို ခံစားမိလာတယ်။ ကျောင်းပြေးတဲ့ ကောင်တွေ ဘာတွေ လုပ်လေ့ရှိကြတယ် ဆိုတာကိုလည်း ပြန်ပြန် သတိရလာတယ်။ ကျောင်းမှာ ကျောင်းပြေးတတ်တဲ့ ကောင်တွေ ပြန်လည်မျှဝေခဲ့ဖူးတဲ့ ကျောင်းပြေးခြင်း အတွေ့အကြုံ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲတွေကို ပြန်မြင်ယောင်လာတယ်။

ဘူတာကြီးနားရောက်တော့ ကုလားကား ပြတဲ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ အများကြီးပဲ။ ရုပ်ရှင်ရုံ ပိုစတာတွေကို ကျွန်တော် လိုက်ငေးတယ်။ ရုပ်ရှင် ဝင်ကြည့်ဖို့တော့ မတွေးရဲသေးဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အနိမ့်ဆုံး လက်မှတ်တန်ဖိုးကိုတောင် ပေးချေနိုင်တဲ့ မုန့်ဖိုးမှ မရှိတာ။

"ဟဲ့... ဟဲ့... တိုက်မိပြီ"

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရုတ်တရက် အော်သံနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော့်ပခုံးကို အတိုးတိုက် ခံလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဆွဲခြင်းလွှတ်ကျသံနဲ့ စာအုပ်တချို့ကျသံ။

"ဟယ်... ဒီကောင်လေး ငေးတိငေးမော လုပ်တာနဲ့..."

"နေပါ... ကိုယ် ကောက်ပေးပါ့မယ်"

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တို့ ပြန့်ကျဲသွားတဲ့

သူတို့ပစ္စည်းတွေကို ငွေကောက်နေကြတယ်။ ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ စာအုပ်တွေ ပြန်ကောက်နေကြတဲ့ စုံတွဲကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ စကားလုံးတွေ လေထဲ လွင့်ထွက်ကုန်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ကနေ ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ထားတဲ့ စကားလုံးတချို့ အလိုလို ခုန်ထွက်သွားတော့တယ်။

"အန်တီပိုလေး..."

ကျွန်တော့်အသံက ပျောက်ရှုသွားတဲ့ ပိုက်ဆံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံနဲ့ တူနေတယ်။

အန်တီပိုလေးက စာအုပ်ကောက်နေရာက ဖြုန်းခနဲ မော့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံး တုံ့ခနဲ။ တကယ်ဆို ကျွန်တော် ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးသွားခဲ့သင့်တာ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်လုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့မှာပဲ။

"အကြီးကောင်... နင်... နင်..."

"သား... သား... ကျောင်းပြေးတာ"

ကိုယ့်ပါးစပ်က ထွက်သွားတဲ့ စကားသံတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင် မယုံချင်ဘူး။

အန်တီပိုလေးက သူ့ဘေးကလူကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ထောင့်ကျဉ်းထဲ ပိတ်မိနေတဲ့ သားကောင်လေး တစ်ကောင်လို။ သူ့ဘေးကလူက အသားဖြူတာကလွဲလို့ ဘာပုံမှ မပေါက်ပါဘူး။ အမေ ပြောပြောနေတဲ့ မပေါက်တဲ့ ဘိန်းမုန့်မျက်နှာ ဆိုတာမျိုး။ ထူအမ်းအမ်းနဲ့။ လူကလည်း ခပ်ထုံထုံ ဖြစ်နေသလိုပဲ။

အန်တီပိုလေးက ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောဖို့ စကားလုံး ရွေးနေပုံ ရပါတယ်။ အတော်ကြာတော့မှ အန်တီပိုလေးအသံ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထွက်လာတယ်။

"အယ်... ငါလည်း ရုံးပြေးတာဟ"

အန်တီပိုလေးက ခြောက်သွေ့သွေ့ အသက်မပါတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဘဲကိုလည်း ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်မထားရပါဘဲ ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက် ကြပါတယ်။

"ဒါ... တူလေးလေ... ပို ပြောပြောနေတာလေ..."

သူ ကျွန်တော့်ကို ရယ်ပြတော့ မျက်လုံး မှေးမှေးလေး နှစ်လုံးက ပျောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေနဲ့

ထိုးဖွနေတယ်။

"အဝေးကြီး လျှောက်မသွားနဲ့နော်... ညနေပြန်လာရင် တီရှပ်တစ်ထည် ဝယ်လာခဲ့မယ်"

အန်တီပိုလေးက အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောပြီး သူ့ဘဲလက်ကို တွဲလို့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်သွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘူတာကြီး ခုံးတံတားပေါ် တက်လာခဲ့တယ်။ ခုံးတံတားပေါ်တက်တဲ့ လှေကားတွေဟာ ညစ်ပတ် ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ။ လှေကားထစ်တွေရဲ့ ထောင့်တွေမှာ ကွမ်းတံတွေးတွေက ရဲပတောင်း ခတ်လို့။ ပလတ်စတစ်အိတ်တွေ၊ ဆေးလိပ်တိုတွေက ကွမ်းတံတွေးတွေနဲ့ လုံးထွေးလို့။

ကျွန်တော် ဘူတာကြီးခုံးတံတားပေါ်က စကြံလမ်း အမိုးအောက်ကို ဆက်လျှောက်တယ်။ ပြီးတော့ မြွေကြီးတွေ ဆန့်အိပ်နေ တာနဲ့ တူတဲ့ ရထားတဲ့ဆိုင်းတွေ၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေအောက်က တိုးဝှေ့နေကြတဲ့ လူတွေကို ငေးရင်း အန်တီပိုလေးအကြောင်း တွေးနေမိပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ လူတွေမှာ ကျွန်တော်မသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေရတာလဲ။ မိသားစုထဲမှာ အန်တီပိုလေးရဲ့ နေထိုင်မှု ပုံသဏ္ဌာန်က လုံးဝ ဗလာသက်သက်။ အန်တီကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေ အောက်မှာ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်တာက အစ ကန့်သတ်ချက်တွေနဲ့။ အန်တီပိုလေးရင်ထဲမှာ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိခဲ့ရင်တောင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲက ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံထဲ တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကိုတွဲပြီး ဝင်သွားရဲတဲ့ သတ္တိတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝ မထင်ထားခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဒါ အန်တီပိုလေး အမှားလို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အရွယ်နဲ့တောင် မကြီးသိတာကို တိတ်တိတ်လေး ချစ်ခဲ့သေးတာ။ အန်တီပိုလေးမှာကော မရှိရဘူးလား။

ကျွန်တော်နဲ့ တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ အတူတူ ရှင်သန်နေလျက်က ကျွန်တော့် သွေးသားရင်းချာ တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော် မမြင်နိုင်တဲ့ ကျွန်တော်မသိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ နောက်ထပ် ဘဝတစ်ခု ရှိနေတာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်သိလိုက်ရတော့ တုန်လှုပ် သွားမိတယ်။

* * *

ညနေရုံးဆင်းချိန် အန်တီပိုလေး ပြန်လာတော့ စတိုးဆိုင်တံဆိပ် ရိုက်ထားတဲ့ စက္ကူအိတ်လေး တစ်အိတ်ပေးတယ်။ ညီမလေး အတွက်က တစ်အိတ်။

ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ သူ့ကတိအတိုင်း တီရှပ်လေး တစ်ထည်။ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ အနီရောင်လေး။ ကျွန်တော် သေချာ အသံမထွက်တတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ် စာလုံးပေါင်းတွေနဲ့ စတေးကာပုံတွေနဲ့။ ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်။

"ကောင်မလေးရယ်... အပိုတွေ သက်သက်လုပ်လာတယ်"

အမေက အန်တီပိုလေးကို ဆူတာလည်း မဟုတ်တဲ့ အသံနဲ့ ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သားနဲ့ သမီးအတွက် ကျေနပ်တဲ့ အရိပ်တွေကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ်။ အန်တီကြီးကတော့ သိပ်သဘောကျတဲ့ပုံ မရဘူး။ ဒီလို မိသားစု အကျပ်အတည်း ကြားထဲ ရုန်းကန်နေရချိန်မှာ ပိုက်ဆံကို ရေစစ်နဲ့စစ်ချပြီး သုံးစွဲရမယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ အန်တီကြီးအတွက် သူ့ရပ်တည်ချက်က မှန်နေပါလိမ့်မယ်။

"အိုး... လခထုတ်တဲ့ နေ့ကတည်းက ဝယ်လာမလို့..."

အန်တီပိုလေးက အတွင်းခန်းထဲက အဝတ်အစားလဲပြီး ပြောပြောဆိုဆို ထွက်လာတယ်။ အခုတော့လည်း ပလက်ဖောင်းဘေးက အသုပ်ဆိုင်လေးမှာ စားပွဲထိုးဖို့ တောက်တိုမည်ရ လုပ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတဲ့ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိမလေး ဖြစ်နေပြန်ရော။

အဲဒီနေ့က အန်တီပိုလေး ဝယ်လာခဲ့တဲ့ တီရှပ်တစ်ထည်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အန်တီပိုလေး ကြားက ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်ကို ပွင့်သွားစေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တူဝရီး နှစ်ယောက်ဟာ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လို နီးစပ်လာတယ်လို့ ခံစားမိတယ်။

"သူက နယ်မှာ နေတာဟ..."

လူပါးသွားချိန်ဆို ကျွန်တော် ခဏထိုင်နေတဲ့ စားပွဲမှာ အန်တီပိုလေးလည်း ဝင်လာတတ်တယ်။

"သူတို့က တရုတ်တွေ..."

"မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာတယ်ကွာ... နင့် အဲဒီအင်္ကျီတောင် သူဝယ်ပေးတာ..."

အန်တီကြီးတို့၊ အမေတို့ မကြားနိုင်တဲ့ အသံမျိုးလောက်နဲ့ အန်တီပိုလေးက တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောတတ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အန်တီပိုလေးရဲ့ တခြားလူတွေ မသိတဲ့ ဘဝရှင်သန်မှုတစ်ခုကို သိလာရတယ်။ အန်တီပိုလေးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ပိတ်ဆို့ကာထားတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်နိုင်၊ ပိတ်နိုင်တဲ့ သော့တစ်ချောင်း အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထား ရသလိုပေါ့။

အန်တီပိုလေးကတော့ ဟန်မပျက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကျောင်းပြေးတဲ့နေ့က ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ရုတ်တရက် ဝင်တိုးတိုက်မိတဲ့ အဖြစ် လုံးဝ မရှိခဲ့သလိုပဲ။ သူ့ဘဲ လက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တွဲပြီး ရုပ်ရှင်ရုံထဲကို ဘယ်တုန်းကမှ ဝင်မသွားခဲ့ဖူး သလိုပဲ။ ကျွန်တော် ကျောင်းပြေးတဲ့နေ့က သူနဲ့ တည့်တည့် သွားတိုးမိတဲ့ မတော်တဆမှုဟာ သူ့အတွက် ပိုလုံခြုံမှုကိုတောင် ဖြစ်သွားစေတယ်။ တီရှပ်အင်္ကျီလေးကတော့ ပိုစိတ်ချရအောင် ထပ်မံ သေချာလိုက်တာမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။

ကျွန်တော့်အတွက်မှာလည်း အန်တီပိုလေးရဲ့ လျှို့ဝှက်တံခါးသော့ကို ထိန်းသိမ်းပေးခြင်းဖြင့် ကျွန်တော် ကျောင်းပြေးခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကိုပါ ဖုံးကွယ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေတော့တယ်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဘဝထဲမှာကိုပဲ တစ်မိုးအောက်ထဲနေ မိသားစုတွေ မသိနိုင်တဲ့ နောက်ထပ် ဘဝတစ်ခု ရှိနေပြီပေါ့။

"ဟီ ဟီ... ငါ ဒီနေ့လယ် နေ့တစ်ဝက် ရုံးပြေးသေးတယ်... နင်ကော... ကျောင်းပြေးသေးလား..."

ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ခုံမှာ လာဝင်ထိုင်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်တဲ့ အန်တီပိုလေး အသံကြောင့် ကျွန်တော် မော့ကြည့်မိတယ်။ အန်တီပိုလေးဟာ သူတစ်ခါမှ မရဖူးတဲ့ အရပ်လေးနဲ့ ဆော့ကစားနေရင်း သူနဲ့ရွယ်တူ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြွားဝါသလိုမျိုး ကျွန်တော့်ကို လာပြောပြနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မအံ့သြတော့ဘူး။ ကျောင်းပြေးတဲ့ နေ့က ရုပ်ရှင်ရုံ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ဝင်တိုက်မိခဲ့စဉ်ကလို ကျွန်တော် မအံ့သြတော့ဘူး။ ဒါဟာ အန်တီပိုလေးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဘဝတွေရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ လောကတစ်ခုဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ထားခဲ့ပြီလေ။

"ဟင်း... တစ်ခါတလေတော့ ရင်မောပါတယ် အကြီးကောင်ရယ်... သူက ခပ်ပျော့ပျော့ ဟဲ့၊ မိဘကို သိပ်လွန်ဆန်နိုင်ပုံ မရဘူး... ကိုယ်တွေက..."

ဒီလိုစကားမျိုး အစဆွဲထုတ်မိပြီ ဆိုရင်တော့ အန်တီပိုလေးဟာ သူ့ဘေးနားက သက်ရှိ၊ သက်မဲ့တွေကို မေ့သွားလောက်အောင် ငြိမ်ကျသွားတတ်တယ်။ သနပ်ခါး ကမန်းကတန်း လိမ်းလာတဲ့ မျက်နှာပေါ်က ပါးစပ်ပြဲပြဲလေးဟာ တင်းတင်းစေ့ သွားတတ်တယ်။

တကယ်တော့ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောပြဖို့ အန်တီပိုလေးအနေနဲ့ မြန်မာ ဗွီဒီယိုတွေထဲကလို သူပြောသမျှ နားထောင်ပေး၊ ပေါက်ကရ အကြံဉာဏ်တွေပေး၊ ကိုယ့်ကိစ္စတွေ ပစ်ပြီး လိုက်ကူညီတတ်တဲ့ ပေါပေါချာချာ သူငယ်ချင်းမျိုးတွေ ရှိချင်ရှာမှာပဲ။ ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြေးလွှားရင်း

ရုပ်သေဓာတ်ပုံကြီးနဲ့ အဆုံးသတ်တတ်တဲ့ မြန်မာဗွီဒီယိုကားလို နိဂုံးမျိုး လိုချင်ရှာမှာ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း အန်တီပိုလေးဘဝမှာ ဒူးရှည်ရှည် လည်ပင်းရှည်ရှည်၊ ပိန်ချောင်ချောင် အလယ်တန်းကျောင်းသား တူလေး တစ်ယောက်က လွဲလို့ ဘာမှ မရှိပါဘူး။

"ဒီနေ့မနက် ငါတို့ ရွှေတိဂုံ ရောက်ခဲ့သေးတယ်.... သိလား... ဟိ ဟိ..."

ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောတိုင်း အန်တီပိုလေးဟာ တဟိဟိ ရယ်သံလေးနဲ့ စကား အဆုံးသတ်လေ့ ရှိတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က အန်တီပိုလေးရဲ့ တဟိဟိ ရယ်သံမျိုးကို ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အန်တီပိုလေးရဲ့ အဲဒီရယ်သံမျိုး ကြားရရင် နားပိတ်ထားချင်တယ်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အဲဒီရယ်သံမျိုးက အဓိကပြဿနာ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီပိုလေး ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက ပြဿနာ ဖြစ်နေတာ။ တူတစ်ယောက် အနေနဲ့ရော၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ရော အန်တီပိုလေးရဲ့ ဒီလိုစကားမျိုးတွေကို ကျွန်တော့်နားတွေက လက်ခံ နားထောင်လိုစိတ် ကင်းမဲ့သွားတာ။

အန်တီကြီးတို့၊ အမေတို့ မျက်စိအောက်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၃၀ လောက်က ပုံစံ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီး နေနေပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးရဲ့ တံစက်မြိတ် အပြင်ဘက်ကို ရောက်ရင်တော့ အန်တီပိုလေးဟာ ကင်မရာရှေ့ကို ရောက်သွားတဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတတ်ပြီ။ ဒါမှမဟုတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးကို ပြန်ရောက်ချိန်ဟာ အန်တီပိုလေးအတွက် ကင်မရာအောက်၊ မီးရောင်အောက်ကို ဝင်လာသလိုမျိုးလေလား။

"သူငါတို့ဘဝထဲ လိုက်နေဖို့... မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာတော့ သေချာတယ်ဟဲ့... ဒါပေမဲ့... ငါလည်း သူတို့ဘဝထဲ လိုက်ဝင်သွားဖို့ ဆိုတာ..."

ဒီအချက်ဟာ အန်တီပိုလေးအတွက် ပြဿနာတစ်ခုပါ။ သိပ်ကို ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုပါ။ အဖေ အမေ့ကို ဒုက္ခတွေ တန်းလန်းနဲ့ ပစ်သွားတာထက်လည်း ပိုအရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာ။ အန်တီကြီး ရေချိုးနေတုန်း ဦးကတုံး ဗွီဒီယို ချောင်းရိုက်ဖို့ ကြိုးစားတာထက်လည်း ပိုကြီးမားတဲ့ ပြဿနာ။ ယိုင်နဲ့နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးရဲ့ အနာဂတ်ထက်လည်း ပိုသည်းထန်တဲ့ ပြဿနာပေါ့။

ဒီလိုအချက်ကို သူ့ဘဝကြီးရဲ့ ပြဿနာကြီးအဖြစ် ရှုမြင်နေတဲ့အပေါ် အန်တီပိုလေးကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး။ ကျွန်တော့် မကျေနပ်မှုကလည်း တရားမျှတပါရဲ့လား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့ချစ်သူနဲ့ တစ်သက်တာ လက်တွဲရေးဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် သူတို့အတွက်တော့ မဟာပြဿနာကြီး ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ဒါကို မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်

ကန့်ကွက်သင့်ရဲ့လား။

အဖေဟာ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ညတစ်ညမှာပဲ ကျွန်တော့်အိပ်ရာဘေးက ထပြီး ထွက်သွားခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခု... အန်တီပိုလေးကလည်း ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲက ထပြီး ထွက်ခွာသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေပြီကော။ အန်တီပိုလေးဟာ အခုချိန်အထိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးရဲ့ အမိုးအောက်မှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူရှိနေသေးပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အန်တီပိုလေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေးကြား ကွာခြားမှုတွေ ရှိလာနေပြီလို့ ခံစားမိနေတယ်။

သေချာပါတယ်။ အန်တီပိုလေးဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မရှိတာတွေ ပြည့်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ကနေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားချင် နေကြတာပဲ။ ကွက်လပ်တွေ များလွန်းတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ နောက်ထပ် ကွက်လပ်တွေ ရောက်လာဦးမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မေ့ထားလို့မရတဲ့ ရာသီကြို ဝေဒနာပေါ့။

* * *

(၂)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးရဲ့ တာလပတ်ခေါင်မိုး အောက်ကနေ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားမှာကို ကျွန်တော် ကြိုတင်မျှော်လင့် ထားခဲ့ပြီးသား။ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်းလည်း တကယ်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အန်တီပိုလေး မဟုတ်ဘဲ အန်တီကြီး ဖြစ်နေတာကတော့ ကျွန်တော့်ကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားစေတယ်။ ကျွန်တော်သာ မကဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲက ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူအကုန်လုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခဲ့ကြတာ။ (ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်တော့ အရွယ်လွန် အပျိုကြီးတစ်ယောက် လင်နောက်လိုက်သွားတယ် ဆိုတာ ဟာသတစ်ခုမျှပဲ။)

ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကတကယ့် အဖြစ်အပျက်။ ယောက်ျားတွေ သူ့အနားကပ်မှာ စိုးရိမ်ပြီး အစောင့်အရှောက်တွေ ရှိတယ်လို့ မကြာခဏ လေသံပစ်ခဲ့တဲ့ အန်တီကြီးဟာ အခုတော့ ဦးကျော်လေးရဲ့ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ အကျအနထိုင်ပြီး လိုက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ည ကိုးနာရီထိုးပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်သိမ်းကြချိန်မှာပေါ့။

အဲဒီညက ကျွန်တော်နဲ့ ဦးကျော်လေးတို့ ဆိုင်ပစ္စည်းတွေ တင်ထားတဲ့ သစ်သား

တွန်းလှည်းကြီးနဲ့ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဦးကျော်လေးက အမေတို့၊ အန်တီကြီးတို့နဲ့ လက်ကျန်ပစ္စည်းတွေ အတွက် ပလက်ဖောင်းဆိုင်ဘက်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ ထုံးစံပါပဲ။ ဘာမှ မထူးဆန်းဘူး။ ထူးဆန်းတာက လမ်းလျှောက်ပြန်လာကြတဲ့ အမေနဲ့ အန်တီပိုလေးတို့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်ကို အရင် ပြန်ရောက်လာကြပြီး ခေါင်းနည်းနည်းမူးလို့ ဦးကျော်လေး ဆိုက်ကားပေါ် ထိုင်လိုက်လာတဲ့ အန်တီကြီးတစ်ယောက် ကတော့ နောက်တစ်နေ့ မနက်အထိ ပြန်ရောက်မလာတော့ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ နောက်ထပ် မှန်တိုင်းတစ်လုံး ထပ်မံ ဝင်ရောက်လာခဲ့တဲ့ ညတစ်ညပေါ့။ လောကဓံဟာ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ ကျွန်တော်တို့ မထင်ထားတဲ့ ထောင့်တစ်နေရာကနေ နောက်တစ်ကြိမ် ကိုယ်ထင်ရှား ပြခဲ့ပြန်ပြီ။

* * *

"သွားကြ... သွားကြ... အကုန်သွားကြ"

"ငါ သဘောမတူပါဘူးလို့ သေချာ ပြောထားတဲ့ကြားက ဖြစ်ရတာ... မိုက်လုံးကြီးမ"

အမေ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ။ အမေ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ။ ဒါပေမဲ့ အမေ့အသံဟာ တာလပတ်နံရံတွေ ကြားက ဆိုင်ခန်း ကျဉ်းမြောင်းမြောင်းလေး ထဲက အရာရာကို တစ်စစ ခြေမွပစ်တော့မယ့်အတိုင်း ပါပဲ။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲက ညီမလေးရဲ့ မျက်လုံး ကြည်ကြည်လေးတွေဟာ အမေ့မျက်နှာကို မော့ငေးနေတယ်။ ဆိုင်ထောင့် တစ်နေရာမှာ ခွေးခြေခုံလေးပေါ် ထိုင်နေတဲ့ အဘွားက သူ့ဆေးလိပ်ကြီးကို ဖွာလို့။ အဘွားဆေးလိပ်က ထွက်လာတဲ့ မီးခိုးတွေဟာ တာလပတ်နံရံတွေကြား ဝေ့ဝဲလို့။ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်လာတဲ့ ကံကြမ္မာကို စိတ်နာတိုင်း ဒီဆေးလိပ်ကြီးကို အဘွားတစ်ယောက် ဖိဖိ ဖွာနေလေသလား။

"မိပို... နင်လည်း သွားဖို့ စိတ်ကူးနေရင် သွားသာသွား.. ဘယ်သူ့ဘက်မှ လှည့်ကြည့် မနေနဲ့... အေး သွားပြီဆိုရင်လည်း ပြန်လာဖို့ စိတ်မကူးနဲ့... မှတ်ထား"

"မိဝေရယ်... ကလေး သူ့ဘာသာ သူ နေတာ... ဆွဲမထည့်စမ်းပါနဲ့..."

တစ်မနက်လုံး သက်ပြင်းတွေ တဟင်းဟင်းချပြီး ဆေးလိပ် ထိုင်ဖွာနေတဲ့ အဘွားဆီက ထွက်လာတဲ့ အသံပါ။ ဒီအသံဟာ ဒီနေ့အတွက် အဘွားဆီက ကြားရတဲ့ ပထမဆုံး စကားသံလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

ခုံပေါ် မေးထောက် ထိုင်နေတဲ့ အန်တီပိုလေး ဆတ်ခနဲထပြီး အတွင်းခန်းထဲ

ဝင်သွားတယ်။ တကယ်တော့ အန်တီပိုလေး အမေ့စကားသံကို အနီးကပ်မကြားရဲတာပဲ။ သူလည်း ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးရဲ့ အမိုးအောက်က မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ထွက်ပြေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသူ မဟုတ်လား။ သူ ဒီလို ကြိုးစားကြစည် နေတာကို ဒီမိသားစုထဲက လူတစ်ယောက်ကလည်း သိနေပြီးသား မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဘာမှမသိရှာတော့တဲ့ အဘွားရဲ့ "ကလေး... သူ့ဘာသာသူ နေတာ" ဆိုတဲ့ အရိုးခံ စကားကလည်း အန်တီပိုလေးကို အနေရ ခက်သွားစေပုံရတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောပါဘူး။ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာကို ပိတ်ကာထားတဲ့ တာလပတ် လိုက်ကာကြီးရဲ့ ဟနေတဲ့ အနားစွန်းတစ်ဖက်ကနေ လမ်းဘက်ကို ငေးနေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ ဆိုင်မဖွင့်ဖြစ်ကြဘူးလေ။ လမ်းပေါ်က လူတွေရဲ့ ရယ်သံတွေ၊ ရယ်နေကြတဲ့ မျက်နှာတွေကို ကျွန်တော် မလိုတမာစိတ်နဲ့ပဲ ငေးကြည့်နေမိတာပါ။ ဒီလိုမျက်နှာတွေနဲ့ ဒီလိုရယ်သံတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ ဘာကြောင့်များ ရောက်မလာခဲ့ကြတာလဲ။ ဒီလိုငေးနေရင်းနဲ့ပဲ အမေ့ရဲ့ မီးတောင် ပေါက်ကွဲသံတွေနဲ့ ချော်ရည်ပူစီးကြောင်းတွေဟာ ကျွန်တော့် အသွေးအသားတွေကို တဖျစ်ဖျစ် ဝါးမျိုနေလေရဲ့။

ကျွန်တော်ဟာ မိသားစု ကိစ္စတွေမှာ ဘာမှ ဝင်ပြောခွင့် မရသေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို့ အမေတို့က ထင်နေကြတုန်း။ အဖေမရှိတော့တဲ့နောက် ကျွန်တော့်ကို မိသားစုထဲ လူကြီးတစ်ယောက်လို တစ်ခါတလေ ဆက်ဆံတတ်တယ်။ ဒါဟာ အမြဲတစေတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခု အခြေအနေမှာ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဝင်ပြောလိုက်ရင်လည်း "နင့် အလုပ်လား" "ကလေးစကား ကလေးပြောစမ်း" ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ ကျွန်တော် မရဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။

အမေဟာ လက်နှစ်ဖက်လုံး ခုတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရသလို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တွေးနေမိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အမေ့လက်နှစ်ဖက်ကို လောကဓံတရားက လအနည်းငယ်သာ ခြားပြီး တစ်ဖက်ပြီး တစ်ဖက် ခုတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးရဲ့ ခေါင်တစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရပြီးနောက် အခုတစ်ဖန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးရဲ့ ဒေါက်တိုင်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတဲ့ အစ်မဖြစ်သူကို ထပ်မံ လက်လွှတ်လိုက်ရပြန်ပြီ။

တကယ်တော့ အန်တီကြီးနဲ့ အမေတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုဟာ ညီအစ်မဆိုတဲ့ သွေးသားတော်စပ်မှုထက် ပိုတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်။ အဖေ အိမ်ကထွက်သွား ပြီးတဲ့နောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ပြိုလဲမသွားဖို့ အတူတကွ ရုန်းကန်လာခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ လောကဓံရဲ့ ဒီလိုင်းတွေကို အတူတကွ ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ကြတဲ့

သေဖော်ရှင်ဖက်တွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အမေနဲ့အတူ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးလို့ ကတိတွေ ထားခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပေမယ့် အန်တီကြီးတစ်ယောက် အမေ့ကို ထားသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ဒီလို အပျိုဖြန်းမလေး တစ်ယောက်လို အချစ်ရဲ့ ခေါ်ဆောင်ရာနောက် ရူးရူးမိုက်မိုက် ခိုးခိုးဝှက်ဝှက် လိုက်သွားခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးနဲ့တောင် မတွေးမိခဲ့ဘူး။

အခုတော့ မျှော်လင့်မထားတာတွေချည်း ဆက်တိုက် ဝင်လာနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ နောက်ထပ် မမျှော်လင့်ထားတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကတော့ အသေအချာကို ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

အကျရည်များတဲ့ နေ့ရက်တွေ

(၁)

ဒီမနက်ဟာ ကျွန်တော့်ကျောင်းသားဘဝ အတွက် ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း မသိတဲ့ ကျောင်းပြေးနေ့ တစ်နေ့ပေါ့။ ထူးခြားတာကတော့ အရင်အကြိမ်တွေလို ကျောင်းသွားမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ အဖော်ကောင်းလို့၊ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်း နောက်ကျသွားလို့၊ အိမ်စာတွေ မပြီးလို့ စတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေကြောင့် ကျောင်းပြေး ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ကနေ စထွက်လာကတည်းက ကျောင်းပြေးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ။ ကျွန်တော့် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ညကတည်းက တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးထည့်ထားခဲ့တဲ့ အဝတ်အစား တစ်စုံလည်း အဆင်သင့် ပါလာခဲ့တယ်။

အန်တီပိုလေး ဝယ်ပေးထားတဲ့ အနီရောင် တီရှပ်နဲ့ မန်ယူတံဆိပ် ဘောလုံးကန် ဘောင်းဘီတစ်ထည်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပြေးရတာကိုတော့ ကျွန်တော် အပြစ်တစ်ခုလို မခံစားရတော့ဘူး။ ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပြေးရတာဟာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ လေလွင့်ဆန်တဲ့ စိတ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆန်တဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကြောင့်ပဲ။ ဒါဟာ လက်တွေ့ဆန်ပြီး လုပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့လည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်မိတယ်။ လူမပြည့်တော့တဲ့ မိသားစု ဘောလုံးအသင်းက တန်းဆင်းဇုန်ထဲ ရုန်းကန်နေရချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဘာမှမဖြစ်သလို၊ ဘာဆိုဘာမှ မပွန်းပဲ့ထားသလို ဟန်ဆောင်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကလေး လွယ်လို့ ကျောင်းထဲက စာသင်ခုံပေါ်မှာ သွားထိုင် နေရမှာကိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်မလုံပါဘူး။

အခုဆို ကျွန်တော်တို့ဆိုင် မဖွင့်နိုင်တာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။ အန်တီကြီး မရှိတော့တဲ့ နေ့ကတည်းက ဆိုပါတော့။ အရင်က အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ အန်တီကြီးရယ် သုံးယောက် အားထုတ်ကြိုးစားမှ ဖွင့်နိုင်ခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး။ အဖေ ထွက်သွားချိန်မှာတော့ အန်တီကြီးနဲ့ အမေတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်ပြီး ဆက်ဖွင့်ခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး။ အခုတော့ ချစ်သူတွေ ချန်ရစ်ထားခံရတဲ့ အမေ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို ရှေ့ဆက်ရမှာလဲ။

ကျွန်တော် အများသုံး မြေအောက်အိမ်သာ ထဲက ထွက်လာတော့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ အရေခွံကို ခွာချပစ်ခဲ့ပါပြီ။ မျက်စိလည်ပြီး ငေးမောကျန်ခဲ့တဲ့ အိမ်သာစောင့် အဘိုးကြီးကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ကျောခိုင်းခဲ့ရတာ အရသာရှိတယ်။

ဘူတာကြီးဘက် ရောက်တော့ မြို့ပတ်ရထား လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ ပလက်ဖောင်းနံပါတ် ၅ မှာ ရပ်ထားတဲ့ မြို့ပတ်ရထားပေါ် တက်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ မြို့ပတ်ရထားစီးပြီး ကျောင်းပြေးဖြစ်တာ ဘယ်နှကြိမ်လောက် ရှိပြီလဲ။

နှစ်ကြိမ်လား။ သုံးကြိမ်လား။ ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး။ မှတ်မိတာကတော့ အတန်းထဲက ကောင်တွေနဲ့ အတူတူ ကျောင်းပြေးဖြစ်ကြ တုန်းကပဲ။ အခု ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းပြေးဖြစ်တော့ ဒီမြို့ပတ်ရထား စီးရတာ အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်မနေတော့ဘူး။

မြို့ပတ်ရထား စထွက်တော့ မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်က တောက်ပနေပါပြီ။ ရထားတွဲထဲမှာ ခရီးသည်တွေလည်း ခပ်ပါးပါးပါပဲ။ သိပ်မရှိပါဘူး။ လက်ပွေ့ဈေးသည်တွေက ရထားတွဲတွေ တစ်တွဲနဲ့ တစ်တွဲ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကူးသန်း နေကြတယ်။ ရထား ထွက်နေပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။

ဘာမှလည်း လုပ်စရာ မရှိဘူး။ အရင်အခေါက်တွေ တုန်းကလို အတန်းထဲက ကောင်တွေနဲ့ စနောက်တာတွေ၊ အတန်းထဲက ကောင်မလေးတွေအကြောင်း ပါးစပ်အရသာခံ ပြောကြတာတွေလည်း လုပ်စရာရှိတာ မဟုတ်။ ဒါနဲ့ ရထားတွဲထဲ မျက်လုံးကစားမိနေတယ်။

ရထားတွဲထဲက ခုံတွေက ရထားဘေး ဝဲယာနှစ်ဖက်မှာ အရှည်လိုက် တန်းထားတဲ့ သစ်သားခုံရှည်ကြီးတွေပါ။ ဒီတော့ ရထားတွဲထဲက လူတွေကို ကောင်းကောင်း မြင်ရတယ်။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘူး။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း ကြည့်မနေကြဘူး။ တချို့က အသင့်ယူလာတဲ့ ဂျာနယ်လေးကို ထုတ်ပြီး ဖတ်နေကြတယ်။ တခြားသူတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံရမှာ ကြောက်လို့ စာဖတ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ တချို့ကတော့ ရထားပြတင်း အပြင်ဘက်ကို ငေးနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြောင်တောင်တောင် ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျောင်းပြေးလာတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်များလား ဆိုတဲ့ သံသယမျက်လုံးနဲ့ ဘယ်သူမှ အရေးတယူ မကြည့်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကျောင်းဝတ်စုံကို ချွတ်လဲထားတာကြောင့်လည်း သတိမထားမိကြတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဆင်းရဲမယ့် ဘူတာကို ရောက်တာနဲ့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ဆင်းသွားကြပါတယ်။

ကျွန်တော် စီးလာတဲ့ ရထားတွဲကြီးဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ မျောနေတဲ့ ရထားကြီးနဲ့သာ

ပိုတူနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားလာမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နည်းတူ ရထားပြတင်း အပြင်ဘက်ကို လှမ်းငေး လိုက်ပါတယ်။

မြို့ပတ်ရထားပေါ်ကနေ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ငေးကြည့်ရတာဟာ အိမ်တစ်အိမ်ကို နောက်ဖေးဘက်ကနေ လှမ်းကြည့်နေရသလိုပဲ။ ရထားလမ်းဘေးဟာ ဘတ်စ်ကားတွေ တဝေါဝေါ ပြေးနေတဲ့ မြို့ပြ ကတ္တရာလမ်းတွေနဲ့မှ မတူဘဲ ချုံတွေ၊ နွယ်တွေ၊ မြက်ပင်တွေ၊ အမှိုက်ပုံတွေ၊ ပုပ်အုံ့နေတဲ့ ရေတွေ ရပ်တန့်နေကြတဲ့ မြောင်းတွေကိုသာ အများဆုံး တွေ့ရတာလေ။ ပြီးတော့ နေဖြစ်ရုံ တဲအိမ်ကလေးတွေ ရောပေါ့။ တစ်ခါတလေ ထီးစုတ်ကြီး တစ်လက်ကို အဓိကထား တည်ဆောက်ထားတဲ့ သံလမ်းဘေး အိမ်လေးကိုတောင် မြင်ခဲ့ရသေးတယ်။

ဒီအိမ်ကလေးတွေ ဒီနေရာတွေမှာ ရှိနေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။ ပြီးတော့ အချိန်ကာလ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဒီနေရာလေးတွေမှာ ရှိနေကြဦးမှာလဲ။

အင်း... ကျွန်တော်တို့ အိမ်လေးကကော...။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ကကော...။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တာလပတ်မိုး တာလပတ်ကာထားတဲ့၊ အစိုးရရုံးကြီးတစ်ရုံးရဲ့ နံရံကြီးကို ကျောကပ်မှီ ရပ်တည်နေကြရတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ကကော... ဘယ်အချိန်အထိ ရှင်သန်ခွင့် ရနေဦးမှာလဲ။

မနေ့က ဦးကတုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးဆီ ရောက်လာခဲ့တာကို ကျွန်တော် ပြန်မတွေးချင်တဲ့ ကြားက ပြန်သတိရနေမိတယ်။ ဒီတစ်ခါ ဦးကတုံး ဆိုင်ဘက်ကို ရောက်လာတာဟာ အန်တီကြီး ရေချိုးနေတာကို ဗွီဒီယို ချောင်းရိုက်လို့ ပြဿနာတက်ပြီးကတည်းက ပထမဆုံး ရောက်လာခြင်းပါပဲ။ အဲဒီပြဿနာတက်ပြီး နောက်ပိုင်း ဆိုင်လခ တောင်းတာတောင် ကိုသေးလေးကို ကြားခံလူလုပ်ပြီး လာယူခိုင်းခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဦးကတုံးတစ်ယောက် ပိတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးရဲ့ တာလပတ် ဘေးနားစလေးကို ဖြဲလို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြန်တယ်။

"ကြီးကြီး... နေကောင်းတယ်နော်..."

ဦးကတုံးက ဝင်ဝင်ချင်း အဘွားကို စပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ အဘွားက မီးသေနတ်တဲ့ ဆေးလိပ်တိုကြီး ကိုင်လျက်တန်းလန်းကနေ ဆိုင်ထဲ ကုပ်ချောင်းချောင်း ဝင်လာတဲ့ ဦးကတုံးကို ဇေဝေဝါနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ မှတ်မိသွားပုံနဲ့ "အေး... အေး... ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ လာ... လာ... မောင်ဘယ်သူ မင်းနာမည်..." ဆိုပြီး ပလတ်စတစ် ခွေးခြေခုံလေး ထိုးပေးရှာတယ်။ ဦးကတုံးက အရင်လို အာကျယ် အာကျယ်နဲ့ ဝင်လာတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဝင်လာတာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း အံ့သြနေကြတယ်။ အမေကတော့ ဦးကတုံး ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ကတည်းက မျက်နှာပျက်နေတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

အန်တီကြီးနဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာကြောင့်လား၊ ဆိုင်ခန်းခန့် ပတ်သက်တဲ့ အခက်အခဲကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီကိစ္စ နှစ်ခုလုံးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

"ကျွန်တော်လည်း ဒီဘက် မရောက်ဖြစ်တာ ကြာလို့..."

ဒါ ဦးကတုံး မုသာဝါဒ လုပ်လိုက်တာပါ။ သူ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ဘက်ကို မဝင်ဖြစ်ပေမယ့် ကိုသေးလေးဆိုင်နဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ အသွားအလာ မပျက်၊ မျက်နှာထား မပျက်တာ ကျွန်တော်တို့ မြင်နေကြရတာပဲ။

"ကိုကတုံးရယ်... ကိုကတုံးတို့လည်း သတင်းကြားမှာပေါ့..."

အမေက ညီမလေးကို လက်ကဆွဲလို့ အဘွားနဲ့ ဦးကတုံး ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲခုံလေးဆီကို လျှောက်လာတယ်။ အမေ့အသံဟာ အခုတော့လည်း ဦးကတုံးကို မရွံရှာတော့သလို။ အမေလည်း ဟန်ဆောင်တတ်လာပြီပဲ။ အမေ့ကို ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတွေ စွပ်တတ်ဖို့၊ ဟန်ဆောင်အသံတွေ ထွက်တတ်ဖို့ ဒုက္ခတွေက သင်ကြားပေးလိုက်ပြီလား။ ကျွန်တော် အမေ့ကို လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။ ဒီရုပ်ရှင် ဒီဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ အမေဘယ်လို သရုပ်ဆောင်မလဲဆိုတာ သိချင်တဲ့ စိတ်ခံစားချက်မျိုးနဲ့ပေါ့။

"ကျွန်မလည်း တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ချက်ချင်း ဆိုင်ပြန်ဖွင့်ဖို့ အားယူနေရတုန်းလေ... ဒီတော့ ဒီလ ဆိုင်လခကို..."

"ဟာ... နင်ကလည်း မဟုတ်တာ... ငါလာတာ အဲဒီအတွက် မဟုတ်ပါဘူးဟ..."

ဦးကတုံး ခေါင်းတခါခါ၊ လက်တခါခါနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တဲ့ အာလုတ်သံကြီးကြောင့် အမေ့မျက်နှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အဘွားက ဆေးလိပ်တိုလေး ကိုင်လျက်နဲ့ ဦးကတုံးကို မမြင်ခဲ့ဖူးသလို ကြည့်နေရှာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလူ့ကို အခုမှ တွေ့ဖူးသလို ကြည့်နေမိတာပဲ။

"ရတယ်... လောလောဆယ် နင်တို့ ကိုယ့်ဘာသာ အဆင်ပြေအောင်သာ နေကြ၊ ငါ့ပေးစရာရှိတာ ဘာညာတွေ ထည့်တွေးမနေနဲ့၊ နင်တို့အခက်အခဲလည်း ငါ သိနေတာပဲ ဥစ္စာ"

ဦးကတုံးက စားပွဲပေါ်က ရေနွေးတစ်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း တဖူးဖူးမှုတ်လို့ ကျွန်တော့်တစ်သက် မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ စကားလုံးတွေကို ဆက်ပြောနေပြန်တယ်။ အမေ့မျက်နှာပေါ်မှာ အခုမြင်နေရတဲ့ အပြုံးတွေဟာ သရုပ်ဆောင်တာမှ မဟုတ်တော့တာ။ အမေ တကယ် ပြုံးနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘူး။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။

"အမယ်လေး... မောင်မင်းကြီးသားရယ်... ကျေးဇူးပါကွယ်... မင်းနှမဒီကိစ္စနဲ့ တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်နေတာ ကြာပြီကွယ်... အခုလို ဆိုတော့လည်း... အေးပါကွယ်... သာဓုပါ..."

မနေနိုင် မထိုင်နိုင်၊ မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် ဝင်ပြောနေတဲ့ အဘွားရဲ့ စကားသံတွေက အလှူခံမဏ္ဍပ်ထဲက ကြေညာသံတွေလိုပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို ဘာမှ မကြားမိသလို နေလိုက်တယ်။ အမေတို့ ပြောပြောနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို နေပြလိုက်တာမျိုးပေါ့။

"ရပါတယ်... ကြီးကြီးရယ်... လူဆိုတာ အမြဲတမ်း မှားနေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း မှန်တဲ့ လုပ်ရပ်လေး လုပ်တတ်ပါသေးတယ်ဗျာ"

"ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မကောင်းတာတွေ မှားတာတွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကောင်းတဲ့အလုပ်လေး လုပ်ကြည့်ချင်တယ်လေ... အဲဒီသဘောပါပဲဗျာ... ဘာမှ မထူးဆန်းပါဘူး... ကျွန်တော် သွားဦးမယ်... ဟေ့... အကြီးကောင် ငြိမ်လို့ပါလားကွ..."

ဦးကတုံးဟာ သူလာတုန်းက ဖြဲရဲဝင်ခဲ့တဲ့ တာလပတ်စကြီးကို အခုလည်း တွန်းဖယ်ဖြဲဖြီး ပိတ်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ကနေ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကိုသေးလေးဆိုင်ထဲ တန်းဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဦးကတုံးကို နားလည်နိုင်ဖို့ တွေးကြည့်နေခဲ့လေရဲ့။ အမေကကော...။ အန်တီပိုလေး ပြန်လာရင်ကော...။ အန်တီကြီး ရှိနေရင်ကော...။ ဦးကတုံးဟာ ကျွန်တော်တို့ သူ့အပေါ်မြင်နေတဲ့ အမြင်ဟောင်းတွေကို ငွေကြေး အနည်းငယ်နဲ့ ပြန်လည် ဝယ်ယူသွားတာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်မဲ့နေတဲ့ တာလပတ်နံရံတွေ ကြားမှာ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက တောရိုင်း သတ္တဝါတွေလို လှောင်ပိတ်ခံရင်း ဘာမှန်းမသိတဲ့ အနာဂတ်ကို ထိုင်စောင့်စား နေတာမျိုးတော့ ကျွန်တော် အလိုမရှိဘူး။ အနာဂတ်အတွက် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့ဘဲ ကျောပိုးအိတ်လေး တစ်လုံးနဲ့ မနက်တိုင်း ကျောင်းသွားနေရတဲ့ အဖြစ်တွေအတွက်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မလုံခြုံ တော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ခါက ဦးကျော်လေးဆီက ကျိတ်မေးထားတဲ့ အဖေ့လိပ်စာကို ကျွန်တော့် စာအုပ်ပုံထဲက ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ် ထဲမှာ ပြန်ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အဝတ်အစားတစ်စုံ အပိုထည့်ယူလာတဲ့ ကျောပိုးအိတ်နဲ့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော် အမေကို ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး။ အန်တီပိုလေးကိုလည်း ဘာမှ ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်တာမျိုးတွေ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မှန်တယ်လို့

ကျွန်တော့်ဘာသာ ယုံကြည်တယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင် နေရသမျှတွေရဲ့
မြစ်ဖျားကို ကျွန်တော် တွေ့ထားခဲ့ပြီလေ။

* * *

(၂)

ကျွန်တော် မြို့ပတ်ရထားပေါ်က ဆင်းလာတော့ မနက် ကိုးနာရီခွဲပြီ။ မြို့ပတ်ရထား
ဘူတာလေးမှာ ခရီးသည်တချို့ ပြန့်ကျဲလို့။ တချို့က ထွက်ခွာမယ့် လူတွေ။
တချို့ကတော့ ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ လူတွေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော့်ကို သိတဲ့သူ၊
ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်မယ့်သူ၊ ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုသူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။
လူဦးရေတွေ အဆမတန် တိုးပွားလာနေတဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေထိုင်ရင်း
ကျွန်တော်ဟာ အထီးကျန်သူလို ခံစားရတယ်။

အခု ကျွန်တော်သွားဖို့ ခြေဦးတည်ထားတဲ့ နေရာကကော ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို
အခင်းအကျင်းမျိုးတွေနဲ့ ဆီးကြိုနေကြလေမလဲ။ ကျွန်တော် သေချာမသိဘူး။
လရောင်မရှိ၊ ကြယ်ရောင်မရှိတဲ့ အမှောင်ညကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတဲ့
ခရီးသည် တစ်ယောက်လိုလား။

ဘူတာလေးပေါ်က ဆင်းလာပြီး ဦးကျော်လေး ညွှန်းတဲ့လိပ်စာအတိုင်း ကျွန်တော်
လမ်းလျှောက်လာခဲ့တယ်။ ကားတွေ၊ လူတွေ၊ အဆောက်အအုံတွေကို
ငေးမောလျှောက်နေရင်း ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လားလို့
ပြန်တွေးနေမိတယ်။ ပြီးတော့ မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ဟုတ်၊ မဟုတ်ကိုလည်း
သံသယ ပြန်ဝင်လာမိသေးရဲ့။ ကျောခိုင်း ထွက်ပြေးခဲ့သူဆီ လိုက်လာခဲ့ခြင်းအတွက်
ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ဘယ်လို ကြိုဆိုကြလေမလဲ။

တကယ်တော့ အခု ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ ဦးတည်နေတဲ့ အရပ်ဟာ ကျွန်တော်
ချစ်ခဲ့တဲ့ လူသားနှစ်ယောက် ရှိနေတဲ့ အရပ်ပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့ဖို့
ကျွန်တော့်မှာ ခံနိုင်ရည် အမှန်တကယ် ရှိနေရဲ့လား။ ကျွန်တော်မသိဘူး။
ဒီမေးခွန်းတွေအတွက် အဖြေဆိုတာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်
နောက်ပြန်ဆုတ်ရမှာလား။

ဒါပေမဲ့နောက်ထပ် မိနစ်၂၀ ခန့် လျှောက်ပြီးနောက်မှာတော့ ဦးကျော်လေးရဲ့
လမ်းညွှန်မြေပုံထဲမှာ ပါတဲ့ သစ်စက်ကြီးကို လှမ်းတွေ့ လိုက်တယ်။ သစ်စက်ကြီးရဲ့
သစ်လုံးပုံကြီးတွေရဲ့ တစ်ဖက်မှာတော့ ဝန်ထမ်းလိုင်းခန်းလို ဆောက်ထားတဲ့
အိမ်တန်းလျားလေး တစ်တန်း။ အဲဒီတန်းလျားလေးကို သစ်သားတိုင်လေးတွေနဲ့

စည်းရိုးခတ်ထားတယ်။ သစ်သားစည်းရိုးလေး ဘေးမှာတော့ လမ်းမဘက်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့ တစ်ဖက်ရပ် ဆိုင်ကလေး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး။

ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံတွေကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီး စိုးရိမ်နေရပြီ။

* * *

အဖေက ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေတယ်။ အဖေတစ်ယောက်က သားတစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေတာနဲ့ မတူဘူး။ အပြစ်သား တစ်ယောက်က တရားခွင်ထဲမှာ ထိုင်နေသလိုမျိုးပါလားလို့ ကျွန်တော် လွန်လွန်ကျူးကျူး တွေးလိုက်မိတယ်။ တကယ်တော့ ဒီအတွေးဟာ သိပ်မှားလှတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက် အပြစ်ကျူးလွန်တယ် ဆိုတာကို ဘာတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ဆုံးဖြတ်ကြတာလဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ လူတချို့ရဲ့ အသက်ကို ထိခိုက်သေကျစေမှ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြမှာလား။ လူတစ်ယောက်ဟာ လူတချို့ရဲ့ ဘဝတွေ၊ နေ့ ရက်တွေကို အနာတရ ဖြစ်စေခဲ့ရင်ကော။ ဒါလည်း အပြစ်မဟုတ်ဘူးလား။

"မင်း ညီမလေးကော..."

အဖေက သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော်နဲ့ မဆုံမိအောင် တမင်တကာ လွဲဖယ်ထားရင်း ခြောက်ကပ်ကပ် မေးတယ်။ အဖေ့အတွက် ဒီမေးခွန်းလေး တစ်ခွန်းဟာ ဘယ်လောက်ထိများ ခက်ခဲနေလေသလဲ။ အဖေ အိမ်ပြန်လာမယ့် ရက်ကို တဖွဖွမေးရင်း အိပ်ပျော်သွားတတ်တဲ့ ညီမလေးရဲ့ အိပ်ရာဝင်ချိန်တွေကို ကျွန်တော် သတိရမိတယ်။ အဖေ ဝယ်လာမယ့်ဆိုတဲ့ လူကြီးတွေ လိမ်ညာပြောထားတဲ့ "မုန့်" ကို မျှော်လင့်ရင်း ရယ်သံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ အလိုလို နှုတ်ဆိတ်သွားတဲ့ ညီမလေးရဲ့ ကလေးဘဝကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဖေ့ကို ဘာမှ ပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိဘူး။ ဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေမှန်တစ်ခုကို ရရှိဖို့အတွက် အဖေ့မှာ ထိုက်တန်တဲ့ အရာတွေ မရှိဘူးလို့လည်း ကျွန်တော် ယူဆတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲအဖေမျက်နှာကို ငေးကြည့်မိတယ်။ မျက်လုံးတွေ အဝေးကို ပို့ထားတဲ့ အဖေမျက်နှာဟာ အရင်ထက် သိသိသာသာ ချောင်ကျသွားတယ်။ သောက်သုံးသူကို မျှော်နေပုံရတဲ့ ဆိုင်ထဲက စားပွဲခုံသုံးလေးလုံးလိုပဲ အဖေဘဝဟာ ပိုမိုခြောက်ကပ် နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားမိတယ်။

"မင်း... မင်း... မင်းအမေကော နေကောင်းရဲ့လား..."

မျက်လုံးတွေ လွှဲထားရင်းကနေ အဖေနှုတ်ခမ်း ပြာပြာတွေဆီက နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ထပ်ထွက်လာပြန်တယ်။

ကျွန်တော် အဖေမျက်နှာကို ငေးရင်း ကျွန်တော် ဒီကို လာခဲ့တဲ့ မူရင်း ရည်ရွယ်ချက်ကိုတောင် မေ့သွားချင်သလိုပဲ။ အဖေ ပိုပိန်သွားတယ်။ မျက်တွင်းတွေ ပိုကျသွားတယ်။ အဖေ အရောင်အဆင်းတွေ ပိုမှိန်သွားတယ်။ အဖေ ရုပ်လက္ခဏာမှာ ရုန်းကန်ခြင်း အမှတ်အသားတွေ ပိုမိုထူထပ် များပြားလာတယ်။

"အကြီးကောင်... သောက်လိုက်ဦး..."

စားပွဲပေါ်ရောက်လာတဲ့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်။ အသံ တိုးတိမ်တိမ်လေး။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မကြီးသီတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်ကအထိ ကျွန်တော် စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ မကြီးသီတာ။ အခုတော့ ကျွန်တော် စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့အရာတွေ ဘာမှမရှိတော့တဲ့ မကြီးသီတာ။ စွဲလမ်းမှုဆိုတာ စွဲလမ်းခံရတဲ့ လူအပေါ်ပဲ အဓိက မူတည်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စွဲလမ်းသူနဲ့ စွဲလမ်းခံရသူတို့ နှစ်ယောက်ကြားက မူလအခြေအနေ အပေါ်လည်း မူတည်နေသေးတယ် ဆိုတာ မကြီးသီတာကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်တာနဲ့ နားလည်လိုက်တယ်။

မကြီးသီတာကကျွန်တော့်ကိုပြုံးပြတယ်။ သူ့အပြုံးဟာ မိန်းမလှလေးရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ပြုတ်ကျသွားတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးပါပဲ။ နွမ်းရိလို့။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီထက် မပိုဘူး။ ပေါက်ကွဲတော့မယ့် လေပူဖောင်းကြီးနဲ့ တူတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခါးနေရာက အသားစိုင့် ဝင်းဝင်းကလေးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ဘူး။ မျက်ခုံးနဲ့ တစ်တန်းတည်း ညီအောင် ချထားတဲ့ ဆံပင်စလေးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ခွက် လာချပေးရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ဧည့်ဝတ်ပြုတဲ့ စကားသံကအစ မချိုမြိန်တော့ဘူး။ အဖေ စွန့်ပစ်သွားခဲ့တဲ့ အမေ့ရဲ့ အားမာန်မျိုးကိုလည်း မကြီးသီတာဆီမှာ လုံးဝ ရှာမတွေ့နိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော် မကြီးသီတာကို ပြန်ပြုံးပြဖို့ အားထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ပြုံးပြ ဖြစ်ရဲ့လား ဆိုတာတော့ မသေချာဘူး။ အဖေကလည်း မကြီးသီတာကို မော့မကြည့်ဘူး။ ကျွန်တော့် ရှေ့မှာမို့ အမူအရာ ပြောင်းတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ မကြီးသီတာလည်း ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ ဆိုင်အတွင်းဘက်ကို တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားပြီး အဖျော်ခုံစားပွဲနောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

အကျင့်ပါနေတဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ရှေ့ ရောက်လာတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ငုံ့ကြည့်မိတယ်။ အဖေ သေချာနှပ်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို မသောက်ရတာ ကြာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မသောက်ဖြစ်သေးဘူး။

"အန်တီကြီး ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားတယ်"

ကျွန်တော့်အသံ ဆုံးတာနဲ့ အဖေ့မျက်လုံးတွေ ကျွန်တော့်ဆီ ချက်ချင်း ရောက်လာတယ်။

"ဦးကျော်လေးနဲ့..."

အဖေ့မျက်ခုံးတွေ မသိမသာ တွန့်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျနေတဲ့ မျက်တွင်းထဲက မျက်လုံးတွေက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်လာတယ်။

"ဆိုင်မဖွင့်ရတာ တစ်လလောက် ကြာပြီ"

"ကျောင်းလည်း မနေချင်တော့ဘူး... အခုလည်း ကျောင်းပြေးလာတာ"

ဘယ်က ရောက်လာမှန်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသိတဲ့ သတ္တိတွေဟာ ကျွန်တော့်သွေးတွေကို ပိုမိုဆူပွက်လာစေတယ်။ ကျွန် တော့်လျှာကို ကျွန်တော် မရပ်တန့်နိုင်တော့ဘူး။ ရပ်တန့်ပစ်ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိဘူး။

"ဟင် မင်း... မင်း..."

အဖေ့မျက်လုံးတွေထဲ အံ့သြခြင်းတွေ၊ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းတွေနဲ့ ဒေါသအရိပ်တွေ ဖျပ်ဖျပ်ပြောင်းလဲနေတာ ကျွန်တော်တွေ့တယ်။ ဒီလို တွေ့နေရတာကိုလည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်။ အရင်ကဆို ကျွန်တော့်နားရင်းကို ဖြောင်းခနဲ အုပ်ပစ်မယ့် အဖေ့လက်တွေကို စည်းတစ်ခုက ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီ ထင်ရဲ့။ ဒီအချက်ကို တွေးမိတော့ ကျွန်တော် ပိုကျေနပ်တယ်။

"ဦးကတုံးကို ဆိုင်လခတွေလည်း မပေးနိုင်တာ ကြာပြီ... ဆိုင်လည်း ပိတ်ထားရတာကြာပြီ... အန်တီကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး... အခု အမေ တစ်ယောက်တည်း... အဆင်မပြေဘူး... ဘာမှ အဆင်မပြေဘူး... အဲ့ဒါ..."

"အဲ့ဒါ... အဲ့ဒါ... အဖေ့ကြောင့်..."

"ဘာ... ဘယ်လို..."

အဖေက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အနီးကပ် တိုးကြည့်လာတယ်။ အဖေ့ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကို ကျွန်တော် ဝီဝီပြင်ပြင် ကြားနေတယ်။ ကျွန်တော့် အသားတွေ တုန်နေတယ်။ တိုးကပ်လာတဲ့ အဖေ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော်လွှဲဖယ် မပစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်သွေးကြောထဲ ကျွန်တော် မထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု အရှိန်နဲ့ ဆောင့်တိုးသွားတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲ။

"ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ခင်ဗျားကြောင့်... ခင်ဗျားကြီးကြောင့်... ခင်ဗျားကြီးကြောင့်..."

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးညှစ်ထုတ်လိုက်တဲ့ ခွန်အားတွေနဲ့ ကျွန်တော် အသံကုန်အော်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ခွက်ဟာ ကျွန်တော့်လက်ဖျံနဲ့ တိုက်မိပြီး စားပွဲပေါ်က မှောက်ကျသွားတယ်။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်လက်သီးဆုပ် နှစ်ဖက်ဟာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လို့။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပေါက်ကွဲသွားပြီးတဲ့ စက္ကူပြောက်တစ်ခုလို တစ်စစီ ကြေလွင့်သွားပေါ့။

ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တဲ့ အဖေမျက်လုံးတွေ မှင်တက်မိသွားတယ်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် သားတစ်ယောက်ဆီက သူ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဒေါသစိတ် ဖြစ်တာထက် တုန်လှုပ်သွားတာက ပိုသာသွားပုံပဲ။

"အကြီးကောင်... အကြီးကောင်..."

မကြီးသီတာ အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ကျွန်တော့်နာမည် ခေါ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ဆီ ပိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ပခုံးကို မရဲတရဲ လာထိကိုင်တာကို သိနေပေမယ့် ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ဘူး။ ခံစားချက်ပေါင်းစုံနဲ့ မှင်တက်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ အဖေမျက်လုံးတွေကိုပဲ ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။

"ကိုယ့်အဖေကို ပြန်မအော်နဲ့လေ... အကြီးကောင်ရယ်... နော်... ငရဲကြီးမယ်..."

"ငရဲ... ဟုတ်လား..."

ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မကြီးသီတာမျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ရုတ်တရက် လွှတ်လိုက်ပြီး နောက်ကို ယှိယှိလေး ခွာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေထဲက ဒေါသတွေကို ကျွန်တော် မရုပ်သိမ်းဘူး။

"ငရဲဆိုတာ ဒီဘဝထက် ပိုဆိုးလို့လားဗျ... အခုလည်း ငရဲကျနေတာပဲဗျ... ဒါလည်း ငရဲ ခံနေရတာပဲဗျ..."

မကြီးသီတာမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်နောက်ဘက်ကို ပြန်ထွက်သွားတယ်။ အဖေကတော့ ထိုင်ခုံပေါ် ပြန်ထိုင်ချသွားတယ်။ ကြိုးတန်းပေါ်က အဝတ်တစ်ထည် ပြုတ်ကျသွားသလိုပဲ။ မျက်လုံးတွေက အဝေးကို လွင့်ငေးလို့။ နှုတ်ခမ်းပြာပြာ နှစ်ခုက ဟ, လျက်သား တိတ်ဆိတ်လို့။ ဆံပင် ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းတွေက ငေါထွက်နေတဲ့ ပါးရိုးပေါ် တစ်စွန်းတစ်စ ကျလို့။ ခူးချွန်ချွန်ပေါ် တင်ထားတဲ့ လက်ချောင်းရှည်ရှည်တွေ ကြားမှာ မီးသေနေတဲ့

ဆေးလိပ်တိုက ညှပ်လို့။

ဆိုင် အဖျော်ခုံဘက်က ပန်းကန်ချင်း ထိခတ်မိသံနဲ့ ရေပုံးထဲက ရေတွေရဲ့ လှုပ်ခါသံကို ကြားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါဘူး။ လမ်းမပေါ် လော်ရီကား တစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသံက တဂျိုင်းဂျိုင်း။ ဖုန်ငွေတချို့နဲ့ သစ်ရွက်ကြွေတချို့ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲနားက ဖြတ်ပြီး ဆိုင်ဘက် ဝင်သွားလေရဲ့။

"မင်း ဘာလုပ်ဖို့ တွေးထားလို့လဲ"

အဖေ့အသံဟာ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့။ ကျွန်တော်က အဖေမျက်နှာကို ငေးနေရာကနေ စားပွဲခုံပေါ် အကြည့်ကို ပြန်ငဲ့မိလိုက်တယ်။ ဖိုက်ဘာစားပွဲခုံပုလေးပေါ် လက်ဖက်ရည် စီးကြောင်းတချို့ ခြောက်ကပ် နေကြတယ်။ စောစောက ကျွန်တော့်လက်နဲ့ တိုက်ချပစ်ခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ရည်တွေပေါ့။ ခွက်ကတော့ စောစောကတည်းက မကြီးသီတာ ပြန်သိမ်းသွားပါပြီ။

"အလုပ်..."

အဖေမျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ရွေ့လာတယ်။ ပြီးတော့ စောစောကအတိုင်း အဝေးကို ထပ်လွှင့်သွားတယ်။

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် အလုပ် လိုချင်တယ်... ကျောင်းထွက် လိုက်တော့မယ်..."

ဒီတစ်ခါ အဖေ လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဝေးကို ငေးနေလျက်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်တယ်။ နှုတ်ခမ်းပြာပြာတွေမှာ အသက်မပါတဲ့ အပြုံးတစ်ခု ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ဆက်ညိတ်နေတယ်။ အဖေ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ဆက်ညိတ်နေပုံက လာဘ်ခေါ်ကြောင်ရုပ်လေးရဲ့ ထောင်ထားတဲ့ လက်တစ်ဖက် တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသလိုပဲ။ အသက်မဲ့လိုက်တာလေ။

ကျွန်တော်က လေတွေ အကုန်လျှော့ပစ်လိုက်တဲ့ ပူဖောင်းကြီး တစ်လုံးလို စိတ်ရာ ကိုယ်ပါ အားလျော့နွမ်းရိစ္စာနဲ့ အဖေမျက်နှာကို ငေးလို့။ သဲကန္တာရ ကောင်းကင်ပေါ်ကို မိုးရွာလိမ့်နိုးနိုး မျှော်လင့်ချက်နဲ့ မော့ကြည့် နေရသလိုပါပဲ။

* * *

"သူက ငါ့သူငယ်ချင်း... ငါတို့ရွာကပဲ"

အဖေက ဗလာစာရွက် တစ်ရွက်ကို ခေါက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထိုးပေးတယ်။

"အဲဒီတည်းခိုခန်းမှာ မန်နေဂျာ လုပ်နေတာ"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး စာရွက်ခေါက်ကို ကျောပိုးအိတ် အတွင်းထဲက အိတ်ကပ်လေး တစ်ခုထဲ ထည့်တယ်။ အမေ လွယ်လွယ်ကူကူ မတွေ့နိုင်တဲ့ နေရာတစ်ခုခုမှာ ဒီစာရွက်လေး ရှိရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာကို ရေးထားတဲ့ စာရွက်လေးတစ်ရွက် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထက် ပိုတယ်။ ဒီစာရွက်လေးဟာ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို သူ့အဖေက ပေးလိုက်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အမွေလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ညဘက် အိပ်နေတုန်း အိပ်ရာထဲမှာ တိတ်တဆိတ် စွန့်ပစ်သွားခဲ့တဲ့ အတွက် ပြန်လည် ပေးလျော်ကြေးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဖေတစ်ယောက်က အတောင်မစုံသေးတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို အစွမ်းကုန် ပေးလိုက်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာလည်း ဖြစ်နိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် ကျောပိုးအိတ် ပြန်လွယ်ပြီး အဖေမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တယ်။ အဖေမျက်လုံးတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို စီးမိုး ကြည့်လို့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် ကြည့်နေတယ်လို့ ခံစားမိတဲ့ စိတ်ကြောင့် ဆိုင်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဖျော်ခုံစားပွဲကို မထိတထိ မှီရပ်နေတဲ့ မကြီးသီတာ။ လွန်လေပြီးသော အလှအပတို့ စွန့်ခွာ သွားလေသော မကြီးသီတာ။ ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ထင်ရဲ့၊ မျက်နှာပြင်က ရောင်ကိုင်းလို့။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ တောင်းပန်ခြင်းတွေ၊ ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ .. အသနားခံနေတဲ့ အပြစ်သား တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာထားတွေကို တွေ့နေရတယ်။

ကျွန်တော်ဒီတစ်ခါတော့ ပြန်ပြုံးပြလိုက်မိတယ် ဆိုတာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်အပြုံးထဲ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်တွေ ပါဝင်သွားခဲ့သလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသိဘူး။ သိခြင်း၊ မသိခြင်းတွေကလည်း အရေးကြီးတော့တဲ့ အချိန်မှ မဟုတ်တော့တာ။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်သူ့ကို တိတ်တဆိတ် ရင်ခုန်ခဲ့တယ် ဆိုတာကော သူ သိခဲ့လေသလား။ အဲဒီ အရာတွေကလည်း ဒီအချိန်မှာ သိသိ၊ မသိသိ လုံးဝ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဖေနဲ့သား အတူတူ ချစ်ခဲ့မိတယ် ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်မတွေးချင်တော့ဘူးလေ။

ကျွန်တော် လမ်းပေါ်ရောက်တော့ နေရောင်က ပြင်းထန်စ ပြုလာပါပြီ။ လျှာထိုးဦးထုပ် ကြုံယူမလာခဲ့တဲ့အတွက် နောင်တရမိတယ်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာ အဆောက်အအုံ ဆိုတာကလည်း ခပ်ရှားရှားပဲ။ သံဆူးကြိုး ခတ်ထားတဲ့ မြေကွက် အလွတ်တွေတော့ ပြည့်လို့။ ကျောပိုးအိတ်ကို ပခုံးပေါ် ပြန် မ,တင်ပြီး လျှောက်လာနေတုန်း ကျွန်တော့်နောက်က တဂျောင်းဂျောင်း အသံတွေ ကြားရပါတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စက်ဘီးတစ်စီး။ နေပူထဲက

ကျွန်ကရစ်လမ်းပေါ်မှာ ပြေးလာတဲ့ စက်ဘီးတစ်စီး။ မြင်းပိန်လေး တစ်ကောင်လို ခနော်နီခနော်နဲ့ ပြေးလာနေတဲ့ စက်ဘီးတစ်စီး။ စက်ဘီးပေါ်မှာက အဖေ။

ကျွန်တော့်နား ရောက်တော့ စက်ဘီးဘရိတ်ကို ဆွဲအုပ်တယ်။ အဖေ့ရဲ့ မြင်းလေးဟာ ပိန်ရုံတင်မက အမွေးအရောင်လည်း မွဲလှပါတယ်။

"သားကြီး တက်... တက်၊ ဘူတာအထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်"

အဖေက ရပ်သွားတဲ့ စက်ဘီးပေါ်က ခြေတစ်ဖက်ထောက်ပြီး ခပ်မြန်မြန်ပြောတယ်။ နေပူလို့ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားတဲ့ အဖေမျက်နှာကို ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော် အဖေ့ကို အခုမှ ပြန်တွေ့ လိုက်ရသလို ခံစားမိနေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ညနေခင်း တစ်ခုမှာ နေရောင်ကို တွေ့လိုက်ရတာမျိုးပဲ။ မကြာခင်မှာ ပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှာ မဟုတ်လား။ မကြာခင်မှာ ပြန်လည် ဆုံးရှုံးသွားရတော့မှာ မဟုတ်လား။

(၃)

ကျွန်တော် အဖေ့ဆီက ပြန်လာလာချင်း အဖေပေးတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း သွားဖို့ စိတ်ကူးထားတာ။ ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲက မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စတချို့ဟာ ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ကို နှောင့်နှေး သွားစေခဲ့ပါတယ်။

* * *

(၄)

လမ်းမီးရောင်က တာလပတ် အကာအရံတွေ ကြားက ဖျူဖျူကလေး ထိုးဖောက်ကျနေတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ အလင်းရောင်နဲ့ အရိပ်တွေက ကွက်တိကွက်ကျား။ အတွင်းခန်းထဲမှာ အမေတို့ အိပ်ပျော်နေကြပြီ။ တိတ်ဆိတ်လို့ ကိုသေးလေးဆိုင်ဘက်က ဂစ်တာဝိုင်းလည်း အဆုံးသတ် သွားခဲ့ပါပြီ။ တချက်ချက်ပြေးနေတဲ့ တိုင်ကပ်နာရီ လက်တံလေးတွေကို ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။ နာရီလက်တံလေးတွေက ညဉ့်သန်းခေါင်ကို တချက်ချက် ချဉ်းကပ်နေကြပြီပဲ။

ကျွန်တော်က စားပွဲခုံတွေ ဆက်ထားတဲ့ ခုတင်လေးပေါ် လဲလျောင်းရင်း မနက်က အဖေ့ဆီ သွားတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်တွေးနေမိတယ်။ တကယ်တော့ အန်တီပိုလေးကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အန်တီပိုလေးကို သိပ်မယုံကြည်တော့ဘူး။ ဒီအတွက် ခိုင်မာတဲ့ အကြောင်းပြချက်လည်း မရှိဘူး။ အန်တီပို လေးဟာ ဒီဆိုင်လေးထဲက ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ အထင်စွဲသွားခဲ့ခြင်းက မယုံကြည်ခြင်းကို မွေးဖွားပေးခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဘူတာကို လိုက်ပို့တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စက်ဘီးနင်းနေရင်းက ကျွန်တော့်နားထဲ တဖွဖွ မန်းမှုတ်သလို အဖေ ပြောခဲ့တာတွေ။ စကားတွေက တစ်ခွန်းတည်း မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခွန်းပြီး တစ်ခွန်း။ မင်းအမေကို ဂရုစိုက်နော် တဲ့၊ ညီမလေးကို မင်း တာဝန်ယူနော် တဲ့။ ငါ နောက်ပြန်လှည့်လို့ မရတော့ဘူး တဲ့။ မင်း အဘွားလည်း အသက်ကြီးပြီနော် တဲ့။ ဆိုင်အခြေအနေကကော... တဲ့။

အဖေပါးစပ်ထဲ ဒီစကားလုံးတွေဟာ အဆင်သင့် စနစ်တကျ တန်းစီထားသလိုပဲ။ ကျွန်တော်က နောက်က ကယ်ရီယာခုံပေါ် ထိုင်လိုက်လာရင်း "အင်း" လိုက်လာခဲ့တယ်။ ဒီလို "အင်း" ပေါင်းများစွာ လိုက်လာခဲ့တာဟာ အဖေပြောနေသမျှ လက်ခံလို့ရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီစကားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘာမှပြန်လည် ငြင်းချက် မထုတ်ချင်တာလည်း ပါတယ်။

"... .."

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ တွန့်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို တစ်ယောက်ယောက်က တီးတိုး ခေါ်လိုက်သလိုလို။ ဒီအချိန်မှာပဲ တာလပတ်အပြင်ဘက်မှာ အရိပ်လိုလို ရွေ့လျားနေသလိုမျိုး။ အဲဒီအရိပ်ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အရိပ်က တာလပတ် အစွန်းတစ်ဖက်ကို ဖြဲပြီး မျက်နှာ တစ်ပိုင်းတစ်စက တိုးဝင်လာတယ်။

"အကြီးကောင်... သားကြီး..."

လေသံနဲ့ ခေါ်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်။ ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်မိသွားတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာတစ်ပိုင်းတစ်စ တိုးဝင်နေတဲ့ တာလပတ်အစွန်းနားကို အရိပ်တစ်ခုလို တိုးကပ်သွားပြီး ကြည့်လိုက်တော့...

"ဟင်... အန်တီကြီး"

ကျွန်တော် တာလပတ်အောက်နားစ ဝါးလုံးနဲ့ တိုင်ကို ပူးချည်ထားတဲ့ ကြိုးစကို ကမန်းကတန်း ဖြေလိုက်တယ်။ အန်တီကြီးက သူ့ဘဝ နှစ်ကာလ အတော်များများ ရှင်သန်ကုန်ဆုံးခဲ့ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အိမ်လေးထဲကို သူ့ခိုးတစ်ယောက်လို တိတ်တိတ်လေး ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲကို ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် လိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် စားပွဲခုံဆက်ခတ်လေး ပေါ် ဝင်ထိုင်တယ်။

အမှောင်ထဲမှာ အန်တီကြီးမျက်နှာကို ကွက်တိကွက်ကျား ဝိုးတဝါး မြင်နေရပါတယ်။ စုစည်းထားတဲ့ အန်တီကြီးရဲ့ ဆံပင်တွေ ပန်းအထိ တိုသွားပြီး ခပ်တွန့်တွန့် ဖြစ်နေတာကို သတိထားလိုက်မိတယ်။ အန်တီ ကြီး ဝတ်ထားတာက ယောက်ျားဝတ် ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို လက်မောင်းခေါက်လို့။ လူကတော့ အရင်အတိုင်း။ ပိန်သွားတယ်လည်း မဟုတ်။ ဝလာတယ်လည်း မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့

အန်တီကြီးမျက်နှာမှာ ထိုးကျနေတဲ့ အရိပ်တွေကတော့ မပျော်ရွှင်ခြင်း လက္ခဏာတွေ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ ခံစားမိလိုက်တယ်။

"အန်တီကြီး တစ်ယောက်တည်းလား... ဦးကျော်လေးကော..."

"ရှုး..."

အန်တီကြီး မျက်နှာကမန်းကတန်း မော့ပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုးလေး ထောင်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းယမ်းပြတယ်။ ကျွန်တော် ညကြီးအချိန်မတော် သူခိုးတစ်ယောက်လို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တစ်ယောက်တည်း ပြန် ရောက်လာတဲ့ အန်တီကြီးကို နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်မိတယ်။ ဦးကျော်လေး ဘာလို့ ပါမလာတာလဲ။ အန်တီကြီး မျက်နှာပေါ်ကို မပျော်ရွှင်ခြင်း အရိပ်အငွေ့တွေက ဘာကြောင့် စိုးမိုးနေရတာလဲ။

"ငါ ငါ... ပြန်လာတာ... အဲဒီကောင်နဲ့လည်း ကွဲခဲ့ပြီ"

ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာကို ငေးစိုက်နေရင်း အန်တီကြီးအသံက ကွဲကွဲအက်အက် ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်က အန်တီကြီးရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း တုန်လှုပ်သွားတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ မတ်တတ်ရပ်နေရတယ်လို့ မခံစားမိဘဲ လှိုင်းထန်ရေပြင်ပေါ်က လှေကလေးတစ်စင်းပေါ် မတ်တတ်ရပ်နေရသလို ခံစားနေမိရဲ့။ နှစ်ပေါင်း ၄၅ နှစ်အထိ အပျိုကြီး လုပ်နေခဲ့တဲ့ အန်တီကြီးဟာ တစ်လမပြည့်သေးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ တဲ့။ ခက်ခဲတာတွေ ခက်ခဲခဲ့သလောက် လွယ်ကူတာတွေကလည်း လွယ်ကူလှချည်ရဲ့။

"နင် ဘာပြန်လာလုပ်တာလဲ... ဟင်..."

အတွင်းခန်းအဝက ခပ်အုပ်အုပ် ဆောင့်ထွက်လာတဲ့ အသံ။ ကျွန်တော်နဲ့ အန်တီကြီးတို့ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကြတယ်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက နိုးနေမှန်းမသိတဲ့ အမေ။ အမေ့ဆံပင်တွေဟာ ပြေလျော့ ဖားလျား ကျလို့။ ညအမှောင် အလင်း ကွက်ကျားထဲ အမေဟာ ကျွန်တော်တို့မသိတဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခု ပူးကပ်နေသလို အန်တီကြီးကို စိန်းစိန်းကြည့်နေလို့။ ပြီးတော့ သားကောင်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တဲ့ ကျားရဲတစ်ကောင်လို အန်တီကြီးဆီ လွှားခနဲ ရောက်လာတယ်။

"လင်တရူးမ... သွား နင့်လင်ဆီ ပြန်သွား... သွား... သွား..."

အန်တီကြီး ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တဲ့ အမေ့ရဲ့ လက်တွေဟာ သားကောင်ကို

ကိုက်ဖွဲလိုက်တဲ့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ရဲ့ အစွယ်တွေလို သန်မာထက်မြက်လှတယ်။ အန်တီကြီးဟာ ခေါင်းကို ငုံ့လို့။ သူ့ဆံပင်တွေကို ဆောင့်ဆွဲထားတဲ့ အမေ့လက်တွေကို ဖြေလျော့ဖို့ ရုန်းကန်ကြိုးစားတယ်။ ရုန်းကန်လုံးထွေးရင်း အမေ့ခန္ဓာကိုယ်က အန်တီကြီးကိုယ်ပေါ် ပစ်ကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ အုတ်နီခဲတွေ ဆက်ခင်းထားတဲ့ ဆိုင်ကြမ်းပြင်ပေါ် နှစ်ယောက် လုံးလုံးထွေးထွေး ကျသွားကြတယ်။ အန်တီကြီးဆီက တအီးအီး တအစ်အစ် အသံတွေနဲ့ အမေ့ဆီက ခပ်အုပ်အုပ် ဆဲရေးတိုင်းထွာသံတွေ။

"အမေ... အမေ... တော်တော့... အမေ..."

ကျွန်တော့်အသံကို တိုးနိုင်သမျှ တိုးအောင် ထိန်းရင်း လုံးထွေးနေတဲ့ အမေနဲ့ အန်တီကြီးတို့ကို ခွာထုတ်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ အန်တီပိုလေးနဲ့ အဘွား နိုးလာတယ်။

နောက်ထပ် စက္ကန့်အနည်းငယ် ကြာတော့ တိုက်ပွဲပြီးသွားပြီ။ သွေးသားရင်းချာ နှစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ပွဲက ပြီးသွားပါပြီ။ ကျဆုံးသူ တွေကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သာမက၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပါပဲ။

အမေက ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ထိုင်လို့ မကြားဝံ့ မနာသာ စကားလုံးတွေနဲ့ အန်တီကြီးကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းလှမ်းပြော နေသေးတယ်။

အန်တီကြီးက စောစောက သူထိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အိပ်ရာ ခုတင်လေးမှာပဲ ထိုင်လို့ ဖွာလန် ပြေလျော့သွားတဲ့ သူ့ဆံပင်တွေကို ပြန်လည်စုစည်းရင်း တရှိုက်ရှိုက် ငိုလို့။ အဘွားနဲ့ အန်တီပိုလေးက အန်တီကြီးနားမှာ ထိုင်လို့။

"ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုံး အကြီးမရယ် အမေ့ပြောစမ်း"

အန်တီကြီးက မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံနဲ့သုတ်ရင်း ခေါင်းယမ်းပြတယ်။ ပြီးတော့ ရှိုက်သံတွေကြားထဲကပဲ အက်ကွဲကွဲ စကားလုံးတွေ တွန်းကန်ထွက်လာတယ်။

"သူတို့အိမ်ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကွဲနေတဲ့ သူ့မိန်းမက ကလေးလေး လက်ဆွဲပြီး ပြန်တက်လာတယ်လေ... အဲဒီတော့ သမီးက ဘယ်လို... ဘယ်လို..."

အန်တီကြီးအသံက ပြောနေရင်းတန်းလန်းနဲ့ နှစ်ဝင်သွားတယ်။

"လင်ငယ်ငယ်လေး လိုချင်တဲ့ မိန်းမ... ခံလေ... ခံပေါ့... ဒီမှာ နင့်အတွက် နေရာမရှိ ဘူးနော် မှတ်ထား သောက်လင်တရူးမ..."

အမေ့အသံက ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာကနေ လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ လှမ်းပစ်သလို ထပေါက်ကွဲတယ်။ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ထ၊

အော်လိုက်တဲ့ အမေ့အသံ စူးစူးဝါးဝါးက သွေးပျက်ဖွယ်။

"စိတ်ချ စိတ်ချ... အငယ်မ... ညည်း စိတ်ချပါအေ..."

အန်တီကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ပြောတယ်။ အသံလေးက ခပ်အုပ်အုပ် တိုးတိုးလေး။ အန်တီကြီး မတ်တတ်ထ၊ ရပ်တယ်။

"မမကြီး... ဒါက ဘယ်သွားမှာလဲ..."

အန်တီပိုလေးက ငိုသံပါကြီးနဲ့ ဝုန်းခနဲ ထရပ်တယ်။ အန်တီကြီးရဲ့ ကိုယ်လုံးကို အတင်း ဝင်ဖက်ပြီး ဆွဲထားဖို့ အားထုတ်တယ်။ အဘွားက မျက်မှန်ဝိုင်း အကြီးကြီးထဲကနေ အန်တီကြီးကို မော့ကြည့်လို့။

"မိပို... ငါ့ကိုမဆွဲနဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှ အကျယ်ကြီးပါအေ...သွားစရာတွေ ပေါပါတယ်"

အန်တီပိုလေး လက်ထဲကနေ ဆောင့်ရုန်းပြီး ပွင့်နေတဲ့ တာလပတ် အစွန်းတစ်ဖက်ကနေ အန်တီကြီး အတင်းတိုးထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ဘက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝမနှုတ်ဆက်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွာသွားတယ်။

"နင်... နင်... တော်တော် မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးတဲ့ ကောင်မ..."

အန်တီပိုလေး အမေ့ဘက်ကို လှည့်ပြီး တိုးတိတ်သလောက် ပြင်းထန်ပြီး ငိုသံတွေ စွက်နေတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ပြီး အတွင်းခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတယ်။ အမေက သူ ဘာမှ မကြားလိုက်သလိုမျိုး ဘာတစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ထိုင်ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်။

ဟနေတဲ့ တာလပတ်ကြားကနေ ကျွန်တော် အပြင်ကို မြင်နိုင်သမျှ မြင်အောင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လမ်းမကြီးဘက်ကို ချိုးကွေ့သွားတဲ့ အန်တီကြီးကို လှမ်းတွေ့ လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အန်တီကြီး ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲကနေ ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ တောနက်ကြီးထဲ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သလိုမျိုးပေါ့။ ဆိုင်အတွင်းဘက် အမှောင်ထောင့်ကျဉ်းလေးထဲ အဘွား ထိုင်ချလိုက်တာ လှမ်းတွေ့တယ်။ အဘွား ဘယ်လောက် နာကျင်ရမလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် သမီးတစ်ယောက်ထံ ကပ်တွယ် ရှင်သန်ရတဲ့ ဘဝမှာ အဘွားတတ်နိုင်တာ ဘာတွေ ရှိဦးမှာလဲ။

ကျွန်တော် အမေ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရားနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ အမေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသလို ကျွန်တော့်အတွက် သူစိမ်းဆန်နေတယ်။ အမေ့ကို ရွံမုန်းစိတ်ဟာလည်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာပါတယ်။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော် အမေ့ကို ဘာလို့ မုန်းရမှာလဲ။ အမေ့ကို ကျွန်တော် မုန်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သားတစ်ယောက်ဟာ သူ့မိခင် တစ်ယောက်ကို မုန်းရမယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုလို အမေ့ရဲ့ ရက်စက်တဲ့ နှလုံးသားကို အနီးကပ် တွေ့လိုက်တာကိုတော့ တုန်လှုပ် အံ့ဩမိတာ အသေအချာပဲလေ။

* * *

နောက်နေ့ကစပြီး အမေနဲ့ အန်တီပိုလေးတို့ စကားမပြောကြတော့ဘူး။ တိတ်ကျကျ ပြောရရင် အန်တီပိုလေးက အမေ့ကို စကားမပြောတော့တာပါ။ အန်တီကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမေ့ရဲ့ ရပ်တည်ချက်ဟာ အန်တီပိုလေးအတွက် ဒဏ်ရာတစ်ခုလို ဖြစ်သွားတယ်။ အန်တီပိုလေး တစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ မဟုတ်ဘူး။ အဘွားလည်း အဲဒီညက အဖြစ်အပျက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမေ့ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော်တောင် အမေ့ကို ရွံ့မုန်းစိတ်တွေ ဝင်လာခဲ့သေးတာပဲ။

အမေကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။ သူ့ရပ်တည်ချက်ကို နောက်ဆုတ်ပေးမယ့်ပုံ မပေါ်သလို အန်တီကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူ့တုံ့ပြန်ချက်ကိုလည်း နောင်တရပုံ မပေါ်ဘူး။ အန်တီပိုလေး သူ့ကို စကားမပြောတာကိုတော့ နည်းနည်း ခံပြင်းပုံရတယ်။ "ခြေရာချင်းတူလို့ ခြေရာတိုင်းတာ" လို့ မကြားတကြား ခဏခဏ ပြောနေတတ်ပါတယ်။

ဆိုင်ကတော့ ပိတ်ထားတုန်းပဲ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ညနေခင်းဆိုင်လေး ကိုတော့ ပြန်ဖွင့်နိုင်ဖို့ စိတ်ကူး မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲက လက်ကျန် လူဦးရေလောက်နဲ့ အဲဒီလိုဆိုင် ပြန်ဖွင့်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ အရင်းအနှီး။

ဆိုင်ပိတ်ထားပေမယ့် ဆိုင်ကို နေ့စဉ်လိုလို ရောက်လာတတ်သူ တစ်ဦးကတော့ ရှိနေပါတယ်။ သူကတော့ မကြာသေးတဲ့ အချိန်ကာလအထိ အမေအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အားလုံး သစ်သီးပုပ်တစ်လုံးလို သဘောထားခဲ့ကြတဲ့ ဦးကတုံးပဲ။

ဦးကတုံးကတော့ နေ့ခင်းဘက်တွေဆို တစ်ဝက်တစ်ပြက် လိပ်တင်ထားတတ်တဲ့ ဆိုင်ရှေ့ တာလပတ်စကြီး အောက်ကနေ ခါးလေးကုန်း၊ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ဝင်ဝင်လာတတ်တယ်။ သူ ရောက်လာပြီ ဆိုရင်လည်း အဘွားနဲ့သာ စကားဝိုင်းဖွဲ့တယ်။ အားပေးစကားတွေ ပြောတတ်တယ်။

အမေက ဦးကတုံးရဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အမူအကျင့်တွေကို အံ့ဩနေသလိုပါပဲ။ အရင်လို မဖြစ်သလို စကားပြောဆို ဆက်ဆံနေရတဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ ဦးကတုံး ရောက်လာရင် ကော်ဖီမစ် တစ်ခွက်တော့ ဧည့်ဝတ်ပြုတတ်မြဲ။ အမေတင် မကပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဦးကတုံးကို ခင်မင်စ ပြုလာပါတယ်။ နီစပ်စပ် နှာခေါင်းကြီးကြီး၊ နားရွက်ကားကားနဲ့ မျက်နှာ လုံးစောက်စောက် ပေါ်မှာတောင် ခင်မင်စရာ အမှတ်အသားတွေကို ရှာတွေ့မိသလိုလို ထင်လာမိပါတယ်။

"အင်း... လူဆိုတာ အမြဲတမ်း မကောင်းသလို အမြဲတမ်းလည်း မဆိုးတတ်ကြပါဘူး"

ဦးကတုံး ပြန်သွားတိုင်း အဘွား ရေရွတ်တတ်တဲ့ မှတ်ချက်တစ်ခုပေါ့။

အဘွား ဒီလို မှတ်ချက်ချချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်လည်း ဦးကတုံးဟာ အရင်နဲ့ မတူတော့ပါဘူး။ ကောင်မလေးတွေ မြင်လိုက်တာနဲ့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတဲ့ စကားလုံးတွေ ပြောတာမျိုးလည်း ကျွန်တော်တို့ မကြားမိ၊ မတွေ့မိကြတော့ဘူး။ ကိုသေးလေးဆိုင်ကိုလည်း ညတိုင်း လာတာမျိုး မတွေ့ရတော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် အမေနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်က နှမလေး တစ်ယောက်ကို ပြောဆိုဆက်ဆံသလိုမျိုး အမူအရာတွေကို တွေ့လာရပါတယ်။

"အိုး... မှားခဲ့ပြီးပြီ၊ အမှားတွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကြာလာတော့ ဒါတွေက ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဆိုတာလည်း သိခဲ့ပြီ"

"ကိုယ်က ဘယ်နေ့သေမယ် သိတာမဟုတ်ဘူး... မသေခင်တော့ လူကောင်းသူကောင်းလေး ဖြစ်ချင်သေးတယ်ဗျာ"

ဆိုင်ကို လာတိုင်း ဦးကတုံး ပြောနေကျ စကားလုံးတွေပေါ့။ သူ မှုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့ ဆေးလိပ် မီးခိုးငွေ့တွေထဲမှာ သူ့နောင်တတွေကို သူ ပြန်မြင်နေရသလိုမျိုး ပြောနေတတ်တယ်။

* * *

(၅)

နောက်ထပ် ငါးရက်လောက်နေတော့ အမေနဲ့ အန်တီပိုလေးတို့ စကားပြန်ပြော လာကြပါတယ်။ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်လာကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ် နှစ်ရက်ကြာတော့ အန်တီပိုလေးဟာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ဆီကို ဧည့်သည်တစ်ယောက် ခေါ်လာခဲ့တယ်။ တခြားသူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ကျောင်းပြေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ မနက်က ရုပ်ရှင်ရုံ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ဝင်တိုက်မိခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့။ ဘိန်းမုန့် ဖောင်းဖောင်းအစ်အစ်လေးပေါ်

မြေပဲဆန်စေ့တချို့၊ ခပ်ကျဲကျဲ ဖြူးထားတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့။ ဆံပင် ခပ်တိုတို၊ ခပ်စင်းစင်း၊ ခပ်ပါးပါး။ ရုပ်အင်္ကျီအကွက်လက်တိုနဲ့ ပုဆိုးနဲ့။ အသားဖြူတာကလွဲပြီး သိပ်အထင်ကြီးစရာ မကောင်းတဲ့ ဥပဓိရုပ်ပါပဲ။ လည်ပင်း ခပ်အစ်အစ်ပေါ်က ရွှေဆွဲကြိုး တစ်ကုံးကိုတော့ ခြင်းချက်အဖြစ် ထားရပါလိမ့်မယ်။

အခုလည်း အမေနဲ့ အဘွားရှေ့မှာ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေပုံရတယ်။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်တော့မလို၊ ခေါင်းငုံ့တော့မလို၊ လက်ဖဝါး နှစ်ဖက် ပွတ်သလိုလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကို အမှီပြု တည်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်လေးတစ်အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်နေရတာကြောင့်များလား။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် လိပ်တင်ထားတဲ့ တာလပတ်လိုက်ကာ အောက်ကနေ ရှေ့ကို မကြာခဏ ကြည့်ရင်း အနေရ ခက်နေတာမျိုးလေလား။

သူ ဒီလို အေးတိအေးစက် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသလောက် အန်တီပိုလေးကတော့ အရင်ကထက်တောင် ပိုသွက်လက် နေပါသေးတယ်။ ဆိုင်ပိတ်ထားတာနဲ့ မရောင်းဖြစ်သေးလို့ ကျန်နေတဲ့ ကော်ဖီမစ်တွဲ တစ်တွဲထဲကနေ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်လာပြီး သူ့ဧည့်သည်ရှေ့မှာ လာချပေးပါတယ်။

"မမ... ဒါ ငါပြောတဲ့ ကိုပြည့်စုံဝင်း... တီးတီးလို့လည်း ခေါ်တယ်... အမေ... သူလေ"

အန်တီပိုလေးက ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ချစ်သူကို အိမ်လည်ခေါ်လာတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ဦးလို လေသံမျိုးနဲ့ သူ့ဘဲကို မိသားစုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

အန်တီပိုလေး မျက်နှာဟာ ကြိုးစားပြီး တည်ထားပေမယ့် သူ ပြုံးချင်နေတယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်။ အလျားရှည်ရှည်နဲ့ အန်တီပိုလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းပြပြလေးဟာ ပွင့်ထွက် လျှံကျလာတော့မယ့် အပြုံးတွေကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ထားရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ သူ ပြောတဲ့ စကားသံကလည်း "ကျွန်မ မဲပေါက်လာတဲ့ အရပ်လေး လှရဲ့လား" လို့ ခပ်ကြွားကြွား ဟိတ်ဟန်ထုတ်နေတာနဲ့ တူပါတယ်။

"ဪ... အေး အေး... ပိုပို တစ်ခါ ပြောဖူးတယ်... သောက်ဦးလေ... ကော်ဖီတွေ အေးကုန်ဦးမယ်..."

အမေကလည်း ရုပ်ရှင်ထဲက သူဌေးမကြီးတွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ လေသံအတိုင်း ပုံသေနည်းဆန်ဆန် ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ပုံသေနည်းဆန်ဆန်ပဲ ပြုံးကြည့်နေပါတယ်။ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်ခြင်း၊ ဖော်ရွေခြင်းတို့သာမက လမ်းဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲမှာလည်း ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်အပြင် တခြားဂုဏ်သိက္ခာတွေပါ ရှိနေသေးတာကို ပြသချင်နေသေးကြောင်း အမေ့ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်မိရဲ့။ အဲဒီဂုဏ်သိက္ခာတွေ တကယ်ရှိ၊ မရှိကတော့

အမေကိုယ်တိုင် အသိဆုံးပါလေ။ ကျွန်တော် အမေ့ကို စိတ်ပျက်စ ပြုလာတယ်။

အဘွားကတော့ ညီမလေးကို ပေါင်ပေါ် တင်လို့ သူ့သမီးငယ်လေး ခေါ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ဆေးလိပ်ကြီး တဖွာဖွာ၊ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နဲ့ နှုတ်ဆက်ရှာတယ်။

"အေးကွယ်... အဘွားတို့ကတော့ အသက်တွေ ကြီးပြီ၊ မျက်စိတွေ မှတ်ဉာဏ်တွေ သိပ်ကောင်းတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တွေ့ရင် မင်းတို့က စနှုတ်ဆက်မှပဲ..."

လူသစ် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စတင်မိတ်ဖွဲ့ရတိုင်း အဘွား ပြောနေကျမို့ လက်သုံးစကားလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ အခုလာတဲ့ ဧည့်သည်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံတွေ့ရမယ့် ဧည့်သည် မဟုတ်တာကို အဘွား မသိတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီလိုပြောရတာ အကျင့်ပါ နေတာလားတော့ မသိဘူး။

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

အန်တီပိုလေးရဲ့ ဘိန်းမုန့်မျက်နှာ ရွှေဧည့်သည်လေးက မပွင့်တပွင့် ပြန်ပြောရှာတယ်။

အဘွားရဲ့ ဧည့်သည်အပေါ် တုံ့ပြန်မှုကတော့ ဒီနေရာမှာ မရပ်တန့်သွားဘူး။ အစိုးရရုံးကြီး တစ်ရုံးရဲ့ နံရံကို ကျောမှီပြီး တာလပတ်တွေနဲ့ ကာရံဖွဲ့စည်းထားတဲ့ သူ့အိမ်လေးကို မျက်မှန်ဝိုင်းကြီး အောက်က မျက်လုံးတွေနဲ့ ဝေ့လည် ကြည့်နေသေးတယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည် လာသောက်တဲ့ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘဲ သူ့သမီးငယ် ခေါ်လာတဲ့ ရှားရှားပါးပါး ဧည့်သည်လေးကို သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ အားနာသွားရှာသလား မသိ။

"အင်း... သူတို့အဖေ ရှိစဉ်တုန်းအချိန်... ရွာက အိမ်ကြီးကို အမှတ်ရသေးကွယ်..."

ကျွန်တော် မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိတယ်။ အန်တီပိုလေး မျက်နှာကတော့ အနည်းငယ် တွန့်ခေါက်သွားတယ်။ အမေက သက်ပြင်းချတယ်။ ဧည့်သည်ကတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို နားထောင်ရတော့မယ့် ကလေးတစ်ယောက်လို အနည်းငယ် တက်ကြွလာတယ်။ အားနာလို့ တမင် လုပ်ယူလိုက်တဲ့ အမူအရာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။ အဘွားကတော့ သူ့ရဲ့ ချို့ယွင်းနေတဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာတောင် အရောင်မပြယ်နိုင်တဲ့ အိမ်ပုံပြင်ကို စကားလုံးတွေနဲ့ စတင် သရုပ်ဖော်နေပါပြီ။ တကယ်တော့ အဘွားပြောနေတဲ့ အတိတ်ကာလဟာ ဝေးကွာလွန်းလို့ အိမ်ကြီးရဲ့ တည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းပုံဟာ တစ်ခါပြောတာနဲ့ နောက်တစ်ခါပြောတာ သိပ်မတူတော့ဘူး။ ကွဲပြားမှုတွေ ရှိလာတယ်။

"နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံး ကျွန်းတွေချည်းပဲ.... သစ်တွေကလည်း ပေါတာကိုးကွဲ့... အဲဒီတုန်းက ရွာမှာတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပြီးရင် အဘွားတို့အိမ်

အကြီးဆုံးပဲ... အင်း... အကြီးမ နှစ်ယောက် ကောင်းကောင်း မိလိုက်တာပေါ့ကွာ... မိပိုလေးကတော့ သိပ်မှတ်မိမယ် မထင်တော့ဘူး... ငယ်သေးတာကိုး... ငယ်ဆို..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"အမေရယ်... ရွှေထီးဆောင်းခဲ့တာတွေ ထားလိုက်ပါတော့... အခုမှတွေ့ရတဲ့ ဧည့်သည်ကို အားနာစရာ... တီးတီး... ဒါ... ဒါ... တူလေးလေ"

အန်တီပိုလေးက အဘွားရဲ့ အိမ်ပုံပြင်ကို ကြားဖြတ် နိဂုံးချုပ်ပေးလိုက်ပြီး အတွင်းခန်း လိုက်ကာနားမှာ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမိတ်ဆက် ပေးတယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ သောကရောက်သွားတာ အမှန်ပဲ။ မတော်တဆ ထုံတုံတုံ ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေဧည့်သည်က "တွေ့ဖူးတယ် ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ" လို့များ ပြောလိုက်ရင်...။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကံကောင်းပါတယ်။ တီးတီးက သူ့အခုမှ တွေ့လိုက်ရသလို၊ အဘွားတို့ အမေတို့ကို နှုတ်ဆက်သလိုမျိုး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အခုမှ တွေ့ရ၊ အခုမှ သိရသလို မပွင့်တပွင့်ပြီးပြီး ပြန်တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခိုက် ကျွန်တော် တွေးမိတာ တစ်ခုက တီးတီးကပဲ ဟန်ဆောင် ကောင်းတာလား၊ အန်တီပိုလေးကပဲ ဒါရိုက်တာလုပ် ကောင်း တာလား ဆိုတာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက် ကြာသွားတယ်။ တီးတီးရှေ့က ကော်ဖီမစ်ခွက်လည်း တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက် ကျန်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တွေ့ဆုံပွဲကြီးဟာ အောင်မြင်စွာ အဆုံးသတ် သွားခဲ့ပါတယ်။ တီးတီးကို ကားမှတ်တိုင် လိုက်ပို့ဖို့ ထွက်လိုက်သွားတဲ့ အန်တီပိုလေးကို ကြည့်ရင်း အမေ့မျက်နှာက ပြုံးလို့။ အဘွား မျက်လုံးတွေကတော့ ညီမလေးလိုပါပဲ။ မေးခွန်းတွေနဲ့ လိုက်ကြည့်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လို့ပေါ့။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်တိုကြီး တထောင်းထောင်း ဖွာလို့ပေါ့။ အဘွားဟာ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နယ်နိမိတ်ထဲက အခုထိ မလွတ်မြောက်နိုင်သေးတဲ့ ကျွန်တော့်လောက်တောင် အခြေအနေကို ရိပ်စားမိပုံ မရပါဘူး။

* * *

နောက်ထပ် သုံးရက် လေးရက်လောက်ပဲ ကြာမယ်ထင်တယ်။ သေချာတာကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့မှာ အန်တီပိုလေး လက်ထပ်လိုက်တယ်။ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပတဲ့ မင်္ဂလာနေရာက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးပေါ့။ အဲဒီနေ့ကတော့ ဆိုင်မဖွင့်ပေမယ့် ဆိုင်ရှေ့က တာလပတ်စကြီးကို အဆုံးအထိ လိပ်တင်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ဖွင့်တုန်းကထက် စားပွဲဝိုင်းသုံးဝိုင်းလောက်

ပိုခင်းထားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က စားပွဲပိုင်းတွေနဲ့ မလောက်ငလို့ ကိုသေးလေးဆိုင်က စားပွဲတချို့ ငှားရသေးတယ်။

ရွှေပွဲလာ ဧည့်သည်တွေကတော့ ကိုဂျူးတို့ ကွမ်းယာဆိုင်၊ ကိုသေးလေးတို့ဆိုင်၊ ဦးကတုံးနဲ့ အပေါင်းအပါ အနည်းငယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ထဲက ဖောက်သည်တချို့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးတွေ ကျောမှီထားရာ ရုံးကြီးထဲက ညစောင့်အဘိုးကြီးနဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ်က တချို့...။ ပြီးတော့ အန်တီပိုလေးရုံးက မိတ်ဆွေ သုံးယောက်လောက် ရောက်လာကြတယ်။ ဒီလောက်ပဲ။

ကိုသေးလေးဆိုင်က လက်ဖက်ရည်နဲ့ စမူဆာကို ကျွေးပြီး ဧည့်သည်လေး အယောက် ၂၀ လောက်နဲ့ ကျင်းပခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မပျော်ရွှင်နိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် အန်တီပိုလေးကိုတော့ ဒီအချိန်မှာ ကရုဏာစိတ် ဝင်နေမိတာ အမှန်။

ကြည့်ပါဦး...။

.....။

သူများတွေ ထသွားလာသွား ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုးကို သတို့သမီးဝတ်စုံအဖြစ် ဝတ်ပြီး ထုံတုံတုံ အေးစက်စက် သတို့သား လက်မောင်းကို ချိတ်လို့ စားပွဲပိုင်းတွေကြား လူးလာခတ်နေပုံက လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် အတိုင်းပဲလို့ . ကျွန်တော် ဘယ်လို တင်စားနိုင်မှာလဲ။ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နဲ့ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ထဲက မင်္ဂလာပွဲကို လှောင်မျက်လုံးတွေနဲ့ မထိတထိ ပွတ်ဆွဲသွားတတ်တဲ့ မြို့ပြ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို မသိသလို ကျိတ်ဟန်ဆောင်နေတာကို ကျွန်တော် ပိုသိတာပေါ့လေ။ အန်တီပိုလေး လည်ပင်းပေါ် ရွှေဆွဲကြိုး မျှင်မျှင်လေးကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသေးတယ်။ ဒါဟာ သတို့သမီးလေးရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အဆင်တန်ဆာလေးပေါ့။

ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ အသံအကျယ်ဆုံးကတော့ အမေပါပဲ။ ရှိတတ်သမျှ သူ့အသုံးအဆောင်တွေထဲမှာ အခန့်ညားဆုံးဖြစ်တယ်လို့ သူ့ဘာသာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ သားရေတု ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို မလိုအပ်ဘဲ ချိုင်းကြားညှပ်လို့။ အဲဒီ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ပါ၊ မပါကိုတော့ အမေသာ အသိဆုံး။ အဘွားကကော...။ အရင်နေ့တွေကထက် ပိုထူးလာတာဆိုလို့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ အဖြူလေး ဝတ်ထားတာရယ်၊ သနပ်ခါးတွေ ပိုဝါထိန်လာတာရယ်၊ လက်ထဲမှာ ညှပ်ထားတာက အရင်နေ့တွေလို ဖက်ကြမ်းလိပ် မဟုတ်ဘဲ စီးကရက်လေး ဖြစ်နေတာရယ်ပေါ့။ ပါးစပ်ကလည်း စီးကရက် လွတ်တာနဲ့ "စားလေကွယ်"

"သောက်လေကွယ်" ဆိုတာမျိုးကို အလှည့်ကျ ရေရွတ်နေတော့တာပဲ။

နောက်ထပ် အသံအကျယ်ဆုံး လူကတော့ ဦးကတုံးပေါ့။ ဒီနေရာမှာ အမေပြီးရင် အရေးအပါဆုံးဟာ ဦးကတုံး ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့အသံကျယ်ကျယ်ကြီးက အသက်ငင်နေတဲ့ မင်္ဂလာပွဲလေးကို အဆက်မပြတ် အသက်သွင်းပေးသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ ဘာမှ ထူးခြားတဲ့ ပါဝင်မှုမျိုးနဲ့ ရှိမနေပါဘူး။ အရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်တုန်းကလို စားပွဲထိုး နေရသလိုပဲလေ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီအချိန်ကို ခပ်မြန်မြန် ကုန်ဆုံး သွားချင်လိုက်တာ။ ဗွီဒီယိုတိပ်ခွေကို ကျော်ရစ် လိုက်သလိုမျိုး ဒီအခိုက်အတန့်လေးကို ကျော်ရစ် ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးရဲ့ အကြောင်းကို နောင်တစ်ချိန်မှာ ပြန်ပြောခွင့်ရမယ်ဆို ဒီအခိုက်အတန့်လေး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့သလိုမျိုး ပြန်ပြောပြချင်လိုက်တာ။ ဒီမင်္ဂလာပွဲနေ့မှာ အပျော်ဆုံးလူသားကို ပြပါဆိုရင်တော့ အမေ မဟုတ်သလို အဘွားလည်း မဟုတ်၊ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးလည်း မဟုတ်သလို ကျွန်တော်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမှ မသိရတဲ့ ညီမလေးပါပဲ။ အန်တီပိုလေး ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဂါဝန်အသစ်လေး တကားကားနဲ့ လူတွေ၊ ရယ်မောသံတွေကြား ရယ်မော ပြေးလွှားလို့။ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲက သိမ်ငယ်စရာ မင်္ဂလာပွဲလေးအတွက် အားငယ် ရှက်ရွံ့ရမှန်းလည်း ညီမလေး မသိဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် လူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲက သင်္ကေတကိုလည်း ညီမလေး မဖတ်တတ်ဘူး။ သတို့သား လက်မောင်းကို တွယ်အပ်တစ်ချောင်းလို ချိတ်ထားတဲ့ အန်တီပိုလေးရဲ့ ရင်ထဲကိုလည်း ညီမလေး မမြင်နိုင်ဘူး။ အမေ၊ အမေ ဟိတ်ဟန်ထုတ်ပြီး ချိုင်းကြား ညှပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေ ရှိနေမှန်းလည်း ညီမလေး မမှန်းဆတတ်ဘူး။ အို... ညီမလေး ဘာမှ မသိပါဘူး။ သတို့သားဘက်က မိသားစုတွေ တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာကြတဲ့ လက်ထပ်ပွဲလေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုတောင် ညီမလေး မဖွင့်ဆိုတတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်လည်း သုံးနှစ်သမီးအရွယ် ညီမလေးလို ဘာမှမသိဘဲ နေချင်လိုက်တာ။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ အန်တီပိုလေးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကျွန်တော်လည်း အမှန်တကယ် ပျော်ရွှင်မိမှာပါပဲ။

* * *

(၆)

အဲဒီညက ကျွန်တော် အိပ်နေကျ စားပွဲခုံတွေ ပူးဆက်ထားတဲ့ ယာယီခိုတင်လေးပေါ်မှာ တစ်မိသားစုလုံး ရောက်လာကြပါတယ်။ အဲ... အန်တီပိုလေးက လွဲလို့ပေါ့။ အဘွားရယ်၊ အမေရယ်၊ ညီမလေးရယ်ပေါ့။

အန်တီပိုလေးကတော့ အတွင်းခန်းထဲမှာ တီးတီးနဲ့ အတူတူ အိပ်ရပါတယ်။

တကယ်တော့ အန်တီပိုလေးရဲ့ မင်္ဂလာဦးညအတွက် အမေတို့ နေရာရှောင်ပေးလိုက်တာပါ။ သတို့သား၊ သတို့သမီး အသစ်စက်စက် စုံတွဲလေးအတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲက အကောင်းဆုံးနဲ့ အရေးအပါဆုံး အခန်းကို ပေးအပ်လိုက်တာပါ။ ဒါဟာ အထူးအခွင့်အရေး တစ်ခုပါပဲ။

ဧည့်ခံပွဲပြီးလို့ နာရီအနည်းငယ် အကြာမှာ အမေက အဘွားနဲ့ စကားတိုးတိုး ပြောတယ်။ အဘွားက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ အမေက ဒီလို အိပ်ရာပြောင်း အစီအစဉ်ကို ချမှတ်ခဲ့တာ။ အမေ့အစီအစဉ်ကို ကြားတော့ အန်တီပိုလေးလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ငြင်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာဝင်ချိန် ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တာလပတ် လိုက်ကာစလေးကို တွန်းဖယ်လို့ သူတို့အတွက် စီစဉ်ထားတဲ့ မင်္ဂလာ အခန်းလေးထဲကို ဝင်သွားပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ဘူး။ ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေတို့လည်း အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ညီမလေးကလည်း အိပ်ရာ အပြောင်းအလဲကြောင့်ပဲလား မသိ၊ ခဏခဏ နိုးနေတယ်။ တစ်ခါ နှစ်ခါလောက် ထငိုသေးတယ်။ အဘွားကကော အိပ်ပျော်ရဲ့လား ကျွန်တော်သေချာ မသိဘူး။ အဘွားက အိပ်ရာရဲ့ ဟိုဘက်အစွန်မှာ အိပ်တာကိုး။ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း သူ့အတိတ်ထဲက မှုန်ဝါးဝါးပဲ မြင်ရတော့တဲ့ နှစ်ဆောင်ပြိုင် ကျွန်းသစ်အိမ်ကြီးအကြောင်း ပြန်တွေးတော နေလေမလား။ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ရင် .. လုပ်နေကျ အကျင့်အတိုင်း ဆိုင်ထဲ မျက်လုံး ကြောင်ကြောင်ကြီးနဲ့ လှည့်ကြည့်နေမိတယ်။ လမ်းမီးရောင် အလင်းဖျဖျက တာလပတ်စကို ထိုးဖောက်လို့ ဆိုင်အတွင်းထဲ ဝင်လာပုံက အရင်အတိုင်းပဲ။ မနေ့က အတိုင်းပဲ။ ဟိုး... အဖေနဲ့ အတူတူ ရှိနေစဉ်အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်လေးထဲမှာတော့ အရာရာတိုင်းလိုလို ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ။ မေတ္တာတရားတွေ ရွေ့လျားသွားခဲ့ကြပြီ။ ချစ်ရတဲ့လူတွေ ကျောခိုင်းသွားခဲ့ကြပြီ။ မချစ်နိုင်တဲ့အဖြစ်တွေကို အောင့်နမ်းနေခဲ့ရပြီ။ အဖေ့ခေါ်သံနဲ့ နီးထဲခဲ့ရတဲ့ မနက်ခင်းတွေ၊ အမေ့အသံတွေနဲ့ စတင်ခဲ့ရတဲ့ နေ့သစ်တွေဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခါတလေ .. သတိရမိတဲ့အခါ နာကျင်ဖို့သက်သက် အလွမ်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

အတွင်းခန်းဘက်က လူးလွန်သံလိုလို ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်မိတယ်။ မီးပိတ်ထားပေမယ့် လမ်းမီးရောင် ပျံ့လွှားလာ အတွင်းခန်း လိုက်ကာလေးပေါ် ထိုးကျလို့။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချပြီး မျက်စိ မှိတ်လိုက်တယ်။ အိပ်ပျော်ဖို့ ပြန်ကြိုးစားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာတစ်ခုထဲမှာ အန်တီပိုလေးနဲ့အတူ တခြားယောက်ျား တစ်ယောက် အတူတူ ရှိနေကြတယ်ဆိုတဲ့ အသိဟာ ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် အနှောင့်အယှက် ပေးနေပါတယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဒီညကိုလည်း မြန်မြန် ဖြတ်သန်း လွန်မြောက် သွားချင်ပါတယ်။

ဒီည တစ်ညတည်းကိုပဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုသာ တကယ် ကျော်လွှား ဖြတ်သန်းလို့ရရင် ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ကျော်လွှား လွန်မြောက်ပစ်ချင်ရဲ့လေ။

(၇)

နောက်နေ့ညမှာပဲ တီးတီး ကျွန်တော့်ခုတင်ပေါ် ရောက်လာပါတော့တယ်။ အိပ်ရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့အတွက် အထူးအခွင့်အရေး သက်တမ်းက ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ အဘွားတို့၊ အမေတို့က အတွင်းခန်းထဲ ပြန်ရွှေ့သွားခဲ့ပြီလေ။ အန်တီပိုလေးလည်း အမေတို့နဲ့ အတွင်းခန်းထဲ နေရစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါဟာ အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံလေးအတွက် သိပ်ရက်စက်မယ်မှန်း အမေတို့ မသိဘဲ မနေဘူး။ ဒါပေမဲ့ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲက ရပိုင်ခွင့်ဟာ ရွှေတောင်ကြား လမ်းထဲက ရပိုင်ခွင့်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မတူညီနိုင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စက ချစ်မေတ္တာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ လူ့အခွင့်အရေး ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ ချမ်းသာခြင်းကြားက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကိစ္စတစ်ခုမျှပါပဲ။

ထူးခြားတာက ဒီလို အိပ်ရာ အပြောင်းအလဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တီးတီးဘက်က တုံ့ပြန်မှု အခြေအနေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဘက်က အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ အခုမှ စိတ်သက်သာရာ ပိုရသွားသလိုလို ရှိတယ်။ အခုမှ စိတ်လွတ်လပ်သွားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အရင်ညက သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် အတူတူအိပ်ဖို့ ကျန်တဲ့မိသားစုတွေအကုန် အပြင်ထွက် အိပ်ပေးကြတာကို သူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီညက ကျွန်တော် စားပွဲခုံလေးတွေ ဆက်ပြီး ခုတင်တစ်လုံး ဖန်တီးနေတော့ သူပါ လိုက်လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ အန်တီပိုလေးက သူ့အတွက် ခေါင်းအုံးနဲ့ စောင်တစ်ထည် လာပေးသွားတယ်။

"မင်း နာမည်က ဘယ်သူ..."

အိပ်ရာပေါ် လှဲလျောင်းလိုက်ရင်း တီးတီးက မေးတယ်။ ဒါဟာ တီးတီးနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမဆုံး တွေ့တွေ့ဆိုင်ဆိုင် စကားပြောဖူး ခြင်းပဲ။

တီးတီးအသံဟာ တိုးရှုရှု။ သူ့အသံဟာ သူ့ မျက်နှာလိပ် တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားရသူ

လိုလို။ တစ်စုံတစ်ခုရဲ့ မြိမ်းခြောက်မှုကို သဘာဝအရ အာရုံခံစားမိနေတဲ့ တောသတ္တဝါလေး တစ်ကောင်လိုလို။ တီးတီးဟာ အခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို ဖြစ်နေတယ် ဆိုပေမယ့် ဒီအရိပ်တွေကိုတော့ သူ့ မျက်နှာပေါ်က မဖယ်ရှားနိုင်ပါဘူး။ ဒီအရိပ်တွေရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကိုလည်း နောက်ထပ် နာရီ အနည်းအငယ်အတွင်း ကျွန်တော် သိလာရတယ်။

"အောင်သီဟ..."

ကျွန်တော့်အသံကလည်း ခပ်တိုးတိုးပါ။ တခြားသူတွေနဲ့ စကားပြောသလို စိတ်လွတ်လပ်မှုမျိုး ကျွန်တော့်မှာ မခံစားရဘူး။ မနေ့ကမှ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု နယ်နိမိတ်ထဲ ရောက်လာခဲ့သူ လူတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အသံက ကျွန်တော့်ကို သူစိမ်းဆန်နေစေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူက အန်တီပိုလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အဖေ အိပ်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်ရာကို ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ဆီက အဖြေကြားတော့ တီးတီး ဆီက "ဪ" ဆိုတဲ့ အသံ ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ငြိမ်သွားတယ်။ တီးတီးဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက် လဲလျောင်းလို့။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဝယ်ထားတဲ့ မင်္ဂလာ အိပ်ရာ ခမ်းနားဝင် ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ စောင်ခေါက်လေးကို ရင်ဘတ်ပေါ် တင်လို့။ သူ့မျက်လုံး မှေးမှေးတွေက သူ့မျက်နှာထက် ပေအနည်းငယ်သာ မြင့်နေတဲ့ တာလပတ် ခေါင်မိုးကို ငေးစိုက်လို့။ ဒီလူ ဘာတွေ တွေးနေပါလိမ့်။ သူ့မိဘအိမ် သူ့အခန်းထဲက နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ့မြင်ခဲ့ရတဲ့ မျက်နှာကြက် ကျောက်ပြားကွက်တွေကို ပြန်မြင်ယောင် နေတာလား။ သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျောခင်းခဲ့တဲ့ စပရင် မွေ့ရာတစ်ခုရဲ့ အထိအတွေ့ကို ပြန်သတိရ နေတာလား။

"ငါ့နာမည်က ပြည့်စုံဝင်းလေ..."

စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ကြာမှ ဖြုန်းခနဲ သတိ ဝင်လာသူ တစ်ဦးလို ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြောတယ်။ တကယ်တော့ အန်တီပိုလေးနဲ့ စပါလာတဲ့ နေ့ကတည်းက အန်တီပိုလေး ပြောသံ ကြားပြီးသားပါ။

"ဒါပေမဲ့ တီးတီးပဲ ခေါ်ပါကွာ... ရပါတယ်..."

သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မနေ့ကပဲ တူဝရီး တော်စပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ အခု ကျွန်တော့်ကို ပြောဆိုနေပုံက ဦးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လေသံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဦးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာယူပုံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရပ်ကွက်ကစားကွင်းမှာ တွေ့ဆုံနေကြတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆက်နေပုံမျိုး။

"မင်းကော... ဆော်တွေ ဘာတွေ ရနေပြီလား..."

"ဟာ... မဟုတ်တာ..."

တီးတီး မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ငြင်းဆန်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ မကြီးသိတာကို ပြေးမြင်မိပြီးသား။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီကြီး တဖားဖားနဲ့ ကျွန်တော် စွဲလမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ အလှအပတွေ ဘာတစ်ခုမှ ရှာမတွေ့တော့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပါ ပြေးမြင်မိပြန်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်တာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ "ဆော်" မရှိဘူး။

တီးတီးက ကျွန်တော် မဆိုင်းမတွ ငြင်းလိုက်ပုံကြောင့် သဘောကျသွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ အသံ ခပ်တိုးတိုးနဲ့ ရယ်တယ်။ သူ ရယ်တာမြင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ရှက်ရယ် လိုက်ရယ်မိတယ်။ ပြီးတော့ သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ စောစောကထက်၊ မနေ့ကထက် ပိုရင်းနှီးလာတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။

"အန်တီပိုလေးနဲ့က တစ်ရုံးတည်းလား"

"ဟင်"

တီးတီးက ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ပြန်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ဆီက ဒီလို မေးခွန်းမျိုး ဝင်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ ပုံစံပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ငါ့မေးခွန်းက မှန်ကန်ရဲ့လားလို့ ပြန်သတိရပြီး ဆင်ခြင်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေးခွန်းက မေးပြီးသွားပြီလေ။

"ဪ... မဟုတ်ဘူးကွ... သင်တန်းမှာ... ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ ငါတို့က တွေတာ"

"ဪ..."

ကျွန်တော် ဘာမေးခွန်းမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ ပြန်ငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆီကလည်း ဘာသံမှ ထပ်ထွက်မလာဘူး။ အတွင်းခန်းဘက်ဆီက အမေတို့၊ အန်တီပိုလေးတို့ အသံတွေကတော့ ကြားနေရတုန်းပါ။ ငြင်းခုံနေကြတာလား။ ဆွေးနွေးနေကြတာလား။ ရယ်မောသံတွေလား။ ကျွန်တော် သေချာ မသိဘူး။ တီးတီးဘက်က နေရာရွှေ့သံ ကြားရတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လို့။

"ငါက ရန်ကုန်ဇာတိ မဟုတ်ဘူး... ဧရာဝတီတိုင်းဘက်က..."

တီးတီးအသံက ခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ ခပ်လေးလေး ထွက်လာနေတယ်။

"ငါ့မိဘတွေက ငါတို့မြို့မှာ ရွှေ့ဆိုင် ရှိတယ်... ငါတို့က... မောင်နှမ လေးယောက်..."

ငါက နံပါတ်နှစ်ပေါ့ကွာ... ငါ့ဦးလေး တစ်ယောက်က ဒီမှာ ရန်ကုန်မှာ အပေါင်ဆိုင် ဖွင့်ထားတာ..."

ကျွန်တော် တီးတီးဘက် လှည့်ကြည့်တော့ တီးတီးက ပက်လက်အနေအထား လဲလျောင်းနေပြီ။ သူ့မျက်နှာနဲ့ ပေအနည်းငယ်ပဲ ကွာတဲ့ တာလပတ် ခေါင်မိုးလေးကို မော့ကြည့်နေပြီ။

"အိမ်က ငါ့ကို ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းလေး ဘာလေး တက်ရင်းနဲ့ ငါ့ဦးလေးဆိုင်မှာ ဝင်လည်း ကူ၊ ပညာလည်း ရတာပေါ့ကွာ... အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တာလေးပေါ့"

ဒီလိုနဲ့ တီးတီးနဲ့ အန်တီပိုလေးတို့ တွေ့ခဲ့ကြပေါ့။ အေးတီအေးစက် တောသား တရုတ်လေးနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲက ရန်ကုန်သူအမည်ခံ တောကျကျ ကောင်မလေး တစ်ယောက်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြတယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ အန်တီပိုလေးကလည်း ရုံးလစ်တတ်သလို တီးတီးကလည်း အကြောင်းပြချက် တချို့နဲ့ သူ့ဦးလေး အရိပ်အောက်က လစ်ထွက်ခဲ့တယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဝင်တိုးခဲ့တယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုပါပဲ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိသွားခဲ့သလို တီးတီးတို့ဘက်ကလည်း သိသွားတဲ့အခါ...

"သူတို့က ဘာလို့ သဘောမတူတာတဲ့လဲ"

တီးတီးက "အင်း ..." ဆိုပြီး သံရှည်လေး ဆွဲတယ်။ ပြီးတော့ ပက်လက်လှန်နေရာကနေ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းတယ်။ မျက်လုံးတွေက ဆိုင်ခေါင်မိုး တာလပတ်စကြီးကို ငေးစိုက်နေတယ်။

"ဗမာမို့လို့တဲ့..."

ဟင်...။ ကျွန်တော် အခုမှ တကယ့်ကို ငေးစိုက်အေးစက် တောင့်တင်း သွားပါတယ်။ "ဗမာမို့လို့" သဘောမတူဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို ဓားသွားထက်ထက် တစ်စင်းလိုပဲ ကျွန်တော့်နှလုံးသားနဲ့ ပြန်စမ်းသပ်နေမိရဲ့။ ဗမာနိုင်ငံမှာ ဗမာဖြစ်ရခြင်းက အန်တီပိုလေးရဲ့ အပြစ်တစ်ခုတဲ့လား။ ဗမာနိုင်ငံမှာ ဗမာဖြစ်ရခြင်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အားနည်းချက် တစ်ခုတဲ့လား။

"ဒါပေမဲ့ မင်းတို့အန်တီပိုလေးက ပြတ်သားတယ်ကွ၊ သူပဲ အစစအရာရာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ... အခု... ယူဖြစ်သွားတာလည်း သူပဲ ဆုံးဖြတ်တာ..."

ဒီလိုနဲ့ပဲ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ အမှောင် ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲလေးတစ်ပွဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ သတို့သားဘက်က ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မပါဝင်ပါဘဲ ကျင်းပပြီးစီးသွားခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာပွဲလေးတစ်ပွဲ

အဖြစ်ပေါ့လေ။ အန်တီပိုလေး လည်ပင်းပေါ်က ရွှေဆွဲကြိုး မျှင်မျှင်လေးကလည်း
အဲဒီလက်ထပ်ပွဲလေးမှာ အရေးပါခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသော
အရောင်အဝါလေးပေါ့လေ။

"ငါ ဒီလို လုပ်လိုက်တာ ငါ့အိမ်က ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူးကွ..."

"တကယ်လို့ သိသွားရင်ကော..."

တီးတီးဘက်က စကားသံ ရုတ်တရက် ပြန်ထွက်မလာဘူး။ ပြီးမှ...

"တကယ်လို့ သိသွားရင်..." လို့ ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို ခပ်တိုးတိုး
ပဲ့တင်လိုက်ထပ်နေတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ ထပ်မမေးဖြစ်တော့သလို တီးတီးကလည်း ဘာမှ
ထပ်မပြောတော့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ အတွင်းခန်းဘက်ကလည်း
တိတ်ဆိတ်သွားပြီ။ လမ်းမဘက်က ကားသံ တချို့တလေတော့
ကြားနေရပါသေးတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆောက်လုပ်ရေးထဲက လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း
နှစ်ယောက်ရဲ့ အချင်းချင်း စကားပြောသံတွေက ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။

ကျွန်တော် တီးတီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်နေမိတယ်။ တီးတီး အိပ်ပျော်နေပြီလား။
အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား။ သူ့လည်ပင်း ခပ်အစ်အစ်ပေါ်က
ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးဟာ ဆိုင်ထဲက အလင်းရောင် ခပ်ပျပျအောက်မှာ တလက်လက်။
ကျွန်တော့်ရဲ့ညဟာ အဲဒီ တလက်လက် အရောင်ထဲမှာပဲ တုန်ခါလို့။

* * *

(၈)

အဲဒီ ရက်သတ္တပတ် အတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ
အပြောင်းအလဲတချို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံး အပြောင်းအလဲကို စပြောရရင်
ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ကြောင်း အမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကြေညာလိုက်တာပဲ။
စစချင်းတော့ အမေက အကျောက်အကန် ငြင်းဆန်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်က "ဆက်နေလည်း စာမေးပွဲအောင်မှာမှ မဟုတ်တာ" လို့
ပြန်ပြောလိုက်တာနဲ့ စာမေးပွဲကြီး မဖြေရသေးခင်မှာဘဲ ကျွန်တော်
ကျောင်းထွက်ခြင်း ကိစ္စက အတည်ဖြစ်သွားတယ်။ အမေကိုယ်တိုင်ကလည်း
ကျွန်တော့်အပေါ် ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မျှော်လင့်ချက် ထားလို့ မရတာကို
သဘောပေါက် သွားတာကြောင့်လည်း ပါလိမ့်မယ်။

နောက်ထပ် အပြောင်းအလဲကတော့ တီးတီး လည်ပင်းက ရွှေဆွဲကြိုးလေး

ထွက်ပြေး သွားခြင်းပဲ။

အထင်ရှားဆုံး အပြောင်းအလဲ တစ်ခုကတော့ အဲဒီ ရက်သတ္တပတ် အတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ပြန်ဖွင့်လိုက်နိုင်ပါတယ်။

"ဒါ... ငါ့မောင်တို့၊ ငါ့ညီမတို့ ဆိုင်ပဲ... နောက် မင်းတို့ပဲ ဦးစီးရမှာ"

ဆိုင်စဖွင့်တဲ့ မနက်မှာပဲ အမေက တီးတီးနဲ့ အန်တီပိုလေးတို့ကို အဲဒီလို ပြောတယ်။ ကာတွန်းရုပ်တွေ ပါတဲ့ ဘောင်းဘီတို့ ခပ်ပွပွကို ဝတ်ထားတဲ့ တီးတီးက မျှော်လင့်ချက်တွေ ပါတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ခေါင်းကို ညိတ်ပါတယ်။ ရုံးဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ အန်တီပိုလေးကတော့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သလောက် အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝတဲ့ မျက်လုံးတွေကို လွှဲဖယ်ပြီး ရုံးကို ထွက်သွားပါတယ်။ အဘွားကတော့ ခွေးလေးတစ်ကောင်ကို ကြိုးဆွဲလမ်းလျှောက် နေသလိုမျိုး ညီမလေးရဲ့ လက်မောင်း သေးသေးလေးကို ဆွဲလို့ ဆိုင်ရှေ့ လမ်းပေါ် လမ်းလျှောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်က ခင်းထားတဲ့ စားပွဲဝိုင်းတွေကို တဘက်ဟောင်း တစ်ထည်နဲ့ လိုက်သုတ်နေတယ်။

ဆိုင်ပြန်ဖွင့်ပါပြီ။ အရင်ကလိုပဲ။ အရင်ကအရာတချို့ မရှိကြတော့ပေမယ့် အရင်ကအတိုင်း ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစား ထားကြတယ်။

အဖေ ထွက်သွားခါစက ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးကို ပြန်ဖွင့်ရတဲ့အခါ ကမ္ဘာဦး နေ့ရက်တွေကို ပြန်စတင်ရသလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ အခုလည်း အဲဒီလို ဒုတိယအကြိမ် ခံစားရ ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာကို ပြန်လည် စတင်ရပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ပြန်မွေးဖွားရပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ အခုတော့လည်း ဒီဆိုင်လေးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုလို ခံစားရနေပါပြီ။

* * *

တီးတီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ကျွန်တော်တို့ဆီ လာလည်ခဲ့တဲ့ အေးစက်စက် ကောင်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးထဲက ဧည့်ခန်းထဲမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ "ဆေးဘဲဥသုပ် တစ်ပွဲ" "ပဲပြားသုပ်" "ပဲခြမ်းသုပ်" "စူပါ ပလိန်းတစ်ခွက်" စတဲ့ အမည်နာမတွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် အော်တတ်တဲ့ တက်တက်ကြွကြွ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ အရာတချို့တော့ ရှိနေပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းတရားရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကို သဘာဝအရ ခံစားသိနေတဲ့ တောသတ္တဝါလေး တစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးမျိုးတွေပေါ့။

ဆိုင်ထဲမှာ သွားလာလှုပ်ရှား နေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ကျီးကန်း မျက်လုံးတွေလို တဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဆိုင်တံစက်မြိတ်ကနေ အပြင်ကို မထွက်သလောက်ပဲ။ အန်တီပိုလေး ရုံးသွားရင်တောင် ကားဂိတ် လိုက်မပို့ဘူး။ ညအချိန် ရောက်လို့ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာက တာလပတ်စကြီး ချပြီး ပိတ်လိုက်မှ သူ့ကိုယ်သူ လုံခြုံပြီလို့ ခံစားသွားရသလိုပါပဲ။

"တီးတီးရယ်... ဘာပဲ ဖြစ်လာ ဖြစ်လာ... ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလေ... ဘာလို့ တထိတ်ထိတ် တွေးကြောက်နေရမှာလဲ"

တစ်ခါတလေမှာတော့ တီးတီးနဲ့ အန်တီပိုလေးတို့ရဲ့ စကားဝိုင်းလေးတွေကို ကျွန်တော် သတိထားမိတတ်တယ်။ အန်တီပိုလေးက ဇွတ်တိုး လုပ်ဖြစ်ခဲ့ဖို့ ဦးဆောင်ခဲ့သူပီပီ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်နိုင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံ ရပါတယ်။ တီးတီး သူ့ဘက် ပါလာပြီး ကတည်းက၊ တီးတီးကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ အရောက်ခေါ်လာခဲ့ပြီး ကတည်းက ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး သူ့ဘက် ပါနေပြီလို့ အန်တီပိုလေး ထင်နေပါတယ်။ တီးတီးကတော့ ကမ္ဘာဟောင်း တစ်ခုကို သူ စွန့်လွှတ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာဟန် တူပါတယ်။

"ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့..."

"ဒီမှာ တီးတီး... တို့က တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသား... တရားဝင်တယ်..."

ဆိုင်ထောင့် တစ်နေရာရာမှာ၊ ဆိုင်တံစက်မြိတ် ရေတိုင်ကီကြီးဘေးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် အသံတွေကို ကျွန်တော် ကြားနေရပါတယ်။ အမေနဲ့ အဘွားတို့လည်း ကြားနေရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နားကန်းသူတွေလို ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ အရာရာဟာ သူနည်းသူဟန်နဲ့ ပြီးဆုံးသွား ကြတာပဲလေ။ ပြဿနာတိုင်းမှာ အဖြေ တစ်ခုခုကတော့ အသေအချာ ရှိနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီပြဿနာတွေဟာ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ပြီးဆုံးသွား ကြရတာချည်းပါပဲ။

* * *

(၉)

ဘယ်ပြဿနာမဆို တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ပြီးဆုံးသွားရတာချည်းပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။ တီးတီးရဲ့ ကြောက်လန့်နေတဲ့ တောသတ္တဝါလေး တစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြဿနာလည်း နိဂုံးချုပ် ပြီးဆုံး သွားမယ့်နေ့ကို တကယ် ဆိုက်ရောက် လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားတဲ့ အချိန်ထက် အတော်လေး စောပြီး ကျွန်တော် အမျိုးအမည် မသိတဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့အတူ ဆိုက်ရောက်

လာခဲ့တာပါ။

အဲဒီနေ့က ရုံးပိတ်ရက်မို့ အန်တီပိုလေးလည်း ဆိုင်မှာ ရှိနေပါတယ်။ ဆိုင်ထောင့် တစ်နေရာက စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ သူတို့လင်မယား ခေါင်းချင်းဆိုင်လို့။ တစ်ခါတလေ ရယ်မောသံတွေ တလွင်လွင် လွင့်ပျံ့လို့။ အမေက ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း ကိုင်ပြီး ပေးဆပ်စရာ ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်လို့။ ညီမလေးက အဘွားဘေးမှာ မေးခွန်းတွေ မပီကလာ ပီကလာနဲ့ တတွတ်တွတ် မေးလို့။ ကျွန်တော်က စောစောကမှ သောက်သုံးသူ ထသွားတဲ့ စားပွဲခုံကို သုတ်သင်ပြီး တံစက်မြိတ်အောက် အစပ်က စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့လမ်းလေးရဲ့ နေ့လယ်ခင်း အချိန်ဟာ ခပ်ခြောက်ခြောက်နဲ့။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆောက်လုပ်ရေးဘက်က ထုရှိက်သံ၊ စက်တစ်ခုခု လည်ပတ်သံ၊ အော်ဟစ် ပြောဆိုသံတွေကတော့ ကြားနေရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြားနေကျ အသံတွေဟာ နားယဉ်လာတော့လည်း ဆူညံသံတွေလို့ ထင်တော့ဘဲ ပုံမှန်အသံတွေလို့ ထင်လာကြတာ သဘာဝပဲလေ။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲ ကားလေးတစ်စီး ချိုးကွေ့လာတာ သတိထား လိုက်မိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကားရှေ့ခန်းထဲက ဦးခေါင်းတစ်ခု ထွက်လာပြီး ဆိုက်ကားဂိတ်ကို တစ်စုံတစ်ခု မေးနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆိုက်ကားဆရာ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ဘက်လှည့်ပြီး လက်ညှိုး ညွှန်ပြနေတယ်။

ကျွန်တော် တွေတွေဝေဝေ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော် အမျိုးအစား မသိတဲ့ ကားလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

ပြီးတော့ ကားခေါင်းခန်းထဲက မှန်တစ်ချပ် လျှောခနဲ ကျသွားတယ်။ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးမှေးမှေးနဲ့ ခပ်အစ်အစ် မျက်နှာတစ်ကွက်။

"ဒီဆိုင်ပဲ..."

အဲဒီလူက နောက်ဘက်ကို လှည့်ပြောတယ်။ အပိုင်သေချာတဲ့ လေသံနဲ့။ ကားလေးရဲ့ နောက်ခန်းတံခါး ပွင့်လာတယ်။

"ဘာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျ..."

ကျွန်တော်က အသေအချာ လေ့ကျင့်ထားတဲ့ ဟိုတယ်စားပွဲထိုး တစ်ယောက်လို လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မေးလိုက်ပေမယ့် ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဆံပင်တိုတိုနဲ့ မိန်းမဝဝကြီးက လှည့်တောင် မကြည့်ဘူး။ နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ကျော်ပြီး ဆိုင်အတွင်းဘက်ကို မျက်လုံး သေးသေးလေးတွေနဲ့ စူးစူးရှရှ လှမ်းကြည့်နေတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော်

မတ်တတ်ရပ်နေတာကို လုံးဝမသိတဲ့ အမူအရာမျိုးနဲ့။ ဆိုင်ထဲမှာ အဘွားတို့၊ အမေတို့ ရှိနေကြတာကို လုံးဝမမြင်တဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့။ ကားရှေ့ခန်းလူကတော့ ကားပေါ်က မ ဆင်းဘဲ မှေးကျဉ်းသလောက် မာကျောတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲက လွန်ဆွဲပွဲကို ကြည့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော့်နောက်ကို ကျွန်တော် ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ ကြောင်ငေးငေးလေး ရပ်နေတဲ့ တီးတီးနဲ့ အန်တီပိုလေး။ တီးတီးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက အန္တရာယ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ယုန်ငယ်လေး တစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ။

ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့်လိုပဲ အမေတို့၊ အန်တီပိုလေးတို့ အားလုံး နားလည်သွားပြီးဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ဒါဟာ တီးတီး ကျောခိုင်းခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာဟောင်းပဲ။ အခုတော့ ကမ္ဘာဟောင်းဟာ သူ့ပတ်လမ်း ကြောင်းထဲကနေ ချော်ထွက်လာခဲ့ပြီ။

"တီးတီး..."

မိန်းမဝဝကြီး အသံက မာလည်း မမာကျော။ ကျယ်လည်း မကျယ်လောင်။ သူ့ အိမ်ထဲ သူ့အိမ်သား တစ်ယောက်ကို ပုံမှန် လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ အသံမျိုးပဲ။ တီးတီးက ပြန်မထူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာက စပါးကြီးမြွေရဲ့ ညှို့ကြိုးကွန်ရက်မှာ အကျအန အမိခံလိုက်ရပြီ ဆိုတာကို ကျွန်တော် အသေအချာ သဘောပေါက် လိုက်တယ်။

"လာ... အိမ်ပြန်မယ်..."

မိန်းမကြီးက ဆိုင်တံစက်မြိတ် အပြင်မှာ ရပ်နေရင်းကနေ သူ့အိမ်ထဲမှာ ပြောနေသလိုမျိုး နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောတယ်။ ဈေးထဲက အရုပ်ဆိုင်လေးရှေ့ ရပ်ငေးနေတဲ့ သားငယ်လေးကို သူ့အမေက အိမ်ပြန်ဖို့ လက်တို့လိုက်တဲ့ အသံနဲ့လည်း တူသေးတယ်။ စောစောက ငြိမ်နေတဲ့ အန်တီပိုလေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရဲ့။

"ဟို... ဟို... သမီးတို့က တရားဝင်... တီး တီး... တီးတီး..."

အန်တီပိုလေး စကားမဆုံးလိုက်ဘူး။ အန်တီပိုလေး အနားက တီးတီးဟာ တံခါးအသင့် ဖွင့်ထားတဲ့ ကားလေးထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ဖြစ်သွားပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တီးတီးဟာ အတိတ်ထဲ ပြန်ရောက်ရှိသွားပြီ။

"တီးတီး... တီးတီး..."

ဆိုင်ပေါက်ဝကို အတင်း ပြေးထွက်လာတဲ့ အန်တီပိုလေးကို ကျွန်တော်

ဆီးဖက်လိုက်တယ်။ သွေးတွေ ဆူပွက်နေတဲ့ အန်တီပိုလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးဟာ ကျွန်တော့်လက်မောင်း ပလွေရိုးလေး နှစ်ဖက်ထဲကနေ အတင်း ရုန်းကန်ထွက်ဖို့ အားထုတ်တယ်။ အန်တီပိုလေးရဲ့ အော်သံတွေက ကျွန်တော့် နားစည်ပေါ် အနီးကပ် ကျရောက် ပေါက်ကွဲကြတယ်။ ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ် အန်တီပိုလေးရဲ့ မျက်ရည်တွေ ခုန်ပေါက် ပြိုဆင်း လာကြတယ်။ အမေကလည်း သူ့လက်ထဲက ဘောလ်ပင်နဲ့ စာအုပ်ကို ပစ်ချပြီး အန်တီပိုလေးဆီ ပြေးလာတယ်။ အဘွားနဲ့ ညီမလေးကတော့ ပူပူနွေးနွေး နီဂုံးချုပ်သွားခဲ့တဲ့ မျက်ရည်ပြဇာတ်ကို ကြောင်တောင်တောင် မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ ငေးကြည့်လို့။

* * *

ကြိုတင်မျှော်လင့် ထားကြပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့ရလဒ် ထွက်လာခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တီးတီးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ ပေးခဲ့တဲ့ အန်တီပိုလေး ကိုယ်တိုင် တကယ်တမ်း လက်တွေ့မှာ ကျရှုံးခဲ့ရတာပဲ။ ချစ်သူကို အရပ်လေးတစ်ရပ် ကောက်ထည့်သွားသလို ပြန်ခေါ်သွားတာကိုတောင် သူ ဘာတတ်နိုင်ခဲ့လို့လဲ။ စကားလေး တစ်ခွန်းတောင် ပြီးဆုံးတဲ့အထိ ပြန်ပြောနိုင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ သူဟာ တီးတီးနဲ့ လက်ထပ် ပေါင်းသင်းထားတယ် ဆိုတာကို အသာထား၊ သူ့ရဲ့ လူသားအဖြစ် ရှင်သန်ရပ်တည်မှုကိုတောင် အသိအမှတ် ပြုသွားတာမှ မဟုတ်တာ။ အန်တီပိုလေးရဲ့ မျက်ရည်တွေကို ရေပိုက်တစ်ချောင်း(?) ယိုကျနေတဲ့ ညစ်ညမ်းရေ တစ်ပေါက်လိုပဲ သူတို့ လျစ်လျူရှု သွားခဲ့ကြတာ။

တီးတီး ကိုယ်တိုင်ကကော သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲက အရာရာကို၊ သူတစ်လနီးပါး ပျော်ဝင်ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ နေရာတစ်ခုကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား။

* * *

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပုံမှန်အတိုင်း ဆိုင်ဆက်ဖွင့်တယ်။ အန်တီပိုလေးကလည်း အရင်မနက်တွေအတိုင်း ရုံးယူနီဖောင်းလေး ဝတ်ပြီး ရုံးသွားတယ်။ မနေ့က အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် မျက်လုံးတွေအောက်မှာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုး ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည် နေထိုင်ကြတယ်။ တီးတီးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးသလိုပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ အပေါ်ယံ ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ အလွှာတစ်လွှာမျှသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုတော့ မရဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော်တို့ လှည့်စားလို့ရတယ် ဆိုဦးတော့။

ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ညာလို့ မရဘူးလေ။

ဆိုင်ဆက်ဖွင့်နေတယ် ဆိုပေမယ့် အရင်လို အခြေအနေကို ပြန်ရောက်မလာတာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရပါတယ်။ လန့်ချီပြီး ဆိုင်ပိတ်ထားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲက ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးကို မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ပြန်ဘူး။ အဖေ ရှိခဲ့စဉ်ကလို အခြေအနေကို ပြန်ရောက်ဖို့ အသာထား၊ အန်တီကြီး ရှိစဉ်က အနေအထားကိုတောင် ပြန်ရောက်မလာတော့ဘူး။

တကယ်တမ်း ဝန်ခံရရင် ဒီဆိုင်လေးကလည်း ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေးလို့ ပြောလို့ မရတော့ဘူး။ တီးတီးလည်ပင်းမှာ ပါလာတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးကနေ တစ်ဆင့် ပြောင်းလဲလာတဲ့ ဆိုင်လေးပေါ့။ အဲဒီတုန်းကတော့ အမေက "ဒါ... ငါ့မောင်တို့၊ ငါ့ညီမတို့ ဆိုင်နော်..." လို့အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့ဖူးပေမယ့် "နောက်ကျရင် မင်းတို့ပဲ ဦးစီးရမှာ" လို့ အခါခါ ပြောဖူးပေမယ့် အခုတော့ အဲဒီစကားသံတွေကို အမေကိုယ်တိုင် သတိရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သတိမေ့ယောင် ဆောင်နေတာ ဖြစ်ဖို့ ပိုများပါတယ်။

ဒီဆိုင်ကိစ္စအတွက် အန်တီပိုလေးကလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောပါဘူး။ ဆိုင်ကိစ္စရယ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း စကားဟဟ သိပ်မပြောတော့ဘူး။ ဒါဟာ တီးတီး ထွက်သွားပြီးကတည်းက အန်တီပိုလေးရဲ့ ထူးခြားတဲ့လက္ခဏာပဲ။ တီးတီးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာက သူ့အတွက် အဆုံးစွန်ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ဒီတော့ ဒီဆိုင်ကိစ္စကိုလည်း ဘာမှ ထပ်မပြောတာလည်း နေမှာပေါ့။

မနက်ခင်း အချိန်တန်ရင် ရုံးသွားတယ်။ ညနေခင်း ပြန်လာတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ရုံးသွားတယ်။ ဒီ စက်ဝိုင်းထဲမှာပဲ လည်ပတ်နေတာ။ အန်တီပိုလေး လှုပ်ရှားနေသမျှဟာ ဓာတ်ခဲအား ကုန်လုလု ဖြစ်နေတဲ့ နာရီတစ်လုံးရဲ့ နာရီလက်တံတွေလို ဖြစ်နေတယ်။ ရပ်လု ရပ်လုနဲ့ တုံ့နှေး တုံ့နှေး သွားနေတဲ့ နာရီလက်တံကလေး တစ်ချောင်းလိုပေါ့။ အဲဒီနာရီ လက်တံလေး ဘယ်အချိန် ရပ်သွားမလဲလို့ ကျွန်တော့်မှာ တထိတ်ထိတ် ကြည့်နေရတယ်။

အမေ့ရဲ့ အန်တီပိုလေး အခြေအနေအပေါ် တုံ့ပြန်မှုကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး။

"မိပိုရယ်... ယောက်ျားတွေ ပေါပါတယ်"

အပြုံးအရယ်မဲ့တဲ့ မျက်နှာသေလေးနဲ့ အန်တီပိုလေးကို အမေ နှစ်သိမ့်တတ်တဲ့ စကားလုံးတွေထဲက အသုံးအများဆုံး စကားတစ်ခွန်း။

"သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်အေ" တဲ့။ အဲဒီစကားကို အမေပြောပြီ ဆိုရင်တော့ အန်တီပိုလေးဟာ ခပ်ငေးငေးငိုင်နေရက အမေ့ကို ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တတ်တယ်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အရင်လို စကား သိပ်မပြောတော့ဘူး။ လမ်းတွေတဲ့ သာမန်အသိ တစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်သလိုမျိုးသာ ပြောပါတော့တယ်။

အဘွားကတော့ သူ့သမီး အငယ်ဆုံးမလေးကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတယမ်းယမ်း။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်တဖွာဖွာ။

"ငါ့သမီးတွေ ကံဆိုးတယ်" တဲ့။ အဲဒီလို တစ်ကိုယ်စာ ကြားရရုံ တိုးတိုးလေး ညည်းတွားရှာပါသေးရဲ့။ ငါ့သမီးတွေတဲ့။ ကျွန်တော် အန်တီကြီးကို ပြေးသတိရမိတယ်။ အဘွားစိတ်ထဲမှာလည်း အန်တီကြီး ရှိနေမှာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်က အန်တီကြီးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင် လွယ်ခဲ့သလိုမျိုး အခုလည်း သူ့သမီးကြီးရဲ့ဘဝကို အဘွား တစ်ယောက် ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားသလို ဖြစ်နေခဲ့လေသလား။ ကျွန်တော်တို့မှာ မေ့ထားတဲ့ အချိန်တချို့ ရှိနေပေမယ့် တခြားလူတချို့ အတွက်တော့ သတိရစရာတွေ ကျန်ရစ်နေဦးမှာပဲ။ အန်တီကြီးကို နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရတဲ့ ညကို ကျွန်တော် သတိရနေမိပါတယ်။

* * *

(၁၀)

"တီးတီး ရုံးကို ဖုန်းဆက်တယ်"

ကျွန်တော် အန်တီပိုလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အန်တီပိုလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်အပြင်ဘက် အကြည့်လွှဲသွားတယ်။ ရုံးက ပြန်လာလာချင်း ရုံးဆွဲခြင်းလေးကို ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့စားပွဲမှာ တင်လို့ အဝတ်အစားတောင် မလဲရသေးဘဲ လာဝင်ထိုင်တဲ့ အန်တီပိုလေး။

အခုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ပြီးဆုံးပြီလို့ ထင်ခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဟာ "ဆက်ရန်" စာတန်းလေး ရှိနေပါလားလို့ တွေးမိပြီး ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပြန်ပါတယ်။

"သူ ငါ့ကို ခေါ်နေတယ်..."

"သူ့ဆီကိုလား... အဲဒါတော့..."

ကျွန်တော် စကားကို အဆုံးထိပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်ဆနေမိတယ်။

ဟိုတစ်နေ့က ဆိုင်ကို ရောက်လာကြတဲ့ လူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကိုလည်း ပြေးမြင်မိတယ်။ အထူးသဖြင့် တီးတီးရဲ့အမေ။ အဲဒီလူတွေကြားမှာ အန်တီပိုလေး ဘယ်လိုမှ ရှင်သန်နိုင်မှာ မဟုတ်။ မာကျော ခြောက်သယောင်းတဲ့ ကုန်းမြေပေါ်မှာ အန်တီပိုလေးဆိုတဲ့ မြက်ပင်လေး စိုပြည်နိုင်မှာ မဟုတ်။

"မဟုတ်ဘူး..." လို့ ပြောရင်း အန်တီပိုလေး ခေါင်းယမ်းပြတယ်။ မျက်လုံးတွေက အပြင်ကို ငေးနေရင်းပေါ့။

"တခြားတစ်နေရာပေါ့ဟာ... ရန်ကုန်လည်း မဟုတ်ဘူး..."

ကျွန်တော် "ဟင်" လို့ အသံထွက်လိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ အသံထွက်မလာနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွားတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ အန်တီပိုလေးကို ကြည့်နေမိတယ်။ တုန်လှုပ်နေတဲ့ စိတ်ခံစားချက်မျိုးနဲ့ အန်တီပိုလေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စောင့်နေမိတယ်။ သူ တီးတီးကို ဘာပြန်ပြောခဲ့ပါလိမ့်။ ဒါဟာ တီးတီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကော ဟုတ်ပါရဲ့လား။ တီးတီးဆိုတာ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ချနိုင်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားလည်ပြီးသားလေ။ အခုမှ ဘယ်ကသတ္တိတွေ တီးတီးဆီ ရောက်လာခဲ့တာလဲ။

ဒါဟာ အန်တီပိုလေး ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်။

"ငါလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောရသေးပါဘူး... ဒါနဲ့ နင့်အမေကို ပြန်မပြောနဲ့နော် အကြီးကောင်"

ကျွန်တော်က ရေနွေးပန်းကန်လုံးလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ ရေခွက်လေးထဲက ရေတွေကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ တိုတိုပြီး စားပွဲပေါ် လိုက်ခြစ်နေရာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အန်တီပိုလေးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ကျွန်တော် သိမ်းထားပေးနေကျပဲ။ သူ့ဘက်က နှုတ်မပိတ်လည်း ကျွန်တော် ပြန်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အမေ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ရဲ့ တချို့ ရပ်တည်ချက်တွေကိုတော့ ကျွန်တော် လိုက်ပြီး မချစ်နိုင်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ ပြန်ဝေ့ကြည့်မိပါတယ်။ ဆိုင်ကလေးထဲ အမှောင်တွေ သိပ်သည်းလာပြီလေ။ ကျွန်တော် မီးဖွင့်ဖို့ ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ပိတ်ဖို့ စားပွဲတွေ ပြန်သိမ်းရဦးမယ်။

* * *

အပိုင်း (ဃ)

အတောင်မပါသောငှက်

(၁)

"... .."

အသံတချို့...။ အသံတချို့က ကျွန်တော့် နားစည်ပေါ် ကျရောက် တုန်ခါနေသလိုပဲ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နေမြဲအတိုင်း ဆက်နေဖြစ်တယ်။ ဘာသံတွေလဲ...။

"ကောင်လေးတွေ... .."

လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံ။ ခပ်မာမာတော့လည်း မဟုတ်။

"ကောင်လေးတွေ... ဟဲ့... ကောင်လေးတွေ..."

လူကြီးအသံက နည်းနည်း ပိုကျယ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလှုပ်သေးပါဘူး။
ကျွန်တော့်လိုပဲ ကျွန်တော့်ဘေးက တချို့လည်း မလှုပ်ကြသေးဘူး။

"ကောင်လေးတွေ... ထကြတော့... ဟေ့ကောင်တွေ... ထကြတော့လို့
ပြောနေတာ..."

လူကြီးအသံ ပိုပြီး မာကျောလာတော့မှ ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံး
ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အိပ်ရာထဲက ကိုယ်လုံးကို လူးလွန့်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော့်ဘေးက ကောင်တွေလည်း အခုမှ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာကြတယ်။
မီးရောင်က လင်းကျင်း စူးရှနေနှင့်ပြီ။ အဲဒီမီးရောင်အောက်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ကို
စီးမိုးကြည့်နေတဲ့ ဂျာကြီးရဲ့မျက်နှာ။ လေးထောင့်မကျတကျ မျက်မှန်ကြီးက
ဂျာကြီးမျက်နှာရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ကို နေရာယူထားသလို ဖြစ်နေတယ်။
အဲဒီမျက်မှန်ကြီး အောက်က မျက်လုံး ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းတွေက ကျွန်တော်တို့
သုံးယောက်ကို စီးမိုးပြီး တဖျပ်ဖျပ် ကြည့်လို့။

"ကောင်လေးတွေ... ထကြ... ထကြ... မင်းတို့ ပျင်းကြောဆွဲ မနေကြနဲ့... တော်ကြာ
ဟိုက ရောက်လာချိန်ကျမှ အသံတွေ မကြားချင်ဘူး... ညတုန်းကကျတော့
တိစို့ကြည့်တာ ညဉ့်နက်တဲ့အထိ မပိတ်ကြဘူး... မင်းတို့..."

ဂျာကြီးက ကျွန်တော်တို့ နီးပြီးသွားကြောင်း သေချာတော့မှ မိန်းမအိုကြီး
တစ်ယောက်လို ပွစိပွစိ ပြောဆိုရင်း နောက်ဖေးဘက်ကို စကြံလမ်းအတိုင်း
လျှောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲက ထထိုင် လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်လိုပဲ ဟိုကောင်တွေ နှစ်ယောက်လည်း အိပ်ရာထဲက နှေးနှေးကွေးကွေး ထထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်နေကြတာက တည်းခိုခန်းရဲ့ ဧည့်ခန်းနေရာမှာပါ။ နေ့ခင်းဆို ကြိမ်ဆက်တီတွေ ခင်းထားပေမယ့် ညရောက်တာနဲ့ ကြိမ်ဆက်တီတွေ နံရံဘေးကပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အတွက် အိပ်ရာခင်းရပါတယ်။

"ငါရိုးတဲ့မှပဲ... ဂျာကြီးကလည်း အစောကြီး ရှိသေးတာကို"

ကျွန်တော့်ဘေးက အောင်ကိုက သူ့စောင်လေးကို မသေမသပ် ခေါက်နေရင်း ဂျာကြီး မကြားလောက်တဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ဆဲလိုက်သေးတယ်။ ဟိုဘက်က ရဲလင်းအောင်ကတော့ ဘာမှ ပြောမနေပါဘူး။ စိတ်မပါလက်မပါနဲ့ သူ့အိပ်ရာကို သူ သိမ်းနေပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အရင် နောက်ဖေးစင်္ကြံဘက် ထွက်သွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မနက်လေးနာရီကို ကျော်စ ပြုနေပြီကော။

ကျွန်တော် ခပ်မြန်မြန်လေး ထရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်နေ့တာဟာ ပြန်လည် စတင်လို့နေပါပြီ။ ဓာတ်ခဲနာရီလေးတစ်လုံး စတင်လည်ပတ်သလို ကျွန်တော့်ကိုယ်နဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာလည်း စတင်လည်ပတ်လို့ပေါ့။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ထဲက တဒိတ်ဒိတ် အသံတွေ။ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာလား၊ အမှားအယွင်း တစ်ခုခုဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နေ့သစ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို အသင့် စောင့်နေမှာလား ဆိုတဲ့အသိက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဝင်ရောက် နေခဲ့ပြီလေ။

ကျွန်တော် နောက်ဖေးဘက်ကို လျှောက်လာတော့ အိမ်သာဘက်ကပြန်လာတဲ့ ဂျာကြီးနဲ့ စင်္ကြံမှာ ဆုံတယ်။ ဂျာကြီးက ရေကွက်တွေ ဟိုတစ်ကွက်ဒီတစ်ကွက် စိုနေတဲ့ သူပုဆိုးကို ပြန်ပြင်ဝတ်ရင်း လမ်းလျှောက် လာတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ ဖြုန်းခနဲ ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အမှားတစ်ခုခု လုပ်တော့မယ့် လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ မျက်မှန်ကြီး အောက်ကနေ ကြည့်တယ်။

"အောင်သီဟ... မင်း အလုပ်တွေ မှတ်မိတယ်နော်... အပေါ်ထပ် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမှာ... မေ့မနေနဲ့ဦး... ပြီးတော့ အခန်းဆယ့်ခုနစ်ကို သန့်ရှင်းရေး ပြန်လုပ်ထား... အမှိုက်ပုံး လဲထား၊ အိပ်ရာခင်းတွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေပါ အဆင်သင့် ထည့်ထား မှတ်မိလား ဟေ့ကောင်... ဒီမနက် ဧည့်သည် ဝင်မှာနော်... ဘွတ်ကင် လုပ်ထားတယ်..."

ဂျာကြီးက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ရေစိုနေတဲ့ သူ့လက်ကြီးနဲ့ ကိုင်ရင်း အသက်မရှူတမ်း ပြောပါတယ်။ ဂျာကြီးပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ စကားလုံးတိုင်းမှာ အရက်နံ့တွေက

စိုစွတ်လို့။ ကျွန်တော် မျက်နှာမရှုံ့မိအောင် သတိထားပြီး "ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့" လို့ နှစ်ကြိမ်ဆက်ပြောရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်မိပါတယ်။

ဒီတည်းခိုခန်းကို ကျွန်တော် ရောက်လာတဲ့ တစ်လအတွင်း ကျွန်တော် အများဆုံး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ ခေါင်းညိတ်ရတဲ့ အလုပ်ဖြစ်သလို အကျွမ်းကျင်ဆုံး အလုပ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ရတဲ့ အလုပ်ပဲလေ။

* * *

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကပေါ့။

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စွန့်ခွာသွားကြတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးကို နောက်ထပ် လူနှစ်ယောက်က ထပ်မံစွန့်ခွာ သွားခဲ့ကြတယ်။ ပထမတစ်ယောက်က အန်တီပိုလေး ဖြစ်ပြီး ဒုတိယ တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

အန်တီပိုလေးကတော့ "ရုံးကို တီးတီး ဖုန်းဆက်တယ်" လို့ ပြောပြီး နောက်တစ်ပတ်မှာပဲ စွန့်ခွာသွားခဲ့တာပါ။ အားလုံးကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ထွက်သွားပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး။

"မိပို... နင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ... နင် ရူးနေလား... နင့်လင်က ဘာအားကိုးရလို့တုံး..." အန်တီပိုလေးဟာ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ပိတ်ထားပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ အမေ့ကို ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုဟာ သူ့အတွက် အခြေအနေကောင်း တစ်ခုတော့ ဖြစ်မလာပါဘူး။ အန်တီပိုလေး အနေနဲ့လည်း ဒီလိုတုံ့ပြန်မှုကို အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ မျှော်လင့်ထားပြီးပုံရတယ်။

ဒါပေမဲ့ တီးတီးအပေါ် အမေ့ရဲ့ အမြင်ကိုတော့ ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားဟန် မတူဘူး။ အမေ့ရဲ့ တီးတီးအပေါ် တိုက်ခိုက်မှုအတွက် အန်တီပိုလေးမှာ စကားလုံးခံတပ်တွေကတော့ အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့တယ်လေ။

"ဘာအားကိုးလို့ ရတုံးလို့ မပြောပါနဲ့ မမရယ်... နင် ဒီဆိုင်ပြန်ဖွင့် နေနိုင်တာ တီးတီးကြောင့်ဆိုတာ မေ့နေတာလား..."

"ဘာ... မိပို... နင်... နင်..."

အမေ့မျက်လုံးတွေ ပိုပြူးကျယ်လာတယ်။ အရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် လက်လာတယ်။ ပိုမြန်လာတဲ့ အသက်ရှူနှုန်းကြောင့် အမေ့ရင်ဘတ်ဟာ ထိုင်နေရင်းနဲ့ကို နိမ့်မြင့် လှုပ်ရှားလာတယ်။ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကိုပါ ဘေးကနေ ကျွန်တော် ကြားရတယ်။ ဒါဟာ အမေ့ဒေါသရဲ့ ဒီဂရီကို ပြနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိသလို

အန်တီပိုလေးလည်း သိပြီးဖြစ်မှာ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီပိုလေး ဆိုတာ အရင်လိုမှ မဟုတ်တာ။ မျက်နှာကို လမ်းဘက်လွဲလို့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့တယ်လေ။

ဆိုင်အတွင်းဘက်ထောင့် တစ်နေရာမှာ ကော်ဖီမစ် နှစ်ခွက်၊ လက်ဖက်သုပ် တစ်ပွဲနဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကို လာရှာဖွေတဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲဟာ ဆိုင်ရှင်ညီအစ်မရဲ့ ရာသီဥတုကို အကြောင်သား ငေးလို့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အမေ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီဆိုင်လေးရဲ့ အဓိကနေရာတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အဖျော်ခုံတန်းလေးတွေပေါ် ချိတ်ထားတဲ့ ကော်ဖီမစ်အတွဲတွေ၊ နို့ဆီဘူးတွေကို တဝန်းဝန်း ဆွဲချတော့တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်အတွင်းခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူပိုက်ဆံအိတ်ကြီးနဲ့ အန်တီပိုလေးဆီကို ပစ်ပေါက်တယ်။

"အမေ့... အမေ့... ဘာလုပ်နေတာလဲ..."

ကျွန်တော် အမေ့ဆီ ပြေးသွားပါတယ်။ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဆေးလိပ်သွားဝယ်နေတဲ့ အဘွားလည်း ဆိုင်ထဲက အခြေအနေကို လှမ်းမြင်သွားပြီး ညီမလေးလက်ကို ဆွဲလို့ မပြေးရုံတစ်မယ် လျှောက်လာရှာတယ်။ ဆိုင်ထဲက စုံတွဲတစ်တွဲကတော့ အမ်းငွေကိုတောင် ပြန်မတောင်းတော့ဘဲ စားပွဲပေါ် ပိုက်ဆံထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီ။

"အမယ်လေး... သူဌေးမကြီးရဲ့... ငွေစကား ကြေးစကားတွေ ပြောတယ်တဲ့... လင်ကို ထိတော့ နာတတ်တယ်တဲ့... ယူသွား... နင့်လင် ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ယူသွား... နင်လည်း အခု ထွက်သွား..."

အန်တီပိုလေးကတော့ သူ့ဆီ လာမှန်နေတဲ့ အမေ့ရဲ့ အာခေါင်ခြစ်အော်နေတဲ့ စကားလုံး ကြမ်းကြမ်းတွေ ဥပေက္ခာပြုပြီး ထိုင်နေရာက တစ်ချက်မှ မလှုပ်ပါဘူး။ လှည့်လည်း မကြည့်ပါဘူး။ တုံ့ပြန်တတ်မှု အာရုံကြောတွေ အလုပ် မလုပ်တော့တဲ့ လူသားတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ "အခုထွက်သွား" ဆိုတဲ့ အမေ့ စကားလုံးတွေကိုလည်း အသိအမှတ်မပြုပါဘူး။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်တော့ ပုံမှန်အတိုင်း ရုံးယူနီဖောင်းလေး ဝတ်ပြီး ရုံးဆွဲခြင်းလေး တစ်လုံးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ထဲကနေ ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ကို ကျော်လွန်ပြီး ညအိပ်ချိန်ကို ရောက်လာတဲ့အထိ အန်တီပိုလေး ပြန်ရောက် မလာတော့ပါဘူး။

အဲဒီညမှာတော့ အမေ့စိတ်ခံစားချက်တွေဟာ မီးတောင်တစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ပေါက်ကွဲဖို့ရာ ခွန်အား အလုံအလောက် မရှိတော့တဲ့

မီးတောင်မြုံတစ်လုံးလို အတွင်းကျိတ် လောင်ကျွမ်းခြင်းပါပဲ။ အမေ ကျိတ်ငိုတယ်။ အဘွားလည်း ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ငိုတယ်။ ဆုံးရှုံးမှုတွေ တစ်ချပြီးတစ်ခု ပုံထပ်ခဲ့တဲ့ ဘဝကာလ အလျားရှည်ကြီးမှာ ဘာမှမဖြစ်သလို စိတ်တင်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် အခုလို သမီးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စွန့်ခွာသွားတာကို ဆက်တိုက် ကြုံနေရတဲ့ အခြေအနေကိုတော့ အဘွား တောင့်ခံထားနိုင်ပုံ မရတော့ဘူး။

နောက်နေ့တွေမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ဆက်ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဆိုင်ကို ကာလရှည်ကြာ ပိတ်ထားခဲ့ခြင်းကို ပြန်လည် မဖာထေးနိုင်တဲ့အပြင် မိသားစုအတွင်း ပွတ်တိုက်မှုတွေကြောင့် ဖြစ်လာကြတဲ့ အော်ဟစ် ဆူညံမှုတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရဲ့ ပုံရိပ်ကို ထပ်မံ ထိခိုက်စေခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ လက်ခံခဲ့ကြရတယ်။ "ပေါက်စီဆိုင်ကလည်း ပေါက်စီ မရှိတော့ကတည်းက ဗရတ်သုတ်ခနဲ့" ဆိုတဲ့ မကြားတကြား မှတ်ချက်တွေ၊ "အလကားနေ မိသားစုချင်း ရန်ပုံဖြစ်နေတဲ့ ဆိုင်" ဆိုတဲ့ တုံ့ပြန်သံတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးရဲ့ လူဝင် လူထွက်တွေကို ရပ်တန့် သွားစေခဲ့တယ်။ စားသုံးသူတွေ မရှိရင် ကျွန်တော်တို့လို လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး မဆိုထားနဲ့ မြို့လယ်ကောင်က စားသောက်ဆိုင်ကြီးလည်း ဆက်ရပ်တည်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

တစ်မနက်ခင်းမှာတော့ ဦးကတုံး ဆိုင်ရောက်လာတယ်။ ဆိုင်အခြေအနေကို သူ အလွယ်တကူပဲ အကဲခတ်နိုင်သွားသလို ဆိုင်လေးရဲ့ သရုပ်မှန်ကိုလည်း သူ အသေအချာ မြင်သွားခဲ့ပုံပဲ။

"ဒီဘေးက ဒေါ်မြင့်တို့ ပြန်အပ်သွားတဲ့ အသုပ်ဆိုင်နေရာတောင် နောက်တစ်ပတ် လူသစ်တွေ ရောက်လာတော့မှာ..." တဲ့။

"သူတို့လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်မှာ... သူတို့က နှစ်ခန်းဆက် လိုချင်နေတယ်တောင် ပြောနေတာ..." တဲ့။

ဦးကတုံး စကားကြောင့် အမေ မျက်နှာပျက်သွားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ရာဇသံရဲ့ ရှေ့ပြေးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိတာပေါ့။ ဆိုင်အဆင်မပြေလို့ ဆက်မဖွင့်နိုင်ရင် ငှားချင်တဲ့လူ အဆင်သင့် ရှိနေတယ်ဆိုတာ လာပြီး အသိပေးတာမျိုးလေ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လဲကျတော့မယ့် အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်လာတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို ပိတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ တခြားသူတွေအတွက် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုတည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ နောက်ထပ် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ရှိနေပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ နေစရာ အိမ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို ပိတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နေစရာအိမ်လေး မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့

အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သက်ရောက် သွားစေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း နားလည်ထားမိတယ်။

"အကြီးကောင်ရေ... အမေတို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ ရတော့မယ်ကွ..."

ကျွန်တော့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချောင်ထိုးထားခဲ့တဲ့ အမေဟာ သူ့ဘေးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့မှ ကျွန်တော့်ကို လူရာသွင်းလာခဲ့တယ်။

နောက်ကျနေပြီ ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်အားတက်ကြွမှု အနည်းငယ်တော့ ကျန်နေသေးတယ်လေ။

"အမေက ဒီဆိုင်လေးမှာ အမေနိုင်သလောက် အသုပ်လေး ဘာလေးပဲ ရောင်းတော့၊ သား အပြင်မှာ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မယ်..."

ကျွန်တော်က လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလလောက်က အဖေ ပေးထားခဲ့ဖူးတဲ့ လိပ်စာတစ်ခုကို အမေ့ကို ထုတ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဖေ့ဆီ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့တဲ့ အကြောင်းရောပေါ့။

ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြတော့ အမေငိုတယ်။ အဖေ့ကို သတိရတာလည်း ပါနိုင်သလို အဖေ ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝကို စိတ်နာတာလည်း ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မငိုဘူး။ အမေ့မျက်ရည်တွေကို စိုက်ကြည့် နေရတာကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ငိုကြွေးခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ကျွန်တော် အဖေ ရေးပေးလိုက်တဲ့ လိပ်စာ စာရွက်လေး ကိုင်ပြီး .. ဒီတည်းခိုခန်းကို ရောက်လာတော့ သစ်သားတုံးလေးပေါ် "မန်နေဂျာ" လို့ ရေးထားတဲ့ စားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ မျက်မှန်တပ် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တန်းတွေ့ရတယ်။

သူကတော့ အဖေပြောလိုက်တဲ့ အဖေတို့ ရွာက အဖေ့သူငယ်ချင်းပါပဲ။ ပြီးတော့ မနီးမဝေးကနေ မယောင်မလည် ရပ်ကြည့်နေကြတဲ့ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း ကောင်လေးနှစ်ယောက်။

"အေး... ဒီကောင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ထားတာ တော်တော်တောင် ကြာနေပြီကွ... သုံးလေးလတောင် မကတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ငါတော့ မလာတော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ၊ ဒီမှာက လူတောင် မလိုလောက်တော့ဘူးကွ..."

အဖေ့သူငယ်ချင်းက စိတ်ရှုပ်သွားတဲ့ အမူအရာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပါတယ်။ သူ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူလည်း သိနေသလိုပဲ။

"နေဦးကွာ... ငါ သူဌေးဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်..." ဆိုပြီး သူ ဖုန်း ကောက်ဆက်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက် နေတော့ သူ

ဖုန်းချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ "မင်း မနက်ဖြန် လာခဲ့လိုက်တော့" တဲ့။ "အိမ်နီးတယ် ဆိုပြီး ခဏခဏ ပြန်လို့ မရဘူးနော်၊ တစ်လ တစ်ကြိမ်ပဲ" တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးကို စွန့်ခွာခဲ့တဲ့ လေးယောက်မြောက် စွန့်ခွာသူ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

(၂)

ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တည်းခိုခန်းက အင်္ဂလိပ်ခေတ်လောက် ကတည်းက ရှိခဲ့ပုံရတဲ့ တိုက်ခန်းကြီး တစ်ခန်းထဲ အလွှာနှစ်လွှာနဲ့ ပြုလုပ် ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ တည်းခိုခန်းရှေ့ မျက်နှာစာမှာ ချိတ်ထားတဲ့ တည်းခိုခန်းအမည်နဲ့ သစ်သားဆိုင်းဘုတ်ကြီး ပေါ်က ပန်းချီလက်ရေးကို ကြည့်ရုံနဲ့ ဒီတည်းခိုခန်းကြီးရဲ့ သက်တမ်းကို ခန့်မှန်းမိနိုင်တယ်။ အဲဒီ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးပေါ်မှာ စာလုံးသေးသေးလေးနဲ့ ထပ်ရေးထားတဲ့ တည်ထောင်တဲ့ခုနှစ်က ဒီတည်းခိုခန်းကြီးရဲ့ ရင့်ရော်မှုကိုထပ်ဆင့် အတည်ပြု ပေးထားရာလည်း ရောက်နေသေးတယ်။ အိပ်ခန်းတွေကလည်း သစ်သစ်လွင်လွင် မဟုတ်တော့ဘူး။ အခန်းကန့်ထားတဲ့ အထပ်သားတွေပေါ်က ဆေးရောင်တွေလည်း မှိန်လွင့်နေပြီ။ အခန်းတွေထဲ အဝတ်ချိတ်ဖို့ ဝါးလုံးတန်းတွေပါ ရှိနေသေးတာ။

ဒီတည်းခိုခန်းမှာ ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံး အလုပ်တွေကို ပြောပါဆိုရင် မနက်စောစော အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်း ဆေးရတဲ့ အလုပ်နဲ့ ဧည့်သည် ထွက်သွားပြီးစ အခန်းတွေကို သန့်ရှင်းရတဲ့ အလုပ်တွေပါပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အများဆုံးလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကလည်း ဒီအလုပ်တွေပဲလေ။

အခုလည်း ကြည့်ပါဦး...။

ခပ်ဟဟ ဖြစ်နေတဲ့ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ချဉ်ချဉ်စူးစူး အနံ့ဆိုးတွေကို စတင်ရှူရှိုက်လိုက်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းကျောက်ပြား မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ အနံ့ဖတ်တွေ။ တကယ်တော့ ဒီရေချိုးခန်း တံခါးကို ဒီမနက်အစော ဆွဲဖွင့်လိုက်ရင် ဒါမျိုးတွေ တန်းတွေ့ရမယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားပြီးသား၊ အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခန်းထဲက ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ညက အတော်ညည့်နက်မှ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့တောင် တီဗွီ ကြည့်ပြီးလို့ အိပ်နေကြပါပြီ။ သံဘာဂျာတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အလန့်တကြား နိုးသွားကြတယ်။

"ဂျာကြီး... ဂျာကြီး"

သူတို့က ဂျာကြီးလို့ ခေါ်ပေမယ့် ဂျာကြီးက သူ့အတွက် ပေးထားတဲ့ အခန်းထဲ

အိပ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော့်ဘေးက အောင်ကိုကပဲ ထပြီး သော့ဖွင့်ပေးရတယ်။ သူတို့ တစ်နေရာရာမှာ ပွဲကောင်းလာခဲ့ကြပုံပဲ။ သူတို့အချင်းချင်း မူးမူးနဲ့ အပြန်အလှန် ဆဲရေးငြင်းခုံကြရင်း အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းဘက်သွားတဲ့ သူတို့ရဲ့အသံတွေ။ ပြီးတော့ အော့အန်နေသံနဲ့ ရေပိုက်ခေါင်းက ရေကျသံတွေ။

အခုတော့ ကျွန်တော် ကြိုတွေးမိတဲ့ အတိုင်း။

ဧည့်သည်ပြန်အပ်သွားတဲ့ အခန်း ရှင်းရရင်လည်း ဒုက္ခက တစ်မျိုး။ တချို့က နယ်ကလာပြီး အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရက်ရှည်နေကြသလို တချို့ကျတော့လည်း နာရီပိုင်းလောက် လာတည်းတဲ့ လူတွေလည်း ရှိကြတာပဲ။ နာရီပိုင်းနဲ့တည်းတဲ့ လူတွေက လာပြီဆို ဘာအထုပ်အပိုးမှ ပါတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်တော့ ပါလာကြတာချည်းပဲ။ တချို့က သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်ပေမယ့် တချို့ကတော့ ကြေးစားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အစကတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဒီတည်းခိုခန်းမှာ လုပ်သက်အရင့်ဆုံး အောင်ကိုက ပြန်ပြန် ပြောတတ်လို့၊ နောက်တော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ခွဲခြားတတ်လာတယ်။ တချို့ ကောင်မလေးတွေဆို တစ်နေ့တည်း နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ထပ်ရောက် လာတာတောင် ရှိကြတယ်လေ။

အဲ... သူတို့တွေ ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အခန်းတွေ ရှင်းရရင်တော့ စွန်းထင်းနေတဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေ၊ အမှိုက်ပုံးထဲ မထည့်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒီအတိုင်း ပစ်ချထားခဲ့တဲ့ သုံးပြီးသား ကွန်ဒုံးတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုနေလေ့ ရှိမြဲပါပဲ။ အဆိုးဆုံးကတော့ အနံ့ပြင်းပြင်း ရေမွှေးနံ့တွေနဲ့ ကျွန်တော် အမည်မတပ်တဲ့ တခြားအနံ့ပြင်းပြင်းတွေ အခန်းထဲ ဝေ့ရစ် စွဲထင် နေတတ်တာတွေပေါ့။

* * *

ကျွန်တော် လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပြီးတာနဲ့ တည်းခိုခန်း တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အုတ်လှေကားလေး အတိုင်း ဆင်းလာခဲ့တယ်။ တိုက်က နှစ်ထပ်တိုက်မို့ ဒီအုတ်လှေကား ကျဉ်းကျဉ်းလေးဟာ ပထမထပ်မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်း အတွက် သီးသန့်သုံးလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အုတ်လှေကားလေးက လူနှစ်ယောက် အသားချင်း ပွတ်သွားပြီးမှ ရှောင်လို့ရတဲ့ လှေကားကျဉ်းလေး ဖြစ်ပြီး လှေကားခြေရင်းကတော့ ကစ်မီကွစ် ပန်းအိုးလေး နှစ်လုံးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ရဲ့ ဌာနချုပ်ပဲပေါ့။

ကျွန်တော် ဆင်းလာတာ မြင်တော့ ကြိုရောက်နှင့်နေတဲ့ ဟိုနှစ်ကောင်ထဲက အောင်ကိုက လူရွှင်တော်တစ်ယောက် ဆင်းလာတာ မြင်လိုက်သလို စပ်ဖြဖြ လှမ်းကြည့်တယ်။ အောင်ရဲလင်းကတော့ မော့ကြည့်ရုံပဲ။

"စောစောစီးစီး ထိပေါက်လာတဲ့ကောင် လာပြီဟေ့"

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲက အန်ဖတ်တွေ ဆေးခွဲရတာကို အောင်ကိုက လှောင်လိုက်တာ။ သူ့အလှည့်တုန်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဒီလို လှောင်ခဲ့ကြတာပဲလေ။ ကျွန်တော် မချီပြီးလေး ပြုံးပြလိုက်ရုံပေါ့။

"ထိပေါက်တာတောင် မကဘူး... အပိုဆုတောင် ပါလိုက်သေးတယ်... အိမ်သာထဲမှာလည်း ပြောတောင် မပြောချင်ဘူး... တောက်..."

ကျွန်တော်က လှေကားထစ်ပေါ် ထိုင်နေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ လှေကားခြေရင်းမှာမို့ ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ထိုင်နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကောင်တာရှေ့ ဧည့်ခန်းထဲ ဖိုက်ဘာ ပက်လက်ထိုင်ခုံတွေပေါ် ထိုင်ရတာထက် ဒီလို လမ်းဘေးနဲ့ ပိုနီးတဲ့ အုတ်လှေကားရင်းမှာ ထိုင်ရတာကို ပိုသဘောကျတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ ပြင်ပမြင်ကွင်းကို အနီးကပ် မြင်ရသလို လမ်းပေါ်က ဖြတ်သွားသမျှ ကျွန်တော်တို့ လက်လှမ်းမမီနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ တခြားအရာတွေကို ကြည့်ပေးခွင့်ရတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အိတ်ကြီး၊ အိတ်ငယ်နဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ဖြတ်သွားသမျှ လူတွေကို "တည်းခိုခန်း ရှာနေတာလား" "အခန်း ကျန်သေးတယ်နော်" ဆိုပြီး ဈေးဝယ်ခေါ်သလို ခေါ်ရတာကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။

ဒီအုတ်လှေကားရင်းလေးမှာ လာထိုင်နေလို့ ပိုင်ရှင်ကရော၊ ဂျာကြီးကပါ ကျွန်တော်တို့ကို အပြစ်မတင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကျ ပုံမှန်အလုပ်တွေ ပြီးတာနဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ လာထိုင်နေရမယ်လို့ သူတို့ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ထားလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ လိုအပ်တဲ့အခါ လှမ်းခေါ်ရင်တော့ အခေါ်ခံရတဲ့ နာမည်ရှင်က အဆင်သင့် ရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်လေ။ တကယ်လို့ အဆင်သင့် ရှိမနေဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် မကြားလိုက်မိဘူး ဆိုရင်တော့ အခု ကျွန်တော့်ဘေးက အောင်ရဲလင်းလို အဖြစ်မျိုး ကြုံရတတ်တာကို ကျွန်တော်တို့ နားလည် သိရှိပြီးသားပဲ။

"ဟေ့ကောင်... သွားလို့ ရတယ်... ငါ နားထောင်ပေးထားမယ်..." အောင်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ကျော်ပြီး အောင်ရဲလင်းဘက်ကို လှမ်းပြောတယ်။ သူ့စကား ကြည့်ရတာ ဒီစကားကို အခုမှ စပြောနေတာ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော် မရောက်လာခင် ကတည်းက ပြောနေတာနဲ့ တူတယ်။ အောင်ရဲလင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ခေါင်း သေးသေးလေးကိုသာ မသိမသာ ခါယမ်းပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေတဲ့ လှေကားရင်းလေးရဲ့ မျက်စောင်းထိုးလောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို မျက်လုံးသေလေးတွေနဲ့ လှမ်းငေးနေပါတယ်။

ကျွန်တော် အောင်ရဲလင်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူ့ကိုယ်လုံး သေးသေးလေးဟာ လှေကားတစ်ဖက် အုတ်နံရံကို မှီကပ်ထားတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ဟာ အပြင်မှာ အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ ငယ်သေးတယ်လို့ အောင်ရဲလင်းအကြောင်း သေချာ မသိသေးခင်က ထင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက် ၁၁ နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတဲ့ ကိုယ်လုံးညှပ်ညှပ် ကောင်လေးတစ်ယောက် အကြောင်း အနည်းငယ် မြည်းစမ်း ကြည့်မိရုံနဲ့ အဲဒီ ထင်မြင်ချက်ဟာ လေထဲ လွင့်ပျောက် သွားခဲ့တော့တယ်။

"ဘာဖြစ်လို့တုံး... ဒီကောင်က..."

ကျွန်တော်က အောင်ကိုဘက် လှည့်ပြီး အောင်ရဲလင်းအကြောင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်တော့ အောင်ကိုက ဘာခံစားမှုမှ မရှိတဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သူ့မျက်နှာကို အနည်းငယ် မှဲ့ရှုံ့လိုက်တယ်။

"မင်းသိတယ်လေ... မနေ့ညနေက ဘိုးတော် သူလှမ်းခေါ်တာ ဒီကောင် မကြားလိုက်တဲ့ ကိစ္စလေ..."

"အေး... အဲဒါ ဒီကောင် အဆူခံရပြီးပြီလေ... အခု... ထပ်ဆူပြန်ပြီလား..."

"ထပ်ဆူလို့ မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်ရေ... ဒီကောင်က ထပ်ဆူခံရမှာ ကြောက်ပြီး ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကိုတောင် ပဲနံ့ပြား ပြေးမဝယ်ရဲတော့ဘူး..."

ကျွန်တော် အောင်ရဲလင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ငဲ့ကြည့်မိပြန်ပါတယ်။ သူက စောစောက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သလိုပဲ။ လှေကားတစ်ဖက် အုတ်နံရံကို မှီထိုင်ရင်း ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လှမ်းငေးနေမြဲ။ ပိပိပြားပြား ဖြီးသင်ထားတဲ့ ဆံပင်ပါးပါးလေးတွေက အုန်းဆီတွေ လူးထားတာကြောင့် စိုကပ်လို့။ အုန်းဆီတချို့က သူ့နဖူး သေးသေးလေးပေါ် စီးကြောင်းသွယ်လို့။

"မင်းကလည်း ရှာကြံ ကြောက်နေပြန်ပြီ... ငါတို့ ရှိနေတာပဲကွ... မင်း သွားဝယ်နေတုန်း သူတို့ လှမ်းခေါ်ရင် ငါတို့ မင်းကို ပြေးလာခေါ်လို့ ရတာပဲ... ဒါမှမဟုတ် ငါတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် သွားလိုက်မယ်ကွာ..."

ကျွန်တော် စိတ်အား တက်တက်ကြွကြွနဲ့ ပြောလိုက်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါလည်း အောင်ရဲလင်းက ခေါင်းခါပြန်ပါတယ်။

"မင်းတို့ မသိဘူးကွ... ဘိုးတော်က ပြောထားတယ်... ခေါ်ရင် ခေါ်တဲ့ကောင်ပဲ လာရမယ်တဲ့... လူစား လာလို့ မရဘူး... နေပါစေကွာ... ရပါတယ်..."

တကယ်တော့ သူစားချင်တဲ့ ပဲနံ့ပြားကို ကျွန်တော်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်

သွားဝယ်ပေးလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့နာမည်
ခေါ်လိုက်မှာကို ကျွန်တော်တို့လည်း စိုးရိမ်နေမိကြတာပါပဲ။

အောင်ရဲလင်း စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ လှေကားရင်းလေးဟာ
ငြိမ်ဆိတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ
လူတွေအရေးတကြီး ဖြတ်သွားနေကြတာကို ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်ငေးနေကြရင်းပေါ့။
ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ အစီအရီ ပူးကပ်နေအောင် ရပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့
လက်လှမ်းမမီတဲ့ ကားအမျိုးအစား ပေါင်းစုံကို ရေတွက်နေကြရင်းပေါ့။ ပြီးတော့
လှေကားပေါ်ကနေ အချိန်မရွေး ပြုတ်ကျလာမယ့် နာမည်တစ်ခုခု ခေါ်သံကို
နားစွင့်နေကြရင်းပေါ့။

လူကြီးတွေဟာ ကလေးတွေအပေါ် အနိုင်ကျင့်ရတာကို ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုလို့
သဘောထား နေကြနေသလားလို့ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ
ဘဏ်စာအုပ်တွေထဲမှာ ငွေသိန်းပေါင်းများစွာကို သိုဝှက်ထားနိုင်ကြသူတွေက
အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာတောင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဖိုး မရှိတဲ့လူတွေကို သူတို့
စိတ်အကြောအခြင်တွေ ပြေလျော့စေဖို့ အနိုင်ကျင့် နေကြလေသလား။

အခုပဲ ကြည့်ပါဦး။ ဘုရားခြေရင်းမှာ လမ်းဘေး ပန်းဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ရပ်တည်ဖို့
ကြိုးစားနေတဲ့ တစ်ခုလပ် အမေ့ဆီ လစဉ် ငွေသွားသွားပို့နေတဲ့ အသက် ၁၁
နှစ်သားလေးကို သူတို့ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးတွေနဲ့ ဖိထားကြတယ်။ မနေ့က
သူနာမည်လှမ်းခေါ်တာ မကြားလိုက်လို့ ချက်ချင်း လှေကားပေါ် မတက်သွားနိုင်တဲ့
ကောင်လေးကို "ငါ..." ပေါင်းများစွာပါရှိတဲ့ တိုင်းထွာခြင်းတွေနဲ့ လမ်းဘေး
ခွေးတစ်ကောင်ကိုတောင် မသုံးနှုန်းဖူးတဲ့ ဆဲရေးခြင်းတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ခဲ့တယ်။
သူတို့ မျက်လုံး စူးစူးတွေအောက် ပိုမိုကျုံ့ဝင်သွားတဲ့ ကောင်လေးရဲ့
အရေပြားတွေကို ထွင်းဖောက်ပြီး ကောင်လေးရဲ့ နှလုံးသားတွေကိုပါ
နာကျင်သွားစေတဲ့အထိ သူတို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။

ဒါမျိုးတွေက အောင်ရဲလင်းမှ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကြုံခဲ့ရတယ်။
အခန်းရှင်းတာ မပြောင်လို့ ရေချိုးခန်းဆေးတာ၊ အိမ်သာဆေးတာ...
စိတ်တိုင်းမကျလို့ ဆိုတဲ့ ရိုးမသွားတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေဟာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေး ကနေ လွင့်ထွက်လာတဲ့ ကြီးကောင်ဝင်စ
ခြေတံရှည်ရှည်၊ လက်တံရှည်ရှည် လည်ပင်းရှည်ရှည်နဲ့ ကောင်လေး
တစ်ယောက်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းဖို့ အမြဲတမ်း လုံလောက်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ထဲမှာ အဆူခံရ အနည်းဆုံးကတော့ အောင်ကိုပဲ။
အောင်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အမြင်ကို အတိုဆုံးပြောရမယ် ဆိုရင်တော့
"လူလည်" တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး၊

ဒီတည်းခိုခန်းမှာလည်း လုပ်သက်အကြာဆုံး ဖြစ်ပြီး သူဌေးကို ဘယ်လို မျက်နှာနဲ့ စကားပြောရမယ်၊ ဂျာကြီးကို ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်၊ လာတဲ့ ဧည့်သည်ဆီက မုန့်ဖိုးရအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ် ဆိုတာကအစ ဒီကောင်က ကျွမ်းကျင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အောင်ကိုက ရန်ကုန်သား မဟုတ်ဘူး။ နယ်မြို့တစ်မြို့ကပါပဲ။

"ငါက ဒီမှာ အကြာကြီး မလုပ်ဘူး..."

ဒါက ကျွန်တော်တို့ကို အောင်ကို နေ့စဉ် ပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်းပေါ့။

"ငါ့အဖေတို့ အမေတို့ရော၊ ဦးလေးတွေ အန်တီတွေရော... အကုန်လုံး ထိုင်းမှာ..."

အောင်ကိုဆီက ကျွန်တော်တို့ ကြားနေကျ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လေ။

"ငါလည်း ထိုင်းသွားမှာ... အဖေတို့၊ အမေတို့ လှမ်းခေါ်မယ်ဆိုလို့ စောင့်နေရင်း ဒီမှာလုပ်နေတာ..."

ဒါကတော့... ကျွန်တော်တို့ နားရည်ဝ အလွတ်ရနေတဲ့ အောင်ကိုရဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက်ကြီးပဲ။

သူပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေ ဟုတ်၊ မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့နေထိုင်ပုံဟာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ။ အောင်ရဲလင်းလို လကုန်တာနဲ့ အမေ့ဆီ လစာ သွားအပ်ရတာမျိုး မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်လိုလည်း မိသားတစ်စုလုံး အိမ်ဖွဲ့နေရတဲ့ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဆီ တစ်လတစ်ကြိမ် လစာ ပြန်သွားအပ်ရမယ့် ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်နဲ့ အောင်ရဲလင်းကို ဂျာကြီး ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိပါတယ်။ "မင်းတို့... အောင်ကိုကို ကြည့်ထားကြ၊ အတုယူကြ" တဲ့။

ကျွန်တော် အောင်တို့ကို ကြည့်နေမိပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့အတွက်တောင် စိတ်မချရတဲ့ လူလည်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အမြင်ထက် ကျွန်တော် ဘာမှ ပိုမမြင်ရဘူး။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ သိပ်မကောင်းတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။

* * *

(၃)

ဆိုက်ကားဂိတ်ကနေ ချိုးကွေ့လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ အငမ်းမရ ရှာဖွေမိတာ ကျွန်တော့်တို့ဆိုင်လေး။ ရုံးကြီးရဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးကို မှီထားတဲ့ တစ်ဖက်ရပ်ဆိုင်လေး။ ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောရရင် ကျွန် တော့်တို့ရဲ့ အိမ်လေးပေါ့။

ပြီးတော့ အိမ်လေးထဲ ကျွန်တော် ချန်ထားရစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော် ချစ်ရတဲ့လူတွေ။ အမေ ညီမလေးနဲ့ အဘွား။

ဆိုက်ကားဂိတ်ရှေ့ကနေ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ အရင်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတာ အမေလည်း မဟုတ်၊ ညီမလေးလည်း မဟုတ်၊ အဘွားလည်း မဟုတ်။ ဦးကတုံး...။ ဦးကတုံး... ပေါ့။ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာက စားပွဲမှာထိုင်လို့။ ဦးကတုံးရဲ့ အထိန်းအကွပ်မဲ့ ရယ်သံကြီးကို အဝေးကနေတောင် လှမ်းကြားနေရတာဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေသလိုပဲ။

"ဟေ့ကောင်... ဘယ်ပျောက်နေတာတုံး"

"အကြီးကောင်... ဘယ်ရောက်နေတာတုံးဟ"

ဆိုက်ကားဂိတ်ထဲကနေ နှုတ်ဆက်သံတချို့ ထွက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေချင်ပေမယ့် တကယ်တမ်း ပြန်မဖြေခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ မေးခွန်းတွေအတွက် အဖြေပေးဖို့ဆိုတာ စကားလုံး အနည်းငယ်လောက်နဲ့ လုံလောက်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆီက အဖြေဟာ သူတို့အတွက် တစ်လနစ်ကြိမ် ထွက်မယ့် ချကဏန်းလို မသိမဖြစ် အရေးကြီးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် သူတို့မေးခွန်းတွေအတွက် ဝတ်ကျေတမ်းကျေ အပြုံးတွေနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်ခဲ့လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ဘေးက မကြီးသီတာတို့ အသုပ်ဆိုင် နေရာဟောင်းမှာ လူသစ်တွေ ထပ်ရောက်နေတာ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ သူတို့လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် တည်းခိုခန်းမှာ အလုပ်မလုပ်ခင်က ဦးကတုံး ဆိုင်ကိုလာပြောသွားတဲ့ ဆိုင်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ။

ကျွန်တော် ဆိုင်နားရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပထမဆုံး မြင်လိုက်သူက ကျွန်တော့်ညီမလေး ဖြစ်နေတာဟာ ကျွန်တော့်ကို ခံစားမှုအသစ် ပေးလိုက်သလိုပဲ။ ညီမလေးက အဘွားလက်ထဲကနေ အတင်းရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း "ကိုကိုကြီးကောင်... ကိုကိုကြီးကောင်" ဆိုပြီး မပီကလာ ပီကလာ အော်ဟစ်လိုက်မှ အဘွားနဲ့ အမေတို့ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဦးကတုံးကလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားတယ်လေ။

"ဟာ... အကြီးကောင်... မတွေ့တာ ကြာတော့ မင်း အရပ်ကြီးတောင် ပိုရှည်လာပါလား"

ဦးကတုံးက ကျွန်တော့်ကို ချိုရွှင်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ သူ့အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်လာသူကို နှုတ်ဆက်သလိုမျိုး ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ "ကဲ... သားအမိတွေ ဆုံတုန်း အလွမ်းသယ်ကြဦးဟေ့" ဆိုပြီး

ကိုသေးလေးတို့ ဆိုင်ဘက်ကို ကူးသန်း သွားပါတော့တယ်။

အမေက ကျွန်တော် ပေးလိုက်တဲ့ ငွေစက္ကူ ပါးပါးလေး တစ်ထပ်ကို အထပ်ထပ် ရေတွက်နေပါတယ်။ အဘွားက သူ့ဆေးလိပ်ကြီးကို ဖွာရင်း တည်းခိုခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို မေးနေတယ်။ ညီမလေးက ကျွန်တော်ဝယ်လာတဲ့ ချိုချဉ်လေးကို ပါးစပ်ထဲမြှူရင်း ခွေးခြေခုံပုလေးပေါ် ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ် လာထိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့အိမ်လေး အဖြစ် တည်ရှိနေသေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို မျက်လုံးတွေ ဝေ့ပြီး လှည့်ကြည့်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်လလောက် ခွဲခွာခဲ့တဲ့ အိမ်လေးမှာ ဘာတွေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီလဲ။ မိသားစုတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လျော့ပါးသွားတဲ့ အိမ်လေးဟာ အသံတွေ ခြောက်ကပ်နေတာက လွဲလို့ သိပ်ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲ မသွားသလိုပါပဲ။ ဆိုင်လေးရဲ့ ရောင်းကုန်ကတော့ ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ အဖေရှိစဉ်တုန်းကလို လက်ဖက်ရည်လည်း မရတော့ပါဘူး။ ထမင်းကြော်တွေ၊ ထမင်းဖြူတွေလည်း မရတော့ဘူး။ အခုဆို ကော်ဖီမစ်တောင် မရတော့ဘဲ အသုပ်တစ်မျိုးတည်းသာ ရောင်းချနိုင်တော့တယ်လေ။

အဖျော်ခုံ စားပွဲပေါ်က ပလတ်စတစ် ခြင်းလေးတွေထဲမှာ လှီးလက်စ ဂေါ်ဖီထုပ်နဲ့ လှီးပြီးသား ဂေါ်ဖီမျှင်တွေ။ ပြီးတော့ ရှောက်သီး တစ်ခြမ်း။ ပြီးတော့ ဆီချက် ပုလင်း၊ ပဲမှုန့် ပုလင်းတွေနဲ့ ပဲကြော် ဖန်ဘူးကြီး။ ကျွန်တော့်ဆိုင်လေးရဲ့ ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ခင်းထားတဲ့ စားပွဲခုံကို ငေးကြည့်နေမိပါတယ်။

"အမေတို့... အဆင်ပြေတယ်မို့လား"

ကျွန်တော်က ညီမလေးရဲ့ ဆံပင်ပါးပါးလေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေရင်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို မေးလိုက်မိပြီးမှ ကျွန်တော်ဟာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း ပြန်သတိရလိုက်ပါတယ်။

အမေက သူ့လက်စွဲတော် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ သူ့ အထပ်ထပ် အခါခါ ရေတွက်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်လစာလေး အနည်းငယ်ကို အသေအချာ သတိထားပြီး ထည့်နေရာက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ မသိမသာ သက်ပြင်းချတယ်။

"သားကြီးရယ် ဒီလိုပဲပေါ့... အသုပ်လေးလည်း သူ့လူနဲ့ သူတော့ လာဝယ်ကြပါတယ်။ အင်း... ညရေးညတာကျတော့ သတိထားရတာပေါ့..."

"အန်တီပိုလေးကော ဖုန်းဆက်သေးလား"

အမေ့မျက်လုံးတွေ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားတာ ကျွန်တော် သေချာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲလိုက်တယ်။

"မမေးနဲ့... အဲဒီကောင်မတွေ အကြောင်း" တဲ့။

အမေ ခုထက်ထိ သဘောထားတွေ တင်းမာနေတုန်းပါလားလို့ ကျွန်တော် ရင်လေးလေးနဲ့ တွေးမိတယ်။ အတ္တတွေ၊ ဒေါသတွေကို ရင်ထဲ ထည့်သွင်း သိုလှောင် ထားရတာ အမေ မပင်ပန်းဘူးလား။

"ဦးကတုံးက ခဏခဏ လာနေတာပဲလား"

ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ဘဲ အသံကိုအုပ်ပြီး မေးခွန်းတစ်ခု ထွက်သွားတယ်။ မေးပြီးမှ မှားသွားပြီ ဆိုတာလည်း သတိရလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို ဘာကြောင့် မေးနေရမှာလဲ။

"အံ့မယ်လေး... မင်းတို့ ဦးကတုံးက အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး... စောင့်ရှောက်ဖော် ရတယ်တော့"

အဘွားက ဆေးလိပ်တိုကြီးကို လက်ကြားညှပ်လို့ လေသံခပ်အုပ်အုပ်လေးနဲ့ လည်တိုင်လေးကို ကျွန်တော့်ရှေ့ လှမ်းဆန့်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။ အမေက သူပြန်ဖြေစရာ မလိုတော့တဲ့ မေးခွန်းဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့သူ အလုပ်ဆက်ရှုပ်နေမြဲ။ ကျွန်တော်လည်း ညီမလေး ဆံပင်နုနုလေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေရင်း ညီမလေးလိုပဲ ချိုချည်တစ်လုံး ပါးစပ်ထဲ ငုံထားရုံနဲ့ ဘဝပြည့်စုံနေတဲ့ အခြေအနေမျိုးပဲ ပြန်လိုချင်နေပါတော့တယ်။

"ဟိုဘက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲလား"

ကျွန်တော်က နံရံတစ်ဖက်ခြားက လူသစ်တွေဘက်ကို ခေါင်းငဲ့ပြီး လေသံလေးနဲ့ မေးလိုက်မိပါတယ်။ အဘွားရဲ့လည်ပင်းဟာ ကျွန်တော့်ဘက်ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တိုးဆန့် လာပြန်ပါတယ်။ အဘွားရဲ့ ပြန်ဖြေသံလေးဟာလည်း တိုးတိုးအုပ်အုပ်လေး။

"လက်ဖက်ရည်တင် ဘယ်ကမလဲ... ချဲ့... ချဲ့ပါ ရောင်းတာ၊ နှစ်လုံးရော သုံးလုံးရော..."

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားပေမယ့် ဘာသံမှတော့ ပြန်လုပ်မပြုလိုက်ပါဘူး။

"မနက် မနက်ဆို လူတွေ အရမ်းပဲ..."

ကျွန်တော် ခေါင်းဆတ်ပြရုံပဲ ဆတ်ပြ လိုက်ပါတယ်။ မနက် မနက်ဆို ဟိုဘက်ခြမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အသစ်ထဲ လူတွေ၊ ချဲ့ထိုးသူတွေ၊ လက်ဖက်ရည်

သောက်သူတွေ စည်ကားနေချိန်မှာ ဒီဘက် ကျွန်တော်တို့ အခြမ်းမှာတော့ အသုပ်လာဝယ်သူ အနည်းငယ်နဲ့ ခြောက်ကပ်နေမှာကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်ရင်း ကြေကြေကွဲကွဲ အားငယ်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လဲကျနေပြီလား။ လဲကျလုပြီလား။

အမှောင်တွေ ဆိုင်လေးထဲ ပြေးဝင်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်က ညီမလေးကို အဘွားဘက်ဆီ အသာအယာ တွန်းဖယ်ပေးပြီး မီးခလုတ် ထဖွင့်လိုက်တယ်။ ဒီညတော့ စားပွဲခုံတွေ ဆက်ထားတဲ့ ယာယီခုတင်လေးနဲ့ ညတစ်ညကို ဖြတ်သန်းရပေဦးမှာပေါ့။

တလပတ် အကာအရံတွေနဲ့ ညတစ်ညထဲ အတိတ်ညတွေကို ပြန်သတိရနေဦးမှာပေါ့။ ပြန်သတိရတဲ့ အတိတ်တွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်တော့မှ အသက်ပြန်ဝင်လာမှာ မဟုတ်တာကိုတော့ အသေအချာ သိနေနှင့်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အတိတ်တွေ ပြန်လာဖို့ ကျွန်တော့်ညကို တံခါးဖွင့်ထားလိုက်ပါ့မယ်။

* * *

(၄)

မနက်ခင်းတစ်ခု တည်းခိုခန်း လှေကားခြေရင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်နေကြတုန်း လမ်းပေါ် ဖြတ်သွားတဲ့ လူပေါင်းများစွာထဲက လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်။ တခြားသူမဟုတ်ဘူး။ ကိုသေးလေးပါပဲ။ ကိုသေးလေးကို လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကသာ တခြားဘယ်နေရာမှာ သွားတွေ့တွေ့ ကျွန်တော်ဒီအတိုင်း လှမ်းကြည့်နေဖြစ်မှာပါ။ အခုတော့ ကိုယ့်အိမ်နီးချင်း တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတဲ့ ကိုသေးလေးကို ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်ရုံနဲ့တင် ကျွန်တော် ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုသေးလေးဆီမှာ ကျွန်တော့် အတိတ်တချို့ ရှိနေတယ်လို့တောင် ထင်မြင်မိနေတယ်။

"ခဏကွာ... ငါ့နာမည် အပေါ်က လှမ်းခေါ် ရင် သွားပေးထားပါဦး..."

အောင်ကိုနဲ့ အောင်ရဲလင်းဆီက ဘာစကားပြန်မှ မစောင့်တော့ဘဲ ကျွန်တော် လမ်းပေါ် ပြေးထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုသေးလေးက လက်ထဲမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အနက်ကြီး ဆွဲလို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်နေပါပြီ။

ကျွန်တော် ခြေလှမ်း ခပ်သုတ်သုတ်နဲ့ လျှောက်ရင်း၊ လိုက်သွားရင်း လက်တစ်ကမ်း ရောက်တာနဲ့ ပခုံးကို လှမ်းပုတ် လိုက်ပါတယ်။

"ကိုသေးလေး... ဘယ်ကလာတုံးဗျ"

ကိုသေးလေးက အလန့်တကြား လှည့် ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ သူလည်း ဝမ်းသာသွားတယ် ဆိုတာ ဝက်ခြံဖုလေးတွေ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ သူ့မျက်နှာမှာ အထင်အရှား ပြသပါတယ်။

"ဟာ... အကြီးကောင်..."

ကိုသေးလေး မျက်နှာ ပြုံးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းဘေး ကားပါကင်ထဲက ကားတွေကြား တိုးဝင်သွားတယ်။ ကိုသေးလေးက သူ့လက်ထဲက အိတ်ကို ပါကင်ထိုး ရပ်ထားတဲ့ ကားလေးတစ်စီးရဲ့ ဘောနပ်စ်ပေါ် တင်လိုက်ရင်း ပုဆိုးပြင်ဝတ်တယ်။

"မင်း ဆိုင်ပြန်ဖြစ်သေးလား..."

"အင်း... တစ်လ တစ်ကြိမ်တော့ လစာပေးရင်း ပြန်ဖြစ်တယ်လေ၊ တစ်ညအိပ်ပေါ့..."

ကိုသေးလေးက ပြုံးနေတဲ့ အရိပ်တွေကို သူ့မျက်နှာပေါ်က ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး တွေးတောချိန်ဆနေတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

"အေး... ပြန်တော့ ပြန်ပေးဦးကွ... မင်းအမေကလည်း အသက် သိပ်ကြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး... တချို့ကလည်း အ(ချို့?) အချောင်လိုချင်တဲ့ လူတွေ..."

ကျွန်တော့်နားထဲ ကိုသေးလေး စကားလုံးတွေက ခါးခါးသက်သက်ကြီး ထိုးဝင်လာတယ်။

"အခု ဆိုက်ကားဂိတ်က လူတွေက မင်း ညီမလေးကို လူကြီးတွေ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လို စတယ်ထင်တုံး..."

"ဘယ်လို... ဘယ်လို စလို့တုံး..."

ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်ရပေမယ့် ကျွန်တော့်မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ပြန်မကြားရဲသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ခွန်အားတွေ ယိုစီးကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ကိုသေးလေးက အားနာသလိုလို မျက်နှာလွှဲသွားလေရဲ့။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

"ကတုံးသမီး... ကတုံးသမီးနဲ့ စ,နေကြတာ... ကြားရတာ သိပ်မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ..."

"... ..."

"... ..."

"ညညဆိုလည်း ညညနက်မှချည်း ပြန်ပြန်သွားတာ..."

ကျွန်တော့်နားထဲ ဗုံးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ပေါက်ကွဲနေကြပေါ့။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲ ကိုသေးလေးဟာ ဗုံးတွေ ခလုတ် နှိပ်၊ နှိပ်ပြီး ဖြုတ်ချနေတဲ့ ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ကြီးပေါ့။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ မြင်နေရသမျှ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကလည်း ဗုံးကြဲခံထားရတဲ့ မြို့ပျက်ကြီးတစ်ခုလို။

* * *

အဲဒီနေ့မနက်က တည်းခိုခန်း လှေကားခြေရင်းကို ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာမှန်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သေချာမသိဘူး။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မီးပုံထဲ ရောက်နေသလို ပူလောင် နေတာကိုတော့ အသေအချာ သိနေတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတာကိုလည်း သိနေတယ်။ ဟိုကောင်တွေက ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ဝိုင်းမေးကြလို့ "ဘာမှ မဟုတ်ဘူး" လို့ ပြန်ဖြေတဲ့ ကျွန်တော့်အသံတွေကိုက ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်သလိုပါပဲ။

ညရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဗုံးကြဲတိုက်ပွဲကြီးဟာ အဆုံးသတ် မသွားသေးဘူး။ ကိုသေးလေး ပြောသွားတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ကျွန်တော့်နားထဲ ပျောက်ဆုံးသွား သေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ အမေ့မျက်နှာ တစ်လှည့်၊ ညီမလေးမျက်နှာ တစ်လှည့်၊ ပြီးတော့ ဟို- တဏှာရှေးကြီးရဲ့ ကျက်သရေကင်းမဲ့ မျက်နှာကြီးက တစ်လှည့် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှား နေကြလေတယ်။

ညပိုင်း တည်းခိုခန်းတံခါး ပိတ်ပြီးတဲ့အထိ၊ တီဗွီပိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အိပ်ကြတဲ့အထိ...။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်လဲ။ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးကို ကျောခိုင်းစွန့်ခဲ့တာ မှားခဲ့ပြီလား။ အဖေသာ ရှိနေခဲ့ရင်...။ အန်တီကြီးတို့၊ အန်တီပိုလေးတို့သာ ဟိုး... အရင်ကလို ရှိနေခဲ့ကြရင် ကျွန်တော် ဒီလိုတွေ ခံစားနေရမှာ မဟုတ်။ အခုတော့ ချစ်ရတဲ့လူတွေ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ စွန့်ခွာကျောခိုင်းခံခဲ့ရတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးဟာ...။ အခုတော့။

ကျွန်တော် ဒီတည်းခိုခန်းကို ရောက်နေတာ ငါးလ ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ တစ်လကုန်ရင် တစ်လစာ လခရတယ်။ ကျွန်တော့်မိသားစု နေတဲ့ လမ်းဘေး

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးနဲ့ ဒီတည်းခိုခန်းက ကားမှတ်တိုင် လေးတိုင်လောက်ပဲ
ဝေးပေမယ့် ညပိုင်း ပြန်အိပ်ခွင့် မရှိဘူး။ တစ်လမှာ တစ်ည လစာ ပြန်အပ်ရင်း
ပြန်အိပ်လို့ ရတယ်။ ဒါပါပဲ။ ဒီထက် ဘာမှ ပိုမရဘူး။ အနာဂတ်အတွက်
ဘာမျှော်လင့်ချက်မှလည်း မရှိဘူး။ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ
ဆိုင်လခတောင် မှန်မှန်မပေးနိုင်တဲ့ အကျပ်အတည်းထဲက လေဝင်ပေါက်လေး
တစ်ပေါက်အဖြစ် လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ
လက်ကျန်မိသားစုလေး သုံးယောက်ကို ကျွန်တော် ချန်ထားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီဘာမှ
ရှေ့ရေးမျှော်လင့်ချက် မရှိတဲ့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုရဲ့ အမှောင်ထဲ လတ်တလော
လမ်းဘေးမှာ မိသားစုကျောခင်းဖို့ နေရာလေးတစ်နေရာ အတွက် ကျွန်တော် ဒီကို
ရောက်နေခဲ့တာ။

အမေ အမေ... အမေ...။

ကျွန်တော် တစ်ညလုံး မီးတောက်စွဲနေတဲ့ နာမ်စားတစ်ခုကို အကြိမ်ကြိမ်
အသံတိတ် ရေရွတ်ရင်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ အိပ်ပျော် ခြင်းတွေဟာ ကျွန်တော့်ဆီ
တစ်ညလုံး ရောက်မလာခဲ့ကြပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ဖွင့်လို့ မရတဲ့၊ ရင်ဖွင့်စရာ
နားရွက်အပို တစ်စုံလေးတောင် မရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကျွန်တော့်ဝေဒနာတွေ
တစ်ညလုံး ထွက်ပေါက်ပိတ် နေခဲ့ကြတယ်။ မနက်ခင်း ရောက်တော့
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မီးတောက်ထဲ အကြိမ်ကြိမ်ထည့်ပြီး တူနဲ့
အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ အထုခံထားရတဲ့ သံချောင်းတစ်ချောင်းလို
မာကျောနေခဲ့ပါပြီလေ။

* * *

မူခင်းသတင်းတစ်ပုဒ်

ရန်ကုန် - ဇွန်လ ၉ ရက်နေ့က ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗိုလ်တထောင် မြို့နယ်၌
လူတစ်ယောက် ဓားထိုးခံခဲ့ရကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

အခင်းဖြစ်ပွားပုံမှာ ည ၁၁ နာရီခန့်တွင် ---လမ်းရှိ လမ်းဘေး
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ကိုစိုးကြည် (ခ) ကတုံး ဆိုသူ ထွက်လာစဉ် အသင့်
စောင့်နေဟန်တူသော လူတစ်ယောက်က အရိုးအသွား ၁၀ လက်မခန့်ရှိ
ချွန်ထက်သော အရာဖြင့် ဝမ်းဗိုက် ညာဘက်ကို နှစ်ချက်တိတိ ထိုးသွင်းခဲ့ကြောင်း
သတင်း ရရှိပါသည်။ တရားခံကို အခင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာပင် ၎င်း
အလုပ် လုပ်ကိုင်နေသော ရန်ကုန်မြို့ ---လမ်းရှိ ---တည်းခိုခန်းတွင်
ဖမ်းဆီးရရှိခဲ့ကြောင်း၊ တရားခံမှာ အသက် ၁၅ နှစ်သာ ရှိသေးကြောင်း၊

တရားဥပဒေနှင့်အညီ တရားခံကို အရေးယူနိုင်ရန် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြောင်း ရဲတပ်ဖွဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူများက သတင်းထုတ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဓားထိုးခံရသူမှာ ဒဏ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် စိုးရိမ်ရပြီး ယခုလက်ရှိတွင် ဆေးရုံ၌ ကုသမှု ခံယူနေရဆဲဖြစ်ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်

"ဦး... ငမျိုး..."

ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ခေါ်သံတစ်ခု မရဲတရဲ ထွက်သွားပါတယ်။ ဦးငမျိုးက ကျွန်တော့်ကို အသံမထွက်ဘဲ ပါးစပ်ရဲရဲကြီး ဖြဲလို့ရယ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုက်ကားကို လူရှင်း၊ ကားရှင်းတဲ့ လမ်းဘေးတစ်နေရာကို ဆွဲချသွားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ ဆိုက်ကား ကွေ့သွားတဲ့ဘက်ကို လိုက်သွားတယ်။ ဦးငမျိုးက ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ဆိုက်ကားကို ခပ်ယိုင်ယိုင် မှီရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကွမ်းသွေးတွေရဲနေတဲ့ ပါးစပ်ကြီးကို ဟ၊ပြီး ဝါးဖတ်ခမောက်ကို ချွတ်လို့ သူ့ ကိုယ်သူ့ ပြန်ယပ်ခတ်နေရဲ့။

"မင်း... လူကောင် ထွားလာတာပဲ... ဒါနဲ့... ဘယ်တုန်းက ပြန်လွတ်လာတာလဲ..."

"မနေ့ကမှ"

"မင်း... အစက မသိသေးဘူးပေါ့..."

ဦးငမျိုးက မပြည့်စုံတဲ့မေးခွန်းနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် အဓိအရ ဖမ်းဆုပ်နိုင်လိုက်ပါတယ်။

"သိတယ်... ဆိုင်တွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိတယ်... အမေတို့ ရွာပြန်ပြောင်းခါနီးတုန်းက လာတွေ့တော့ ပြောသွားတယ်လေ... ကျွန်တော်က ဒီနေရာလေးကို..."

ကျွန်တော် ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီနေရာလေးဟာ ဇာတိလို့ ပြောလို့ရလောက်အောင် ရှည်ကြာခဲ့တဲ့ အမှတ်တရတွေ ပြည့်လို့။ ကွန်ကရစ်လမ်း မျက်နှာပြင်ပေါ် ဗာဒံရွက်တွေ ကြွေကျနေကြသလို ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အမှတ်တရတွေဟာလည်း ကြွေကျနေကြတာ။ အဖေနဲ့ အမေ၊ အဘွား၊ အန်တီကြီး၊ အန်တီပိုလေး၊ ညီမလေး၊ ကိုသေးလေး၊ မကြီးသီတာ၊ ပြီးတော့ ဦးကျော်လေး...။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ နာကြည်းခြင်းတွေကို ဖယ်ရှားပြီး ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် အတိတ်ကို အဝေးကြည့် ကြည့်နိုင်နေပြီလား။

"ဒါနဲ့ ဦးကျော်လေးကော ဒီကို မလာတော့ဘူးလား..."

ဦးငမိုးက ဝါးဖတ်ခမောက်ကို ယပ်ခတ် နေရင်းက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါယမ်းပြတယ်။

"ဘယ်လာတော့မလဲကွာ... ဒါပေမဲ့... ဒီကောင်က ဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ... အခြေအနေတွေကကို တမင်ဖန်တီးသွားတဲ့ အတိုင်းပဲ... အင်း..."

ဦးငမိုးက စကားတစ်ခွန်းကို အစအဆုံး ပြန်ပြောရမှာ ဝန်လေးနေတဲ့အတိုင်း။

"အေးလေ... ဒီနေရာလေးက မင်းအတွက်တော့... အေးပေါ့ကွာ... ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ"

ဆိုက်ကားဆရာကြီးက ဝါးဖတ်ခမောက်နဲ့ တဖျပ်ဖျပ် ယပ်ခတ်ရင်း ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အသေအချာ ရှာဖွေတွေ့ရှိ သွားသလိုမျိုး ပြောနေပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ အမှားတွေ အမှန်တွေ၊ ချစ်ခြင်းတွေ မုန်းခြင်းတွေ၊ လိုချင်တာတွေ မလိုချင်တာတွေနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်လိုက်တော့ ပစ္စုပ္ပန်လက်ဖဝါးထဲ ဘာမှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ "ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ" ဆိုတဲ့ တိုနဲ့နဲ့ မှတ်ချက် အပိုင်းအစလေးက လွဲလို့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိခဲ့ပါဘူး။

ဘဝဆိုတာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့လည်း တူတာပဲ။ ကိုယ်ကတော့ ချိုစိမ့်၊ ပေါ့စိမ့်၊ ချိုကျ ဘာညာဆိုပြီး ကိုယ်သောက်ချင်တာ မှာလိုက်တာ။ တစ်ခါတလေ အဖျော်ဆရာ လက်ဆ တိမ်းသွားပြီး အကျရည် များသွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေလည်း ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေ ဘဝမှာ ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ။ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ မှိတ်ကြိတ် သောက်ခဲ့ဖူးကြတာပဲ မဟုတ်လား။

"မင်းအဖေနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

"မနေ့က အဖေတို့ လာကြိုတာ"

"အခု... မင်း..."

"အဖေက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ဖို့လုပ်ပေးမယ် ပြောတာပဲ... ကျွန်တော် ဟိုမှာ ဆံပင်ညှပ် သင်ခဲ့တယ်လေ"

ဦးငမိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ "အေးကွာ..." လို့ မဝီမသ အသံရှည်လေး ဆွဲပြီး ညည်းတွားတယ်။

"နောက်ဆုံးတော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲကွာ..."

အဲဒီ နောက်ဆုံးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရောက်ဖို့ ဒုက္ခတွေ ဘယ်လောက် ရှည်လျားခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော့်လောက် ဘယ်သူ ပိုသိဦးမှာလဲလေ။

* * *

(နိဂုံး)

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေက လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲ ငေးစိုက်လို့။

လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးက ဟောင်းနွမ်းလှပြီ။ အနားပတ်ပတ်လည်မှာ ဒဏ်ရာလေးတွေ နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ပဲ့နေကြပြီ။ လက်ဖက်ရည်ခွက် အောက်ခံ ကြွေပန်းကန်ပြား သေးသေးလေးမှာလည်း ဒန်ဇာနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်တိုက်ခံထားရကြောင်း အတွင်းသားအထိ ထင်နေတဲ့ ခြစ်ရာလေးတွေက သက်သေ။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်ရိုးလေး သိသိသာသာ လိမ်နေတဲ့ ပါးလုပ်လုပ် ဇွန်းပေါက်စလေး။ အောက်ခံ ပန်းကန်ပြားလေးထဲ လက်ဖက်ရည်တချို့ ဖိတ်စဉ်လို့။

"သားကြီး... ဒီမှာ ညီမလေးကို ကြည့်ထားဦး... အမေ ကြက်ဥ ကြော်လိုက်ဦးမယ်"

ဆိုင်နောက်က ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်သံကြောင့် ကျွန်တော့်အသိတွေ ဖျတ်ခနဲ အသက်ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်လေးထဲက အခြေအနေတွေကိုလည်း သတိထားမိ လာတယ်။

ဆိုင်နောက်ဘက် စုံစီနဖာ တင်ထားတဲ့ စားပွဲခုံကြီးနောက်မှာ မီးသွေးမီးဖိုတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က လှမ်းအော်ပြောလိုက်တာပါ။ ကောင်လေးက စောစောကမှ ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်ခွက် လာချပေးတဲ့ စားပွဲထိုးလေး။ သူ့အမေ လှမ်းအော်သံ ကြားတော့ ဆိုင်နောက်ဘက်မှာ ကွတီးကွတ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ကလေးမလေးကို သွားပွေ့ခေါ်လာတယ်။ ကလေးမလေးက ကောင်လေး ပွေ့ချီထားတဲ့ ကြားကနေ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ အောက်ကို ပြန်ဆင်းဖို့ ကြိုးစားနေပြန်ပါရော။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း ညီမလေးကို ပြေးသတိရမိတယ်။ ညီမလေး။ ညီမလေး။ အမေနဲ့ အဘွား ရွာပြန်ပြောင်းသွားရာနောက် လိုက်ပါသွားရတဲ့ ညီမလေး။ ကျွန်တော် ငှက်အော်စမ်း ရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ အမေတို့၊ အဘွားတို့နဲ့ လိုက်လာတာ သတိရမိတယ်။ အရင်ကလိုပဲ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ ကိုကိုအကြီးကောင်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပီပီသသ ခေါ်တတ်နေပြီ။ အခုဆို ညီမလေး ကျောင်းတက်နေပြီလား။ ဝ၊လုံးလေးတွေ ရေးတတ်နေပြီလား။

အမေကော ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။ အဘွားကော ကြွေးရှင်တွေ သိမ်းယူသွားတဲ့ နှစ်ဆောင်ပြိုင် ကျွန်းသစ်အိမ်ကြီး နေရာမှာ အသစ်ပြန်ဆောက်ထားတဲ့ နေဖြစ်ရုံအိမ်လေးထဲ အရင်လို ဆေးလိပ်ကြီး ဖွာနေဦးမှာလား။

ကောင်လေးက သူ့ညီမလေးကို ချီပွေ့ရင်း ဆိုင်ထဲက စားပွဲလွတ်တစ်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ညီမလေးနဲ့ ကစားနေတယ်။ နှစ်နှစ် အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ သူ့ညီမလေးက မပီကလာ၊ ပီကလာ စကားတွေ ပြန်ပြောတော့ ကောင်လေးကလည်း လိုက်ရယ်မောတယ်။ သူတို့ကို ကြည့်ငေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာလည်း အပြုံးတွေ ကူးစက်လာတဲ့အထိ။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်တော် အပြုံးတွေကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်မိတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအပေါ် ကျွန်တော်မနာလိုဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလိုပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြန်မရတော့ဘူး။ မနာလိုစိတ်ဆိုတာ မကောင်းမှန်း ပြန်တွေးမိတော့ ခေါင်းကို ခပ်သာသာ ခါယမ်းလိုက်မိပြန်တယ်။

တကယ်တော့ ဒီဆိုင်လေးဟာ မြို့လယ်ကောင် တိုက်နှစ်လုံးကြားက နေရာလွတ် ကျဉ်းမြောင်းမြောင်းလေးကို တာလပတ် အမိုးလေး ဆင့်ထိုးလိုက်ပြီး တည်ဆောက် ထားတာမျိုးပါ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ချိန်က ရှင်သန်ခွဲဖူးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးနဲ့ သိပ်ကွာခြားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ ဒီနေရာလေးမှာ ညအိပ်ပုံ မရပါဘူး။ ညအိပ်ဖို့ရည်ရွယ်တဲ့ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ပုံမျိုးတွေလည်း မတွေ့ရဘူး။ အဲဒီလိုပဲ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက်ကိုမှလည်း မတွေ့ရပါဘူးလေ။ ဘယ်ကို သူရောက်သွားလို့လဲ။ ခဏတစ်ဖြုတ် အပြင်သွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် လူလောကကြီးရဲ့အပြင် ရောက်တဲ့အထိ ထွက်သွားတာမျိုးလား။ ဒါမှမဟုတ် အဖေလို... အဖေလိုများ သူတို့ဘဝတွေရဲ့ အပြင်နယ်နိမိတ်ကို တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားတာမျိုးလား။

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးကို ပထမဆုံးအကြိမ် တစ်ငုံ သောက်ကြည့်လိုက်တယ်။ လက်ဖက်ခြောက် အရသာထက် နို့ဆီ အရသာ ချိုအီအီက ကျွန်တော့်လျှာပြင်ပေါ် လေးလေးထင့်ထင့် ဖြတ်စီးသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကျွန်တော့်အတိတ် နေ့ရက်တွေထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်လေးထဲ ပြန်ရောက်သွားသလို စိတ်ကူးကြည့်မိလိုက်တယ်လေ။ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ အန်တီကြီးရယ်၊ အန်တီပိုလေးရယ်...။ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ တစ်နေရာကို တာလပတ်စလေးနဲ့ ကန့်ထားတဲ့ ကွပ်ပျစ်ခုတင်လေး။ အဲ့ဒါ ကျွန်တော်တို့ အိမ်လေးပေါ့။

"ဒါနဆန် ရပ်ပါတယ်ရှင်..."

ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်တော့ မောင်းထောင်ချိုင့် ကိုယ်စီနဲ့ သီလရှင် ပေါက်စလေး သုံးပါး။ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် ပြေးလာရလို့ ကိုယ်ရုံလေးတွေ ဖရိုဖရဲနဲ့။ သူတို့လေးတွေ နောက်မှာ ခပ်ကြီးကြီး သီလရှင်တစ်ပါး။ အသားညိုညို မျက်နှာထောင့်ကျကျနဲ့။ ကိုယ်နေဟန် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်။ သီလရှင် ပေါက်စလေးတွေရဲ့ မလှမ်းမကမ်း။ ကျွန်တော် အညင်သာဆုံးဖြစ်အောင် သတိထားပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ကို ပြန်စမ်းစရာမှ မလိုတော့ဘဲ။ ဒီလက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ဖိုးနဲ့ အဖေ့ဆီ ပြန်ဖို့ လမ်းစရိတ်...။

သီလရှင်လေးတွေက လူရှိတဲ့စားပွဲ သုံးဝိုင်းလောက်ကို အလှူခံပြီးတာနဲ့ ပြန်ထွက် သွားကြတယ်။

"ဟဲ့... နန္ဒီတို့၊ ခေမာတို့ အရမ်းမပြေးနဲ့ လေ... ကားတွေ ကြည့်ကြဦး..."

သူတို့နောက်က လိုက်လာတဲ့ သီလရှင်ကြီးက သီလရှင်ပေါက်စလေးတွေကို ဘွဲ့နာမည်လေးတွေ တပ်ခေါ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်ရင်း နောက်တစ်ငုံသောက်ဖို့ နှုတ်ခမ်းနားကို ထိကပ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မသောက်ဖြစ်သေးဘဲ စောစောက ကြားလိုက်ရတဲ့ သီလရှင်ကြီးရဲ့ အသံကို ကြားဖူးသလိုလို တွေးတော စဉ်းစားနေမိရဲ့။ ဘယ်နေရာမှာ ကြားဖူးတဲ့အသံလဲ။ ဘယ်တုန်းကလဲ။ တစ်ဆက်တည်း သီလရှင်ကြီးရဲ့ စောစောက ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မြင်လိုက်ရတဲ့ ကိုယ်နေဟန် ပုံသဏ္ဌာန်...။ အသားညိုညို၊ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်၊ ထောင့်ကျကျ မျက်နှာတစ်ခု။ အတွေးထဲ ရပ်နဲ့ အသံကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်တော့...

"ဟင်..."

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ။ မကုန်သေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်အတွက် ပိုက်ဆံအမြန်ရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ မျက်လုံးတွေက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စုန်ဆန်လူးလာ ယောက်ယက် ခတ်သွားတော့တာပဲ။ ဘယ်မှာလဲ သီလရှင်လေးတွေ။ ဘယ်မှာလဲ သီလရှင်လေးတွေ နောက်က ထိန်းကျောင်းရင်း လိုက်ပါလာတဲ့ သီလရှင်ကြီး။

တိုက်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ နှစ်တန်းကြားမှာ တောင်ကြားလမ်းလေးလို ဖြစ်နေတဲ့လမ်းထဲ ကျွန်တော့်အကြည့်တွေ အလျားလိုက် ပြေးထွက်သွားကြတယ်။ ကားတွေ၊ လူတွေ၊ ဦးထုပ်တွေ၊ ထီးရောင်စုံတွေကြား စောစောက မြင်လိုက်ရတဲ့ ပန်းရောင်ပိတ်စလေးတွေ ခေါက်တင်ထားကြတဲ့ ဦးပြည်းခေါင်းတုံး ပြောင်ပြောင်လေးတွေကို ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက အသည်းအသန် လိုက်ရှာလို့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားပြီလား။ နောက်ကျသွားရင်တောင် မိနစ်ဝိုင်းလောက်လေး နောက်ကျသွားတာပဲနေမှာ။ ခက်တာက

နောက်ကျတယ်ဆိုတာ မိနစ်ပိုင်းပဲ နောက်ကျ နောက်ကျ။ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ပဲ နောက်ကျ နောက်ကျ။ နောက်ကျတာဟာ နောက်ကျတာပါပဲ။ စောစောက သီလရှင်တွေနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး တူညီတာလေးတွေကိုတောင် ကျွန်တော် မတွေ့ရတော့ဘူး။

သူတို့ ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်တော် တွေဝေသွားတဲ့ အချိန်တိုလေးအတွင်း သူတို့ ဒီလမ်းထဲကနေ ဘယ်ရောက်သွားကြလေသလဲ။

တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေဆဲ ရင်ဘတ်ထဲက ဆာဆာလောင်လောင် ပြင်းပြင်းပြပြနဲ့ တွန်းကန်ရုန်း(?)လာတဲ့ ခေါ်သံတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော် ရေရွတ်မိလိုက်ပါတယ်။

"အန်တီကြီး..."

အန်တီကြီးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ကာလ ကြာမြင့်စွာ ပြတ်တောက်နေခဲ့တဲ့ အတိတ်ကြိုး တစ်ချောင်းပေါ့။ အခုတော့ အဲဒီအတိတ်ဟာ လမ်းပေါ်မှာပဲ ကျွန်တော် ကပ်ရှောင်ပေးလိုက်ရတဲ့ ကားတစ်စီးလို ကျွန်တော့်ဘေးက ကပ်ပြီး ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီအတိတ်ဟာ ကျွန်တော့် ပစ္စုပ္ပန်ဆီကို နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာမှာလဲ။ ကျွန်တော် မသိနိုင်ဘူး။ မသိတာတွေ များလွန်းတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက်အတွက် နောက်ထပ်မသိကိန်းတွေ ထပ်ရောက်လာတာမျိုးပဲ။

ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဘက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကြိုးပြတ်စွန်လေးကို လိုက်လံလှကောက်ဖို့ ပြေးသွားရာက မအောင်မြင်ဘဲ လက်လွတ် ပြန်လာရသလိုမျိုး ပူပူနွေးနွေး ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခံစားရင်း ဘူတာကြီး ခုံးတံတားပေါ် ဆက်တက်လာခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေက မြို့သစ်ခေါင်ခေါင် တစ်နေရာက အဖေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို ဦးတည်လို့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်လေး မဖွင့်ရသေးခင် အမေ့ဆီ အရောက်သွားရဦးမယ်။ အဲဒီမှာအဘွား ရှိတယ်။ ညီမလေးလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ထပ် ကြိုးပြတ်စွန်လေးတွေပေါ့။

အန်တီပိုလေးကကော...။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဘယ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ အန်တီပိုလေး ရောက်ရှိနေပါလိမ့်။ သူ တီးတီးနဲ့ ထွက်သွားမယ်ဆိုတဲ့ တစ်နေရာရာဟာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးပါလိမ့်။

တစ်ချိန်က လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းနဲ့ စုစည်း ချည်နှောင်ထားခဲ့တဲ့ ဘဝတွေဟာ အခုတော့ တစ်နေရာစီ ပြန့်ကျဲလို့ပါလား။

